அருட்பெருஞ்சோதி
தனிப்பெருங்கருணை.

ஸ்ரீ இராமலிங்க விஜயம்.

[அருட்சோதி வள்ளற்பெருமான் திருவரலாறும்,
அருட்பா விளக்கமும், உபதேசங்களும்
அடங்கியது]

ஆக்கியோன்
சுவாமி சுத்தானந்த பாரதியார்.

வெளியிட்டோர்:
அன்பு நிலயம்,
சிங்கப்பூர்.
1936.

விலை அரை வெள்ளி
பத்தணு.

திருவளர் செல்வன்.

ஸ்ரீ. பழநியப்பனுக்கு.

அன்பளிப்பு.

வை. இராமசாமி

17, கோட்டை ரோடு,

ஈ. ரோடு.

28. 2.1946.

அருட்பெருஞ்சோதி
தனிப்பெருங்கருணை.

ஸ்ரீ இராமலிங்க விஜயம்.

[அருட்சோதி வள்ளற்பெருமான் திருவரலாறும்,
அருட்பா விளக்கமும், உபதேசங்களும்
அடங்கியது]

ஆக்கியோன்

சுவாமி சுத்தானந்த பாரதியார்.

வெளியிட்டோர்:
அன்பு நிலயம்,
சிங்கப்பூர்.
1936.

விலை அரை வெள்ளி
பத்தணா.

அருட்பெருஞ்ஜோதி

வாசகம்.

"நினைந்து நினைந் துணர்ந் துணர்ந்து நெகிழ்ந்து
[நெகிழ்ந் தன்பே
நிறைந்து நிறைந் தூற்றெழுங்கண் ணீரதனு லுடம்பு
நனைந்து நனைந் "தருளமுதே! நன்னிதியே! ஞான
நடத்தரசே! என்னுரிமை நாயகனே" யென்று
வனைந்து வனைந் தேத்துது நாம் வம்மினுலகியலீர்!
மரணமிலாப் பெருவாழ்வில் வாழ்ந்திடலாங் கண்டீர்!
புனைந்துரையேன் பொய்புகலேன் சத்தியஞ்சொல்
[கின்றேன்
பொற்சபையிற் சிற்சபையிற் புகுந்தருண மிதுவே!"

சாதியிலே மதங்களிலே, சமயநெறி களிலே,
சாத்திரச் சந்தடிகளிலே, கோத்திரச்சண் டையிலே,
ஆதியிலே யபிமானித் தலைகின்ற வுலகீர்!
அலைந்தலைந்து வீணேநீ ரழிதலழ கலவே!
நீதியிலே சன்மார்க்க நிலைதனிலே ஞான
நிருத்தமிடுந் தனித்தலைவர் ஒருத்தர்அவர் தாமே
வீதியிலே யருட்சோதி விளையாடல் புரிய
மேவுகின்ற தருணமிது கூவுகின்றே னுமையே!

முன்னுரை.

இராமலிங்க வள்ளலார் நவயுகத்து நபி. நமது பாரத தேசம் சாதிமதச் சண்டைச் சச்சரவுகளாலும் பேத புத்தியாலும் மன ஒற்றுமை கெட்டு, உள்ளன்பிழந்து, வருந்துகிறது. அதற்கு ஒரு சுத்த ஸமரஸ ஸங்மார்க்கத்தை விளக்கி, எல்லா உயிர்களும் ஒரு அருட் குலமாக வாழும்படி செய்யவே வள்ளற் பெருமான் அவதரித்தார். தமது வாழ்வு முழுதையும், கடவுளருள் பெற்ற சோதிநதியாக்கி, உலகுயிர் செழிக்கப் பாய்ச்சினர். இவ்வாறு உள்ளத்தை அள்ளும் உருக்கமான அருட் பாடல்களை வேறெந்த நாட்டு இலக்கியங்களிலும் காண்பதரிது. அருட்பா தமிழுக்கினிது பாட்டிற்கினிது, பொருளுக்கினிது, போற்றி வழிபடற்கினிது. அருட்பா ஸர்வாத்ம ஸமரஸ வேதம். இதன் உண்மை நாளுக்கு நாள் நன்கு விளங்குகிறது.

இத்தகைய அருள் வேதத்தின் பொருளும், பெருமையும், அதைப் பாடிய ஜீவகாருண்ய மூர்த்தியான அருட்சோதி வள்ளலார் பெருமையும் தமிழருக்கு நன்கு விளங்கவே இந்நூல் சுவாமி சுத்தானந்த பாரதியார் அவர்களால் எழுதப்பெற்றது. அருட்பாவை ஆதாரமாகக் கொண்டே வள்ளலார் வரலாற்றை ஆசிரியர் எழுதியுள்ளார். அருட்பாவின் திருவுள்ளம் என்றே இந்நூலைக் கூறலாம். இந்நூல் நல்ல தமிழில் யாவரும் எளிதில் பொருளறிந்து படிக்குமாறு எழுதப் பெற்றிருக்கிறது. கலாசாலை மாணவருக்குச் சமய இலக்கியப் பாடமாக இந்நூல் நன்கு பயனாகும் என்பது அறிஞர் சம்மதம். தமிழும், சாதிமத பேதமற்ற ஸர்வ ஸமரஸ உணர்ச்சியும், கடவுளன்பும், ஆருயிரன்பும் வளர்ந்து பெருக, இத்தகைய நல்லிலக்கியங்களை பாட புத்தக சபையார் (Text Book Committee) மாணவரிடையே பெரிதும் பரவச்செய்ய மனம் வைத்தல் நல்லது.

ஒவ்வொரு தமிழரும் இந்நூலைப் பன்முறை ஓதிப் பயன் பெறத்தகும்.

இந்நூல் எமது நிலயத்தின் இரண்டாவது அன்பு மலராகத் தமிழ்த்தாய் திருவடியில் அர்ப்பிக்கப்படுகிறது. இதை அன்பொடு எழுதியுதவி வெளியிட அனுமதித்த ஸ்வாமிஜீ அவர்களை தமிழுலகு மிகமிக நன்கறியும். அடிகளின் தவத்தொண்டெல்லாம் தமிழ்த்தொண்டு. இப்பெரியார் தமது ஒவ்வொரு மூச்சையும் தமிழம்மைக்குப் புதுப் புது காவிய ஓவிய மணிகளை அணிவித்து அழகுசெய்வதிலேயே பயன்படுத்தி இன்புறுகிறார். இவர் பாடியுள்ள இன்பமாலை, தர்மஸாதனம், பாரத சக்தி முதலிய காவிய ரத்னங்கள் வருங்காலத் தமிழ் வேதங்களாகும். எள்ளளவும் பெயர் புகழ் விரும்பாது தமிழ்த்தொண்டாற்றும் சுவாமிகட்கு, எமது உள்ளன்பும், நன்றியும் என்றும் உரியன. இந்நூலுக்கு மனமுவந்து வெளியீட்டுச் செலவை உதவிய பேரன்பருக்கு எமது நன்றி கூறுதும். இதைப் பிழையற அச்சிட்டுக் கொடுத்துதவிய புதுக்கோட்டை ஜனமித்திரன் ஆசிரியர் ஸ்ரீமான் சுப்ரமணிய ஐயருக்கும், அச்சு நமுனுக்களைப் பார்த்துதவிய புதுக்கோட்டை மகாராஜா கல்லூரி தமிழ்ப் பண்டிதரும், பல தமிழ்ப் புத்தகங்கட்கு ஆசிரியருமாகிய வித்வான் திருவாளர் கனக ராஜய்யரவர்கட்கும் கடப்பாடுடையோம். எமது நிலயம் வெளியீடுகட்கு மென்மேலும் இப்பேரறிஞரின் பெருந்துணையை வேண்டுகிறோம். ஓம் சக்தி.

தமிழை வளர்க்குந் தவஞ்செய்வோம்; தாயின்
அமிழ்தருளு மன்பறிவாற் றல்.

15—8—36 }
சிங்கப்பூர் }

அன்பு நிலயத்தார்.

ஸ்ரீ:

நான்முகம்.

திருவருட் பிரகாச வள்ளலார் என்ற இராமலிங்க சுவாமிகள் வரலாறு இன்று ஒரு புதிய உருவத்திலே தமிழகத்திற் புகுகின்றது. உலகம் உணரும் ஞானனந்த வாரிதியாய் இன்று புதுச்சேரியிலே தவம்பூண்டிருக்கும் அரவிந்தகோஷ் மகாமுனிவரது ஆசிரமத்திலே மோன நெறியில் யோகம்புரியும் சுத்தானந்த பாரதியாரையும் அப்பெரியாரது தமிழ்ப் பணியையும் அவர் தமக்கெனப் படைத்துக்கொண்டுள்ள அன்பூற்றெடுக்கும் அருள் தமிழ் நடையையும் தமிழுலகம் நன்குணரும். இனிமையும் எளிமையும் ஆழமும் அகலமும் அன்பின் செறிவும் பொருந்திய அந்நடையிலே பாரதியார் சமீபகாலத்திலே இயற்றித் தமிழராவார் உள்ளுருகப் பயின்றின்புற்று மெய்ப்பயன் பெறுமாறு வெளியிட்ட நூல்கள் மிகப்பலவாம். திருவண்ணமலை ரமண பகவானது சரிதமாய் வெளிவந்த ரமண விஜயமும், இராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸ சரித்திர நாடகமும் இத்துறையிலே சிறந்தனவாம்.

தமிழ் நாட்டு யோகியாகிய இப்பெரியார் தமது யோகத்தினிடையிலே அருட் செல்வத்தையன்றி வேறொரு பொருளைக் கருதுவாராயின் அது தமிழ்ச் செல்வமே. இராமலிங்கப் பெருமான் வரலாற்றின் பலநுணுக்கங்களும் முன்னே பலராற் பலவாறு புகலப்பட்டிருப்பினும் இப்பெரியார் வாக்கில் அவை ஒரு புது நலத்தோடு புகுந்து வருகின்றன. நவமணிகளின் மேதக்க தவமணிகளாகிய இராமலிங்கப் பிள்ளையார் பாட்டுக்கள் பல இப்பெரியார்க்கு அவரது உண்மையுருவை விளக்கின. வால்மீகர்க்கும் துளசிதாசர்க்கும் கம்பநாடர்க்கும் முன்னின்று தனது சரித்திராமிருத சாரத்தை நடித்துக் காட்டிய இராம

பிரான் போன்றே பாரதியார் மனக்கண்ணின் முன்பு இராம லிங்க வள்ளலார் திருவிளையாடல்களின் உண்மைகள் பல தோன்றி நிலைபெற்று இச்சிறு புத்தகத்தின் வாயிலாக வெளிவந்துள்ளன.

அருளிச் செயல்களை அன்புருகப் பயில்வாரும் அமலன் அருள் வெள்ளத்திலே ஆடமுயல்வாரும், அமலனடிமைத் திறம் இப்படியோ அப்படியோ என்னாது எப்படியும் பொருந்துவன என்று நினைக்கும் உள்ளப்பாங்குடையாரும் பெருகி வரும் நாள் இதுவேயாம். கடவுள் உண்டோ கடவுண்மை உளதோ, அவன் நமக்கு ஆண்டவனோ, நாம் அவனுக்கு அடிமைகளோ, அவன் ஒருவனோ, ஒன்றோ பலவோ, ஒருத்தியோ, அன்னையோ, அப்பனோ, என்றின் னோரன்ன பல வினாக்கள் எழுந்து விடைகளின் தோற்றம் அவசியமாய் உள்ளதும் இந்நாளேயாம்.

உலகம் உருவத்தால் அகன்றிருப்பினும் உலக மக்கள் இந்நாளிலே நெருங்கி உறவாடத்தக்க பேறுகள் பல பெற் றுள்ளனர். அவன் அருள் விளையாட்டை ஒருவர் அறிந்த வாறே பிறரும் அறியவேண்டும் என்று வற்புறுத்துவார் தொகை சுருங்குகின்றது. எப்படியும் அவன் அறியப்படும் பொருளேயாவன் என்ற உணர்ச்சி வலிமைபெற்று வருகின் றது. இவ்வுணர்ச்சியை அனுபவத்தால் அள்ளித் தெளித்த நல்லோருள் தலைமணி என்னத்தக்க இராமலிங்க வள்ளலாரது திருச்சரிதம் புதுயுகத்துப் புண்ணிய புராணமே. இதனை ஆத்மானுபவத்தோடு கலந்து எழுதியுதவிய தமிழ் நாட்டு யோகி சுத்தானந்த பாரதியார்க்குத் தமிழுலகம் மிகவும் கடப் பாடுடையது. உலக மக்கள் உள்ளத்திலே அறிவுச்சுடர் கொளுத்தவல்ல இத்தகைய நூல்மணிகள் பலவற்றைத் தமிழ்த்தாய் புனைந்து மகிழ்வாளாக.

நா. கனகராஜையர்.

உ

அருட்பெருஞ் சோதி-தனிப்பெருங் கருணை.

அருட்பிரகாச மாலை.

விருத்தம்.

க

திருப்பொதுவில் ஞானநடம் புரிகின்ற
தெய்வசிகா மணியின் சேயை,
இருட்குலத்தைப் பெருக்குகின்ற மடமையிடர்
மாற்றவந்த இரவி தன்னைக்
கருக்கணக்கில் வாதவனைக் காலனனு
காதகனல் மேனி யானை,
அருட்சமயத் தந்தையினை, யன்பருக்குத்
தாயானை யடைந்து வாழ்வாம்.

உ

முருகென்னும் பொருள் விளங்கு முத்திளமை
யெழில்குலுங்கு முகத்தி னானைத்
தருணமழை போலடியார் தாகத்தைத்
தணிக்கின்ற தயைமிக் கானைக்
கருணைவிரி மனத்தானை, யெவ்வுயிருந்
தன்னுயிர்போற் கருதுவானை,
குருமணியென் றுலகமெலாங் கும்பிடத்தக்
கோனைமனங் குறித்து வாழ்வோம்!

ங

எத்தனையோ, தத்துவங்கள்; அத்தனைக்கும்
இசைவாகி யவற்றின் மேலாய்
ஒத்துலகில் எல்லாரும் ஒருகுலமாய்
அருட்பொதுவிற் செழிப்புற் றோங்க,
சுத்தசிவ ஸன்மார்க்க சங்கத்தை
முறைவகுத்த சோதி தன்னை,
சித்தெல்லாம் வல்லவனைத் திருஞான
தேசிகனைச் சிந்தை செய்வோம்.

ச

ஊனுருகி, யுயிருருகி, யுள்ளுருகிப்
பாய்ந்தின்ப வூற்றெ டுக்கும்
தேனருவி யாகிவளர் தெய்வீகத்
திருவருட்பா செழித்த வூற்றை,
மானவர்க்குப் புதுவழியும் புதுயுகமும்
புதுவாழ்வும் வழங்கி னானை,
வானரசைக் கொணர்ந்தானைத் துரியவள
நாட்டரசை வழுத்தி நிற்பாம்.

ரு

பித்துலகர் பிதற்றுகின்ற மதவாதச்
சூதுகளைப் பிறகிட் டோட்டி,
சுத்தான்ம வொருப்பாட்டின் உரிமைநெறி
முதன்முதலிற் றுலக்கி னானைச்
செத்தாரை யெழுப்புகின்ற ஞானசஞ்
ஜீவியினைச் சச்சித் தின்ப
'தத்துவனைத் தமிழ்வேத வித்தகனைத்
தாள்பணிந்து சாற்றுவோ மால்!

௬

தினைத்துணையும் பேதமின்றி சீவகா
 ருண்யவழி சேர்ந்து வாழ,
மனத்திருளை மாற்றியறி வானந்தத்
 துரியமலை வள நாடேறி,
நினைத்திடவும் முடியாத நிலைக்குநம்மை
 யழைத்தானை, நேரி லோர்நாள்
அனைத்துலகும் அறிவானைத் தமிழரின்னும்
 அறியானை, யணிந்து வாழ்வோம்.

௭

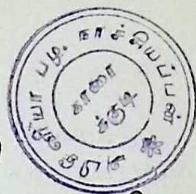
பலமதங்கள் ஒன்றெனவே வடக்கினிலும்
 மேற்கினிலும் பகரு முன்பே,
தலமுயருந் தமிழ்நாட்டில் சமரஸ
 ஸன்மார்க்க மெனுஞ் சங்க மூதும்
நலமெலாம் உருவெடுத்த நவயுகத்து
 நபிமணியை, ஞான விண்ணை,
உலகெலாம் ஆளுனை, ஒப்புயர்வில்
 லான்றன்னை யுன்னி வாழ்வாம்.

௮

மருட்சமய வாதுகளும், மாமாலச்
 சடங்குகளும், மண்ணைக் கவ்வ,
இருட்சாதி வேற்றுமைகள் இடர்செய்யும்
 பிரிவினைகள் இரிந்து தேய,
பொருட்செறிந்த மணிவாக்கும் பொதுநலஞ்செய்
 புண்ணியமும் பூண்டெ மூந்த
அருட்சோதி ராமலிங்கப் பெருமானின்
 அடிமலர்கள் முடியில் வைப்பாம்!

இராமலிங்க ஜயந்தி
29-9-1935

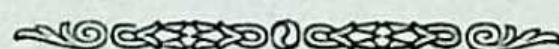
சுத்தானந்த பாரதி.

உ

அருட்பெருஞ் சோதி

இராமலிங்க விஜயம்.

க. அப்பன் முன்னிலை.

அகத்தே கறுத்துப் புறத்துவெளுத்
திருந்த உலக ரனைவரையுஞ்
சகத்தே திருத்திச் சன்மார்க்க
சங்கத் தடைவித் திடஅவரும்
இகத்தே பரத்தைப் பெற்றுமகிழ்ந்
திடுதற் கென்றே யெனையிந்த
யுகத்தே யிறைவன் வருவிக்க
வுற்றே னருளைப் பெற்றேனே.

அருளாட்சி நாட்டி, அவனியை விண்ணாக்க அருளி லுதித்து, அருளிற் பழுத்து, அருளமுதளித்த அருட்சோதி வள்ளல், அப்பனும் குருவுமான அருணையகன், ஞான நடத்தரசன் திருக்கோயிலுக்கருகிலேயே அவதரித்தார்.

அஞ்சலை நீ ஒரு சிறிதும் என் மகனே!
அருட்பெருஞ் ஜோதியை யளித்தன முனக்கே
துஞ்சிய மாந்தரை யெழுப்புக நலமே;
சூழ்ந்தசன் மார்க்கத்திற் செலுத்துக சுகமே.
விஞ்சுற மெய்ப்பொருள் மேனிலை தனிலே
விஞ்சைகள் பலவுள விளக்குக வென்றாய்!
தஞ்சமென் றவர்க்கருள் சத்திய முதலே
தனிநடராஜவென் சத்குரு மணியே!

இத்தகைய குருமணி திருநடனம் புரிவது தில்லை; பஞ்சபூதத் தலங்களில் தகராகாயப் பரவெளியாயிலங்குவது சிதம்பரம். அது உலகன்னையின் உள்ளம் போன்றது. இருபதாம் நூற்றாண்டின் நவீனம் அதை எப்படிக் கருதினும், சிதம்பர ரகசியத்தையும், அதன் தத்துவ அமைப்பின் நுட்பத்தையும் உள்ளே யறிந்து காண்போருக்குச் சிதம்பரம் சித்தாந்த முத்திவடிவென விளங்கும்; அதன் சிதாகாச வெளியில் அருட்பெருஞ் ஜோதியப்பன், உலக லீலையை வகிக்கும் நடன சிகாமணி, இன்னும் ஞான நடம் புரிந்து அன்பர்க்கருளுங் காட்சி புலனாகும். பதஞ்சலி, வியாக்ர பாதர், உபமன்யு, திருவுடை யந்தணர், வியாசர், சுகர், சௌனகர், ஜைமினி, சூதர் முதலிய முனிவர் கூட்டம் காணும்; திருமூலர், மணிவாசகர், திருநீலகண்டர், நந்தனார், சேக்கிழார், முதலிய தெய்வத் தமிழ்ப் பெரியோரின் அன்புக்கனலும், இன்பத் திருப் பாடல்களும் முத்திப் பெருமையும் பரமானந்தமளிக்கும். ஞானசம்பந்தரும், அப்பரும், சுந்தரரும் பாடிய தேவாரங்களில் உள்ளஞ் சிலிர்க்கும்.

வானாகி மண்ணாகி வளியாகி ஒளியாகி
ஊனாகி யுயிராகி யுண்மையுமா யின்மையுமாய்க்
கோனாகி யானெனதென் றவரவரைக் கூத்தாட்டு
வானாகி நின்றாயை யென்சொல்லி வாழ்த்துவனே!

என்று உள்ளம் வியக்கும். உள்ளத் திருக்கோயிலில் ஞானாகாசம் தோன்றும்; சிற்சபை யொளிரும்; துரிய நடராஜனின் ஆனந்தத் தாண்டவக் காட்சியால் கண்ணிலும் கருத்திலும் பேரின்பப் பெருக்கு பெருவூற்றெடுக்கும். ஆறனைத்தும் புகுங் கடல்போற் சமயகோடிகள் அனைத்தும் அந்தத் திருச் சிற்றம்பல வெளியிற் சரண் புகுந்து அல்லலொழியும். எச் சமயமும், சமயபேதங் கடந்து வணங்கும் இயற்பொருளே

இந்த ஞான சிற்சபையின்கண் பேரின்பமயமான நடராஜ மூர்த்தியாக விளங்குகிறது! அவ்வொப்பற்ற வேத வடிவு ஓவியக் காவியமே!

"பேதமுறு மெய்ப்போத வடிவ மாகிப்
பெருங்கருணை நிறம்பழுத்துச் சாந்தம் பொங்கிச்
சீதமிகுந் தருள்கனிந்து கனிந்து மாறுச்
சின்மயமாய் நின்மலமே மணந்து நீங்கா
ஆதரவோ டியன்மௌனச் சுவைமேன் மேற்கொண்
டானந்த ரசமொழுகி யன்பா லென்றுஞ்
சேதமுறு தறிஞருளந் தித்தித் தோங்குஞ்
செழும்புனிதக் கொழுங்கனியே தேவதேவே!"

என்றும், நமது ஆர்வம் வாய்விட்டு அலறுகின்றது! அம்பலத்தரசே! அருமருந்தே! ஆனந்த விண்ணே! சற்குரு மணியே! மனமாயையாகிய முயலகனை யமுத்தி மிதித்து நசுக்காய்! மான்போல் துள்ளும் மனத்தை யடக்காய்! துரியந்தன்னில் தூக்கிய திருவடியால் என்னைக் காவாய்! மனதின் கனவொழிந்து துரியங்கடந்த ஞானானந்த மருளாய்! ஐயனே என் அப்பனே! நீயே யனைத்தும்! ஐந்தொழிலும் நின் ஆடலே! நினது டமரகநாதம், சப்த ப்ரம்மம், உலகின் காரணம்; ஓங்காரத்தால் உலகைப் படைத்தோய், ஞான குருவே, ஞானக் கனலை இடக்கரந் தாங்கினை; அக்கனலில் எனது மனமாயை, சஞ்சலம், இருள், பொய், அகந்தை, துயர், இடும்பை, ஐயம், அச்சம் எல்லாம் அழிக! நினது நித்திய, உபசாந்தக் கரங்களால் என்னை ஆசீர்வதிப்பாய்! அஞ்சலிக்கரத்தால் அச்சந் தீராய்! என் அன்பிற் கலந் தொளிரும் அருளமுதே! நினது கிரியா சக்தியான கங்கை இந்த வரண்ட வனுந்தர வாழ்வை நீ பயிலும் இன்ப் விண்ணகச் சோலையாக்குக! ஆத்மானந்தமாகிய சந்திரன்

என் உள்ளத்தில் உதயமாகி, எனது இருளை விழுங்குக! தலைவனே, எனது அகந்தைப் புலியைக் கிழித்து, அதன் உரியை நீ யணி. எனது மமதை மதயானையை யுரித்துப் போர்வையணி! பாச வெறிகளும், வீரியத் தினவுகளும் எரிந்து சாம்பலான என் யாக்கைத்-தில்லை-வனத்தில், எனது இதய சிற்சபையில் சச்சிதானந்தத் திருநடம் புரிவாயாக! அப்பனே!

போங்குபல சமயமெனும் நதிக ளெல்லாம்
புகுந்துகலந் திடநிறைவாய்ப் பொங்கி யோங்கும்
கங்குகரை காணாத கடலே யெங்குங்
கண்ணாகக் காண்கின்ற கதியே, அன்பர்
தங்கநிழல் பரப்பிமயற் சோடை யெல்லாந்
தணிக்கின்ற தருவேபூந் தடமே ஞானச்
செங்குமுத மலரவரு மதியே யெல்லாஞ்
செய்யவல்ல கடவுளே தேவ தேவே!"

என்று, மனமுருகும் அத்திருச் சந்நிதியில் இன்னொரு புதுமை!

அன்பர் குழாம் தேவார திருவாசகம் முழங்குகின்றனர்.

அரைசே பொன்னம் பலத்தாடும்
அமுதே! யென்றுன் னருணோக்கி,
இரைதேர் கொக்கொத் திரவுபக
லேசற் றிருந்தே வேசற்றேன்;
கரைசே ரடியார் களிசிறப்பக்
காட்சி கொடுத்துன் னடியேன்பாற்
பிரைசேர் பாலி னெய்போலப்
பேசா திருந்தால் ஏசாரோ!

என்று உள்ளுருகும் அன்பரிடையே ஒரு மெய்யன்பர் உள்ளுருகி நிற்கிறார். உடலரும்பி விதிர் விதிர்த்து, கண்

ணீர் ததும்பி, உள்ளம் வெதும்பி அம்பலவாணனை, அடியார்க் கெளியனை, அன்பினிலூறும் ஆனந்தத் தேனை, அருட்சுடர் வடிவை, ஐந்தொழிற்கரசை எண்ணித் தன்னை மறந்து அதோ நிற்கும் அன்பரே நமது இராமைய பிள்ளை. அவர் கையில் ஒரு பொன்னார் பச்சிளங்கனி மின்னுகிறது! கடவுள முதை உருச்செய்ததன்ன கருணை வடிவம்; அருள் மண மலரிற் கனிந்த அற்புதக் கற்பகக் கனியாகிய அச்சேயின் அழகு, எழில், முல்லைபோன்ற முறுவல், செஞ்சுடர் முகம், பிஞ்சிளந்திரு, காந்த விழிகளிலேயே நமது கண் பாய் கின்றது. இராமைய பிள்ளை தன் மனைவி சின்னம்மை யாருடனும், சபாபதி, பரசுராமன், சுந்தரம்மாள், உண்ணுமுலை ஆகிய நான்கு மக்களுடனும் இன்று நடராஜ தரிசனத்திற்கு வந்திருக்கிறார். அவர் கரத்தில் ஏந்தி அனைவர் அன்பையும் ஈர்க்கும் அரும் புதல்வனே சிவனருளாற் சின்னம்மைக்கு வாய்ந்து உலகுய்ய வந்த நமது இராமலிங்கப் பெருமான். பெரியார் அப்பைய தீக்ஷிதர் நடராஜப் பெருமானுக்கு அர்ச்சனை செய்து கற்பூரங் காட்டுகிறார். "ஹரஹர மஹா தேவ! சிற்சபேசா! சிவ சிதம்பரம்!" என்று அன்பர் தொழுது, புகழ்ந்து ஆர்வங்கூறி நிற்கும் ஆனந்தக் காட்சிக் கிடையே, அப்பொன்னம்பலச் சபையில் மிளிரும் மாணிக்கம் போன்ற நமது இராமலிங்கம் பிள்ளையார் என்ன செய்கிறார்? சிவகாமி மணாளன், கனகசபேசன், ஆனந்த நடன சிகா மணியைத் தனது காந்த விழியால் இமையாது குறித்து அவருடைய அருள் முகத்தின் முன் ஆடும் கற்பூரச்சுடரைக் கண்டு அருளானந்தம் பொங்கி நகை கொப்புளிக்கிறார்! என்னே! தனது ஊன்றந்தையின் கரத்திலிருந்துகொண்டு தனது உண்மையுயிர்த் தந்தையையே புதல்வன் நோக்கி யுள்ளுறவு பேணுகின்றனன்! அவ்வூன்றிய ஒரு மன நாட் டம் அருள்ஞான சம்பந்தக் குறிப்பேயன்றோ!

தந்தையைக் கண்டேனுன்; சாகா வரம்பெற்றேன்;
சிந்தை களித்தேனேன் றுந்தீபற;
சித்தெல்லாம் வல்லேனேன் றுந்தீபற!

என்று தனது ஆன்மத் தந்தையுடன் ஞான வுறவாடி அறிவுத் தேனுண்டு களித்து நகைத்தாரோ!

அன்பருளக் கோயிலிலே அமர்ந்தருளும் பதியே,
அம்பலத்தி லாடுகின்ற ஆனந்த நிதியே!
வன்பருளத் தேமறைந்து வழங்குமொளி மணியே!
மறைமுடியா கமமுடியின் வயங்குகின்ற மதியே;
என்பருவங் குறியாம லென்னைவலிந் தாட்கொண்
டின்பநிலை தனையளித்த என்னறிவுக் கறிவே!
முன்பருவம் பின்பருவங் கண்டருளிச் செய்யு
முறைமைநின தருணெறிக்கு மொழிதலறிந்
[திலனே!
அந்தோவீ ததிசயமீ ததிசயமேன் புகல்வேன்—
அறிவறியாச் சிறியேனை அறிவறியச் செய்தே,
இந்தோங்கு சடைமணிநின் அடிமுடியுங் காட்டி;
இதுகாட்டி யதுகாட்டி யென்னிலையுங் காட்டிச்
சந்தோட சித்தர்கடந் தனிச்சூதுங் காட்டி,
சாகாத நிலைகாட்டிச் சகசநிலை காட்டி,
வந்தோடு நிகர் மனம்போய்க் கரைந்தவிடங் காட்டி
மகிழ்வித்தாய் நின்னருளின் வண்மையெவர்க்
[குளதே!

என்று மழலைப் பருவத்திற்றானே தனது தனிக் கருணைத் தந்தையை உள்ளெண்ணி உருகுகின்றாரோ! அந்த ஞான சம்பந்தக் களிப்பால் அருணகை பூத்தாரோ! கற்பூர தீபா ராதனை செய்யும் அப்பைய தீக்ஷிதருக்கே அத்திருவருட் குறிப்பு குறிப்பாயது; வியந்தார்: “ இக்குழந்தை அம்பல

வாணரின் அருட் குழந்தையே " என்று போற்றி வாழ்த்தித் தமது மனைக்குப் பிள்ளையவர்களைக் குடும்பத்துடன் அழைத்துச்சென்று இருத்தி அருத்தி விடைகொடுத்தனுப்பினர்.

உ. அருட் குழந்தை.

இம்மட்டோ! இத்திருவருட் சேய் அவதரித்தபோதே உலகன்னை உளஞ் சிலிர்த்து முகவளத்தில் புதிய முறுவல் காந்தினள்! ஆனால் இச்சேயின் பிறப்பும் மற்றச் சேய்களின் பிறப்புப் போன்றிலதோ? அதிலும் அற்புதம்—கூறுதும்!

இராமைய பிள்ளை கல்விச்செல்வர். கைமுகிற் செல்வர். சிவனை மறவாச் சிந்தனைச் செல்வர். நல்லறம் போற்றும் இல்லறச்செல்வர். சதா சிதம்பர நினைப்புடன் அதற்கடுத்த மருதூரில் அறநெறிப்பட்ட மனைவாழ்வு வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து வந்தார். ஐந்து மனைவியர் தொடர்ந்து சிவபதம் பெறவே, ஆறுவது மனைவியாக ஆறு அமுதனைய அழகுச் செல்வி, கற்புக் கற்பகம், தூய துணைவி, சிவநேசச் செல்வி, பொன்னேரிச் சின்னம்மை யெனும் பொன்னியைத் திருமணஞ் செய்து, அன்பும் அறமும் அரனடி நேயமும் தூய வொழுக்கமும் தொண்டர் பணியும்பூண்டு,வந்தவைக்கொண்டு சிந்தையிலுவந்து, மனையறந் தாங்கி மாசற வாழ்ந்தார். கருணீகருல திலகரான இராமைய பிள்ளை கிராமக்கணக்கு வரைவது, தமிழ்க்கல்வி பயிற்றுவது ஆகிய இரு தொழில்களாலெய்திய வருவாயைக் கொண்டு நிறைவெய்தி வந்தார். அழகம்மை நல்ல குணமணி, நாணுடுத்த நல்லாள், அகமும் முகமும் அழகி; கற்பும் பொற்பும் கடவுளன்பும் நாயகன் பணியில் நேயமுங் கருத்தும் அடிசிற்கினிமையும், இரக்கம், அடக்கம், இன்சொல், ஈகை, ஒண்மை, மென்மை, ஒழுக்கம்

முதலிய நறுங்குணங்களுங் கமழும் நிறைமலர்க் கொம்பன்னாள்.

இத்தகைய நற்குண மணியுடன் பொன்னம்பலன் அன்பு பொலியும் இராமைய பிள்ளை காத்த மங்கல மனையறத்திற்கு நன்கலமாக நான்கு செல்வர் தோன்றினர்: சபாபதி, பரசுராமன் என்னும் புதல்வர்; சுந்தரம்மாள், உண்ணமுலை யென்னும் புதல்வியர். இவ்வாறு இன்பக்கனி பழுத்த மனைவாழ்வு தழைத்து வருநாளில் ஒரு சம்பவம் நடந்தது:—

சிவயோகி வரவு.

நண்பகல்; இராமைய பிள்ளை அலுவலாக வெளியே சென்றிருந்தார்; செல்விருந்தோம்பி வருவிருந்து பார்த்திருக்கும் சின்னம்மையார் திடீரென ஒரு முதிர்ந்த சிவயோகியைத் தம் மனைமுன் கண்டார். தூய வெண்ணீற்றுத் திருமேனி; தலையிலுங் கழுத்திலும் அக்கம்; புலியுரி யணிந்து, யோக தண்டந் தாங்கி, சிவ பஞ்சாட்சரத்திற் பழுத்த வுள்ளம் முகமலரில் காந்தும் அச்சிவத்தவக் கிழவரை வணங்கி வரவேற்று இனிது கூறி, மலரடி கழுவி, நன்மணையிருத்தி, நாண்மலர் தூவிப் பணிந்து போற்றிப் "பரமனுருவாய் எழுந்த பெரியோய், என்ன மாதவஞ் செய்ததிச் சிறுகுடில்! தங்கள் புண்ணிய வரவால் புனிதமுற்றது! ஏழ் பிறப்பும் எம்மர புய்ந்தது! அடியேமை யாட்கொள்ள அருள் கொண்டுற்ற அரனே, யான் அன்பிற் படைக்கும் அருஞ்சுவை வழிபாட்டை ஏற்றருள்க!" என்று போற்றித் தலைவாழையிலை பரப்பி அறுசுவை யுண்டி அன்போடளித்தலும், அரனருளாளர் அகமகிழ்ந்து அமுதருந்தினர். அம்மையாரின் செம்மையும், பெண்மையும், அடியார் நேயமும், சிவப்பற்றும், அருங்குணப் பெருந்தகையுங் கண்டு பேரு

வகையடைந்து பெரிதும் புகழ்ந்து, வாழ்த்தித் திருநீற ளித்து, "அருங்குணவல்லியே, அடியார்க்கன்பே, அக மகிழ்ந்து முகமறிந்து விருந்திடும் அமுத சுரபியே, நினது புண்ணிய வாழ்வும், புனிதச் செயலும், அளவற்ற அன்பும், அருமையும், அரனடி நேயமும், அடியார் வணக்கமும் என் மனமகிழ்வைத் தூண்டின. இத்திரு நீறே யான் தரு கைம்மாறு! இதைப்பூசி யுட்கொள்வாயாக! அதன் பயனாக ஓர் கடவுட் புதல்வன் சுத்த சமரஸ ஸன்மார்க்கத் தந்தை யாகத் தோன்றி உலகில் அருளாடல்புரிவான்" என்று ஆசீர் வதித்து மறைந்தார் சிவயோகியார். அம்மை வணக்கமுடன் திருநீற்றை யேற்றுச் சிவசிந்தையுடன் அணிந்து உட் கொண்டு, தன்கொழுநன் வந்ததும் நிகழ்ந்ததை யுரைக்கவே, பிள்ளையவர்களும் திருவருட் செயலை வியந்து, இன்ப வெள்ளத்திற்றோய்ந்தார். சின்னம்மை வயிற்றில் அருட் சோதி புகுந்தது.

பத்துமாதம் அன்னை வயிற்றிற் கோயில்கொண்ட பொன்னம்பலக் குழந்தை உலகொளியைக் காணப்போகிற தருணம்- கலி 4925, சுபானு ஹு, தட்சணாயனம், மாரி காலம், புரட்டாசி மீ 21-உ ஞாயிற்றுக்கிழமை (5-10-1823) உதயாதி 29¾ நாழிகை, மீன லக்னம்; சித்திரை நட்சத்திரம் உச்சியினின்று புன்னகை பூத்தது. உலகை இடர்ப்படுத்தி வேற்றுமைக் கந்தலாக்கிய இருட்சாதி மதங்கள் தலை சுழன்றன. மனிதனின் ஆத்ம சுதந்திரத்தை அடிமைப் படுத்திய சாத்திரக் குப்பைகளும், கோத்திரப் பொய்களும், கலைக்கற்பனைகளும், விலையொழுக்கங்களும், அகங்கறுத்து முகமினுக்கும் போலி யாசாரங்களும், ஆடிக்காற்றில் தூசி போலப் பறந்து தவித்தன! நிலமகள் சுதந்திரப் புன்னகை புரிந்தாள். உலகெலாம் ஓர் இன்பச் சிலிர்ப்பெடுத்தது. பாரததேவி சமரஸப் புதுயுக வாயிலில் அத்யாத்மத் திறவு

கோலேந்தி நின்றனள். தயானந்தர், பரமஹம்ஸர்போன்ற அருள் மலர் பூத்து புதுயுகச் சோலை மணங் கமழ்கிறது. அப்போதே நமது அருந்தமிழ் செய்த பெருந்தவப் பயனாய், தமிழருக்குப் புது வழி காட்டித் தமிழகத்தைப் புதுயுகவுலகின் சுடர் முகமாக்கி, உலகில் அருள்நெறி நாட்டி மனித மரபையே உய்விக்க, உலகிற்படர்ந்த இருட்குலத்தை விழுங்கும் பொலி நகை காந்தி அருட்சோதி யுதித்தது— வள்ளற் பெருமான் திருவவதரித்தார். ஈன்ற பொழுதே சான்றோனைக் கண்ட தாயுந் தந்தையும் மகிழ்ந்தனர்; அடியார்க் கமுதிட்டனர்; திருவிழாக் கொழித்தனர்; பெரியோர்கள் இவ்வரும் புதல்வனை வாழ்த்தினர்; கண்ட பெரியோர் இவன் கடவுள் மைந்தனென்று போற்றினர். குருவருள் கொடுத்த திருவருள் மைந்தனுக்குப் பெரியோர் தேர்ந்தெடுத்து, இறைவனைப் போற்றி "இராமலிங்கம்" என்னும் இன்பப் பேரைச் சூட்டினர். இராமலிங்கத்தின் இராசிச்சக்கரம் அடியில் வருமாறு:—

திருவருட் பிரகாசர் ஜாதகம்

ல		சனி	குரு
	இராசி		அங் கேது
ரா			
		புதன் சந்	சுக் சூரி

இந்த ஜாதகத்தை ஓர் அன்பர் கணித்து அடியில் வருமாறு பலன் குறித்துள்ளார்:—

உதயம் மீனலக்னம், நாலில் குரு; எட்டாவது வீட்டில் புதனும் சந்திரனும். செவ்வாய், துலாத்தில். சுக்ர னும் சூரியனும் ஏழாமிடத்தில். இந்த ஜாதகமுடையோன் சிரஞ்சீவி; இவன் உயிர் போவதில்லை. உலகனைத்தும் வள்ள லாய் வாழுவான்: தைரியவான். கனதனங் கருதான், சுழுத்தி நாட்டமுடையான்; உலகுயிரின் பால் பேரிரக்கங்கொண்ட வன். பத்தாவது ஆண்டில் ஒன்றிற் காதலனுவான். கற்பமும், உலகைத் திருத்தும் குணமும் சக்தியாலுணர்வான். முப்ப தாம் ஆண்டில் பிறப்பிறப்பற்ற நிலையடைவான். 40-ம் ஆண்டிற் கைவல்ய ஞானம் பெறுவான். ஞானசித்தியால் 50ல் பொன்னுடலாகிப் பொலிவான். எவன் ஞானவுட லெடுத்தானே அவனே பெரியோன். மந்திரம், யோகம், வைத்தியம், வாதம், நூல் நுணுக்கம் சிந்தையில் எண்ணிய வுடனே யெய்துவான். இவ்வாறு கணிகள் ஐயனின் நாளையுங் கோளையுங் குறித்து தெய்வப் புதல்வன் திருவவதரித்தான் என்றனர். மருதூர் முழுதும் இக் குழந்தையின் பேச்சே. என்? அன்று முதல் ஊர் செழித்தது; பயிர் செழித்தது; இன்பஞ் செழித்தது. மக்கள் உள்ளஞ் செழித்தது; ஒற்றுமை செழித்தது. இக்குழந்தை யின் பெருமையே செழுந்திரு விளைத்ததெனை மகிழ்ந்து ஊரரெல்லாம் பேரன்புற்று இராமலிங்கத்தைப் பாராட்டிச் சீராட்டி வந்தனர்.

சென்னை செல்லல்.

உலக வாழ்வு இன்பதுன்பமென்னும் மேடு பள்ளங்கள் மேவியது. குலவிளக்கான அருள் விளக்கு மைந்தனின் இன்பம் நிறைந்த அம்மங்கல மனை வாழ்வில் மங்குல் படர்ந்தது! இராமைய பிள்ளை சிவனடி சேர்ந்தார்; குடும்பம் இடருற்றது. வந்த விதியை நொந்தென்! சிவன் செயலென்று

மனதாறிச் சின்னம்மை மக்களுடன் தனது பிறப்பிடமான பொன்னேரியில் தன் அன்னையின் காப்பிற் சின்னாளிருந் தாள். பிறகு குடும்பம் மூத்தமகன் சபாபதியுடன் சென்னை யிற் குடியேறியது. அங்கு சபாபதி, அரிய தமிழ் வாண ரான காஞ்சி சபாபதி முதலியாரிடம் முறையாக முத்தமிழ் பயின்று வித்தையிற்றேறித் தமிழாசிரியராகவும், சிவ புராண விரிவுரையாளராகவும் தொழில் நடத்தி, வந்ததைக் கொண்டு குடும்பத்தைத் தாங்கி வந்தார். பெரிய புராண பிரசங்கத்தில் அவர் பெயர் பெற்றோங்கிப் பல செல்வரின் ஆதரவையடைந்தார்.

௩. ஓதா துணர்ந்த மூதறிவாளன்.

நமது பெருமானுக்கு ஐந்தாண்டானது; முழுமுதற் றந்தையருளால் முற்றறிவு முற்றி வந்த இயற்கை ஞான வள்ளலுக்கு வீட்டிலுள்ளோர் கற்றறிவு புகட்டத் தொடங்கி னர். கல்வி தொடங்கியதும், தமையனார் சபாபதி பிள்ளையே தமது இளவலுக்குக் கண்ணுங் கருத்துமாக மொழி யரசாகிய தமிழ் மொழி பயிற்றினர். தம்பியைத் தக்க புலவனாக்க மிக்க ஆவல்கொண்டு, முறையாக நிகண்டு, சதகம், அந்தாதி, நன்னூல் முதலிய நூல்களைக் கற்பிக்கலானார். ஆனால் நமது அருளறிவாளன் இப்புத்தகப் படிப்பிற் கருத் தூன்றுவதில்லை. இது கண்ட அண்ணல் தம்மிடமின்றேல், தமது ஆசிரியர் சபாபதி முதலியாரிடமாவது ஒழுங்காகப் படிப்பானென்றெண்ணி ஏற்பாடு செய்தார். அங்கும் மேற் படியே; மனம் வேறுபட்டிருந்தார் நமது இயற்புலவர். "படிப்பில் கவனமில்லை; குறிப்பின்றிச் சுற்றுகிறானே;

இவன் எப்படி முன்னேறப் போகிறான்'' என்று அண்ணல் வருந்தினார். நமது பிள்ளையாரின் உள்ளே வளரும் அருட் புலவன் அவர்களுடைய புற விழிகளுக்குப் புலப்படவில்லை. நமது பிள்ளையார் செய்ததென்ன? தானே தனது சத்திய விண்ணப்பத்தில் விளக்குகிறார்:—

"இயற்கை யுண்மைக் கடவுளே! அறிவார் அறியும் வண்ணங்களெல்லாமுடைய பேருட் சோதிப் பெருந்தகைக் கடவுளே! குமாரப் பருவத்திற்றானே, உலகிற் சிறுவர்களு டன் கூடிச் சிறு விளையாட்டியற்றல், சிற்றுண்டி விழைதல், அதிசயம் பார்த்தல், அசங்கியம் பேசல், ஆவலித்தழுதல், சிறு சண்டை செய்தல், சிறு குறும்பியற்றல், தன் வசத் துழலல், தாய் வயிற் சலித்தல் முதலிய குற்றங்களில் என்னைச் சிறிதுஞ் செலுத்தாமல், ஓர் சிறிது அறிவு விளங்கப் புரிந்து, இடந்தனித்திருத்தல், இச்சையின்றி நுகர்தல், ஜபதபஞ் செய்தல், தெய்வம் பரவல், பிறவுயிர்க்கிரங்கல், பெருங்குணம் பற்றல், பாடிப் பணிதல், பத்திசெய்திருத்தல் முதலிய நற் செய்கைகளில், என்னைச் செலுத்திய தேவரீரது பேரருட் பெருங் கருணைத் திறத்தை என்னென்று கருதி என்னென்று உரைப்பேன்! எல்லாமானவராயும், ஒன்றுமல்லாதவராயும், எல்லா அண்ட சராசரங்களின் அகத்தும் புறத்தும் நிறைந்து விளங்குகின்ற தனித் தலைமைக் கடவுளே! குமாரப் பருவத் தில், என்னைக் கல்வியிற் பயிற்றும் ஆசிரியரை யின்றியே, என்றிறத்திற் பயின்றறிதற் கருமையாகிய கல்விப் பயிற்சியை எனது உள்ளகத்தே யிருந்து பயிற்றுவித் தருளினீர். இடம் பத்தையும் ஆரவாரத்தையும் பிரயாசையையும், பெரு மறைப்பையும், போது போக்கையும் உண்டுபண்ணுகிற ஆரிய முதலிய பாஷைகளில் எனக்கு ஆசை செல்லவொட் டாது, பயிலுதற்கும், அறிதற்கும், மிகவும் இலேசுடைய தாய், பாடுதற்கும், துதித்தற்கும் மிகவும் இனிமையுடைய

தாய் சாகாக்கல்வியையிலேசில் அறிவிப்பதாய்த் திருவருள் வலத்தாற் கிடைத்த தேன்மொழி ஒன்றனிடத்தே மனம் பற்றச்செய்து, அத்தென்மொழியாற் பலவகைத் தோத்திரப் பாட்டுகளைப் பாடுவித்தருளினீர். அச்சிறு பருவத்திற்றானே ஜாதியாசாரம் ஆசிரம ஆசாரம் என்னும் பொய்யுலகாசாரத்தைப் பொய்யென்றறிவித்து, அவைகளை அனுட்டியாமற் றடைசெய்வித்து, அப்பருவம் ஏறுந்தோறும், எனதறிவை விளக்கஞ்செய்து என்னை மேனிலையில் ஏற்றி ஏற்றி நிலைக்க வைத்தருளினீர்''—

இதுதான் நமது பெருமானின் பிள்ளைப் பருவக் கதை. தமது ஒன்பதாவது வயதிலேயே அவர் அகத்தியர் முதலான முனிவர் பாடல்களை ஓதாமலே பாடும் வளம் பெற்றிருந்தார். முறையாகப் பாடம் படிக்கவில்லையென்று வீட்டார் குறை சொல்லுகையில் நமது இளம்பிரான் புரிந்துவந்ததென்னே! அவர்கள் குறை சொல்லுகிறார்களென்று முணுமுணுத்தாரா? அவமதித்தாரா? தளர்ந்தாரா? இல்லை. தன்னுள் ஆண்டவன் தூண்டிப் பொலிவித்த அருளறிவில் உறுதிகொண்டார். மற்றவர்களைப் போலக் கற்று, மற்றவர் போல வாழ்வை வயிற்றிற் கிரையாக்கவோ அவர் பிறந்தார்! அருளால் ஆருயிர் மக்களுக்கு அருள் நெறி விளக்கித் தனது இனிய அருட் பாஊற்றை யாழுங் குழலும் அமுதுங் கைக்கும்படியான தமிழிசையுடன் அகண்ட சுத்த சிவ சமரஸ சன்மார்க்க நதியாகப் பாய்ச்சி உலகில் ஆன்மநேய ஒருப்பாட்டுரிமையை நாட்டவன்றோ அவர் அவதரித்தார்! ஆதலின் இயல்பிலேயே தனது வாழ்வின் அருட்பணியில் கருத்தை நாட்டினார். செந்தமிழ்த் தெய்வம், தகப்பன்சாமி, குகன், முருகனை வழிபடு கடவுளாகக்கொண்டு, அன்பாலுருகி இன்பப் பாமாலை தொடுத்து மனமாற அணிவித்துவந்தார். மாலைதோறும் கந்தப்பெருமான் கோயிலில்

ஆர்வக்கனலிற் பரவசம் பொங்கித் ததும்பும் பாமாலை புனைந்து வழிபடும் நமது குமரனைக் காணலாம். நமது அருட்பெருஞ் செல்வர் முருகனைப் பலவகையால் மனமுருகி வழுத்திவந்த அருமையை ஐந்தாந் திருமுறையிற் காணலாம். கலியுக வரதனான முருகப் பெருமானிடம் நமது இளங் குமரன் உருகி வேண்டியதென்ன?:—

"தேசிக சிகாரத்னமே! நின்பதம் எனது உளத் தோங்கின் திருவும், நற்செயலும், திறனும், இன்பமும் ஓங்கும். வள்ளலே, உன் அன்பர் கூட்டத்தில் என்னைச் சேர்! என் தந்தையே, தாயே, என் அறிவே, என் இன்பமே, காமம், வெகுளி, லோபம், மோகம், மதம், ஆங்காரம், மச்சரம், முதலிய தீயர் என்னை அணுகாதருள்க. நிராசை, சாந்தம், உதாரம், சுத்த மனம், அலைவற்ற சிவஞானம் இவற்றை அளித்தருள்.

ஒருமையுடன் நினதுதிரு மலரடி நினைக்கின்ற
உத்தமர்தம் உறவு வேண்டும்
உள்ளொன்று வைத்துப் புறம்பொன்று பேசுவார்
உறவுகல வாமை வேண்டும்
பெருமைபெறு நினதுபுகழ் பேசவேண்டும்; பொய்மை
பேசா திருக்க வேண்டும்
பெருநெறி பிடித்தொழுக வேண்டுமத மானபேய்
பிடியா திருக்க வேண்டும்
மருவுபெண் ணாசையை மறக்கவே வேண்டும்; உனை
மறவா திருக்க வேண்டும்
மதிவேண்டும் நின்கருணை நிதிவேண்டும்; நோயற்ற
வாழ்வினான் வாழவேண்டும்
தருமமிகு சென்னையிற் கந்தகோட் டத்துள்வளர்
தலமோங்கு கந்த வேளே
தண்முகத் துய்யமணி உண்முகச் சைவமணி
ஷண்முகத் தெய்வ மணியே!

நான் ஒருவரிடம் ஈயெனக் கேட்காது, கேட்டவர்க்கு இல்லையென்று சொல்லாதிருக்க வேண்டும். பிறர் பொருளை நயக்கக்கூடாது; பிறரைத் தீங்கு சொல்லாத்தெளிவும், உன் புகழ் பேசுவோர் உறவும் தருவாய்! அப்பனே நின் சீர் பேசும்வாய் ்தெள்ளமுத முண்டுவந்த திருவாய்! நின்பதங் கருதும் நெஞ்சே சுகரூபமானது. கந்தவேளே! என் உள மும் வசமில்லை; வினையும் விடவில்லை; உன் துணையின்றி உற்ற துணையில்லை; இளையன், இவனுக்கு அருளவேண்டு மென்று உன்பால் இசைப்போருமில்லை; ஏழையேனுக்கு நீ அருள் புரிந்தால் எதிர்நின்று தடுப்போருமில்லை; இரப் போருக்கு நீ இல்லையென்பதுமில்லை; உன் அருள் குறைவது மில்லை; நீ வன்மனத்தவனுமில்லை; என் உயிர்க்குயிரே! எத்திக்குந் தித்திக்கும் இன்பமே, ஆனந்த போகமே, யோகமே, ஏகமே, முத்தி முதலே, மெய்ஞ்ஞான மூர்த்தி யே! உன் அடியலாற் பிறரை நாடா விரதமே கொண்டேன். நின்னடி நம்பினோர் அவலப்படுவரோ?

வன்பெருநே ருப்பினைப் புன்புழுப் பற்றுமோ
வானையொரு மான்தாவுமோ
வலியுள்ள புலியையோர் எலிசீறு மோபெரிய
மலையையோர் ஈச்சிறகினால்
துன்புற அசைக்குமோ? வச்சிரத் தூணொரு
துரும்பினாற் றுண்ட மாமோ?
சூரியனை யிருள்வந்து சூழுமோ? காற்றின் மழை
தோயுமோ? இல்லை யதுபோல்,
அன்புடைய நின்னடியர் பொன்னடியை
[யுன்னுமவர்
அடிமலர் முடிக் கணிந்தோர்க்
கவலமுறு மோகாமம் வெகுளியுறு மோமனத்
தற்பமும் விகற்ப முறுமோ!

தன்புகழ்சேய் சென்னையிற் கந்தகோட் டத்துள்வளர்
தலமோங்கு கந்த வேளே
தண்முகத் துய்யமணி யுண்முகச் சைவமணி
சண்முகத் தேய்வ மணியே''

இவ்வாறு முருகனை வழுத்தி வழிபட்டு வந்த நமது அன்புப் பெருமான் உட்கனிவை யாரே காண்பார்? கற்கு முன் கவி பொழியும் இக்காள மேகத்தைக் கண்டார் சபாபதி பண்டிதர்; குட்டுதற்குப் பிள்ளைப் பாண்டியனில்லை; குறடுகொண்டு காதை வெட்டுதற்கு வில்லியில்லை; இந்த வயதில் கற்குமுன் கவி பாடுவதாவது என்று கனன்றார்; எம்பிரானின் இனிய அருள் வாக்கினின்றரும்பும் தெய்வ மலர்களை அவர் கண்ணாரக் கண்டாரெனினும், அதன் நறு மணத்தை இன்புற நுகராது......"எடுக்கு முன் இப்படிக் கவி தொடுப்போன், மேலும் இலக்கண இலக்கியம் தேர்ந் தால் நம்மை மிஞ்சிவிடுவான்'' என்று பாடஞ் சொல்வதையே நிறுத்திவிட்டார். பண்டிதனறிவனோ பழுத்த நல்லருளை! அவர் பாடம் நமது இயற்கைப் புலவருக்கு வேண்டியது மில்லை; அதைக் கற்காததால் நமது கடவுட் பிள்ளையின் அருளூற்று தடைப்படப் போவதுமில்லை. தேனும் பாலும், அமுதங் கனிரசமுந் தெவிட்ட முருகன் நமது திருமக னுள்ளிருந்து அருட்கவி யமுதூற்றைப் பெருக்குகின்றான்! ஞானச்சுடர் தூண்டுகின்றான்! அதுவே கல்வி, சாகாக் கலை; இவ்வருளின்ப விருந்தை யுண்டவனுக்கு ஏட்டுக் கல்வி எம்மாத்திரம்! எம்பெருமானின் அருட் பெருமையை அண் ணல் சபாபதி பிள்ளையும் அறிய முடிந்திலர். "ஐயோ, தம்பி வீணாகிறானே! படிப்புமில்லை; பயனுமில்லை; குடி கெட்டது'' என்று கவன்றார். தம்பி தனக்கிசையாது வேறு மனப்போக்காகி எதிலோ சித்தம் வைத்தாழ் திருப் பதை அறியாது முனிந்தார். குறை கூறினர்; படித்

துரைத்தார்; இடித்துரைத்தார்; ஒன்றும் பலிக்காது அலுத்து வெறுத்து முடிவில் தமது மனைவியை அழைத்து, "இராமலிங்கம் படியான்; என் சொற் படியான்; வீண் போதுபோக்கித் திரிகின்றான்; ஆதலால் அவனுக்கு வீட்டில் உணவு, உடை, இடம் எதுவும் தரக்கூடாது" என்று சட்டஞ் செய்தார். அண்ணியார் கற்பிற் சிறந்த வாசுகி; கணவன் சொல்லைத் தடுக்காதிருப்பினும், எம்பிரான் மீது மிகவும் அன்புடையவர் ஆதலால் பிள்ளையை அனுதரவாய் விட்டுவிட மனங் கொள்ளாராகிக் கணவனுக்குத் தெரியாமல் அவரை ஊட்டி வந்தார். தனது அண்ணன் வீட்டிலில்லாத வேளை அல்லது அயர்ந்திருக்கும் சமயம் இராமலிங்கப் பெருமான் புழைக்கடை வழியாக வருவார்; அப்போது அண்ணியார் தாயினும் பரிவுடன் மனங் குழைந்து, ஊணருத்தி, உடையளித்து, மருந்தினும் இனிய திருந்துமொழி கூறிவந்தார். இப்படிப் பன்னாட்கள் கழிந்தும் பையன் உள்ளபடியே யிருந்தான்; தன் வழியே பற்றி நின்றான். இவ்வாறிருக்கையில் தாயார் திவசம் வந்தது. அதை வழக்கம்போல் சபாபதி பிள்ளை பலவகைச் சிறப்புகளுடன் நடத்தினார். உற்றார், உறவினர், மற்றோர்களுக்கு வேண்டிய நல் விருந்தருத்தினார். விருந்தினர் எல்லாரும் உண்டு மகிழ்ந்து பரிமள களபம் பூசி இன்புற்றிருந்தனர். சபாபதி பிள்ளையும் தம்பியை நினைந்து உடனிருந்துண்பதற்கில்லையேயென்று வருந்தினார். அண்ணியார் விருந்தினரை முகமலர்ந்து உபசரித்துக் காரியம் முடிந்தபின் மைத்துனச் சிறுவனையெண்ணி வாட்டமுற்றவராய் உணவு பிடிக்காது சோர்ந்திருந்தார். சபாபதியும் கண்ணயர்ந்தார். மணி நான்கானது. நமது பெருமானார் வீட்டின் பின்புறம் மெல்லப் புகுந்தார். அண்ணியார் ஆவலோடு பிள்ளைப் பெருமானை ஏற்று, அலர்ந்த சோற்றை ஊட்டினார். அதை

யும் பொறுமையுடன் உண்ணும் எம்பிரானை நோக்கி அண்ணி யார், "அந்தோ எத்தனையோ பேர் இன்ப விருந்தருந்தி மகிழ்ந்தனர். இன்று வீட்டிற்குரிய நம்பி இவ்வாறு கள்ளத் தனமாக வந்து பதனழிந்த சோற்றை யுண்ணல் விதியோ" எனக் கருணையங் கண்ணீர் ததும்ப, அண்ணான் வந்துவிடு வாரோ என்னும் அச்சத்தோடுண்ணும் பிள்ளையை நோக்கி னர். அண்ணியார் அன்புக் கண்ணீரைக் கண்டு எம்பிரான் தானும் விழி சோர்ந்து, "அண்ணி யன்னையே, என் அலமறு கின்றீர்" என மீண்டும் மீண்டும் வினவினர். "தம்பீ எத்தனை நாள் இப்படிக் காணுமல் வந்து உண்டுசெல்வது? அண்ணன் சொற்படி கல்வி கற்ருல் இவ்வளவு இடர் இல்லை யே. எனக்குப் பின் உன்னை யார் இவ்வளவு பரிவுடன் பேணுவர்? எனக்காகவாவது நீ கல்வியிற் கருத்தூன்ற வேண்டும்" என்ருர். அன்பு மொழிகள் ஐயனை இணக்கின. "அன்னையே தங்கள் மனங்கசிய யான் பொறேன். தங்கள் விருப்பப்படியே கல்வி கற்கிறேன். நாளைக்கே மேல் மாடி யில் ஒரு தனியறை அலகிட்டுத் தருக. அதில் யான் கல்வி பயில்கிறேன்." என்ருர் இயற்புலவர். அங்ஙனமே கொடுக் கப்பட்டது. அங்கு கல்வி கற்ருரா? இல்லை. பின்னே? முன் போலத்தான்! என்ன? ஒரு நிலைக்கண்ணுடி வாங்கி சுவரில் மாட்டினர். நறும்புகை போட்டார். மலர் சூட்டினர்; கதவை யடைத்துக்கொண்டு தன்னுள்ளே உள்ளபடியுள்ள அறிவு நூலை, முருகன் உள்ளே யுணர்த்த, ஓதாது ஓதலானர். கண்ணுடியையே கண் நாடிப் பார்த்திருந்தார்; அதில் தணிகை முருகன் இனிய வடிவு தோன்றியது; அதையே உபாசிக்கலானர். கந்தப்பெருமான் அருளால் எல்லாக் கலை யறிவும் வளர்பிறை போல உள்ளே வளர்ந்தது. புறத்தே யுள்ளவர்களுக்கெல்லாம் 'பையன் வீடு தங்கி நாளெல்லாம் படிக்கிருன்' என்ற மகிழ்வு. ஆனல் எந்நூல் கற்கிருன் என்பது மட்டும் எவருமறியார். தன்னுல் கற்கின் எந்நூல் வேண்டும்?

——

ச. முருக உபாசனை.

சிவ ஷண்முக சிவஞான தேசிக முருகனை நமது வள்ளல் உருகிப் பணிந்து குறையிரந்து வழிபட்ட பாக்கள் கல்நெஞ்சையும் உருக்கும். அவற்றின் கருத்தை இங்கு வடித்தெடுப்பாம்:—

"அன்னே! எனைத் தந்த அப்பா! குமரா! பரம குருவே குகா! உன்னையே நினைந்தேங்கி அலறுகின்றேன்! கலாப மயில்மேல் வரும் அழகிய மாமணியே! வேற்கரனே! மலர் முகனே! வீரக்கழலே! புவிநடைச் சேற்றில் விழுந்து தியங்கும் என்னைக் கரையேற்றிய உனக்கே விழைவுகொண்டோலமிடுகின்றேன். துன்பக் கடல் மூழ்கி எடுத்து விடுவாரின்றி நெஞ்சங் கலங்குகின்றேன். என்னப்பா, கேளாது போலிருக்கின்றனையே! நவை மனம் மாய்ந்து, நின் அன்பர் அவை யணுகி, ஆனந்த வாரியில் ஆட வேண்டினேன். நின் தொழும்பர் திருப்பத மல்லால் சிற்றடியேன் இம்மண்ணிலே ஊரும், தனமும், உறவும், புகழும், மடவார் போகமும் வேண்டிலேன்! நின் கால் பிடித்தேன்! கருணை செய்வாய்!

ஊணே யுடையே பொருளேயென்
றுருகி மனது தமோறி
வீணே துயரத் தழுந்துகின்றேன்
வேறோர் துணைநின் னடியன்றிக்
காணேன்; அமுதே பெருங்கருணைக்
கடலே கனியே கரும்பேநற்
சேணோர் தணிகை மலே மருந்தே
தேனே ஞானச் செழுஞ்சுடரே!

பெருந் துயரால் வாடி யிளைத்தேன் எந்தாய்! அருட் கடலே! செல்வமே, கரும்பே, தேனே, செம்பாகே, கண்ணே, கற்பகமே, என் குல தெய்வமே! வேற்கை யரசே! மறைப்பொருளே! சாந்த குணக்குன்றே! பன்னிரு கண்ணோய்! மனங் கலங்கும் இவ்வேழைச் சேயைக் கண் பாரா யோ! நாளும் உன்னருள் வழி பார்த்து இளைக்கின்றேன்!

பண்ணேறு மொழி யடியார் பரவி வாழ்த்தும்
பாதமல ரழகினையிப் பாவி பார்க்கிற்
கண்ணேறு படுமென்றோ கனவி லேனுங்
காட்டென்றாற் காட்டுகிலாய் கருணை யீதோ?
விண்ணேறு மரிமுதலோர்க் கரியஞான
விளக்கேயென் கண்ணேமெய் வீட்டின் வித்தே,
தண்ணேறு பொழிற்றணிகை மணியே, ஜீவ
சாக்ஷியாய் நிறைந்தருளுஞ் சகச வாழ்வே!

வாவென்பா ரின்றியுன தன்ப ரென்னை
வஞ்சகனேன் றேமறுத்து வன்க ணுநீ
போவென்பா ராகிலெங்கு போவே னந்தோ!
போய்யனேன் றுணையின்றிப் புலம்பு கின்றேன்
கோவென்பார்க் கருள்தருமக் குன்றே, யோன்றே,
குணங்குறியற் றிடவருளுங் குருவே, வாழ்க்கை
தாவென்பார் புகழ்தணிகை மணியே, ஜீவ
சாக்ஷியாய் நிறைந்தருளுஞ் சகசவாழ்வே!

தாயறியாச் சூலுண்டோ! நீ யென் குறை அறியாயோ? பாவி மகனையும் அன்னை தள்ளுவளோ? வேறு கதியுண்டோ? வித்திலாது விளையும் வானின்பமே! பொய்யர் நெஞ்சில் நீ புகுவதில்லை! நான் பொய்யனேன்! நின் திருவருள் முன் அஞ்சி நிற்கின்றேன். பாலுடன் நீரென நின்னடிக்கலப்பில் வாழ அருள்! சின்மய வடிவமே!

உள்ள நெக்குவிட் டுருகு மன்பர்தந்
நள்ள கத்தினில் நடிக்குஞ் சோதியே!
தள்ள ருந்திறற் றணிகை யானந்த
வெள்ள மேமனம் விள்ளச் செய்வையே!

தற் பராபரமே! சற்குண மலையே! சரவண பவனே! வல்லிருட் பவந்தீர் மருந்தே! செஞ்சொற் சுவையே! மெய்ஞ் ஞானச் செல்வப் பெருக்கே! தெள்ளமுதே! சேவற்கொடி யோய்! சிந்தாமணியே! எய்தற்கரிய அருட்சுடரே! எல்லாம் வல்ல இறையோனே! ஞானச் செழுமணியே! அழியாப் பொருளே! என்னுயிரே! பரஞ் சுடரே! சுயஞ் சுடரே!

என்செய் கேனினுந் திருவருள் காண்கிலேன்
எடுக்கருந் துயருண்டேன்
கன்செய் பேய்மனக் கடையனே னென்னினுங்
காப்பதுன் கடனன்றே?
பொன்செய் குன்றமே பூரண ஞானமே
புராதனப் பொருள் வைப்பே!
மன்செய் மாணிக்க விளக்கமே தணிகைவாழ்
வள்ளலே மயிலோனே!

பாவியேன் தனியே உழல்கின்றேன்! நின் சேவடியைக் கண்ணாரக் கண்டு மனங் களிப்புறேனே! எனதென்பதை விடுத்து இவ்வகில மாயை முறியேனே! உடல் புளக முறே னே! மனமே! மூட முழு நெஞ்சே, பொன்னால் மண்ணால் பூவையரால் என் உயர்வைக் கெடுக்கின்றாய்! சவலை மனமே நீ சாகாயோ? இல்லதை நினைத்துப் பித்தர்போல் ஏங்கி நிற்கின்றாய்! என் குல தெய்வம், என் சற்குரு குகனருளே நல்லதென் றறியாது, நன்றி மறந்தாய்; நின் செயல் எனக்குத் திடுக்கிடுகின்றது! திருந்தாய் நெஞ்சே, குகனடி பொருந்தாய்! உமையா ளருட்பாலனே, சிற்சுக

வாரியே, வெளிப் பூச்சில் மயக்கிக் கண்வலை வீசி என் மனத்தை விலைகொள்ளும் காம வலையிற் சிக்கிக் காசம், மேகம், சூலை முதலிய கடும்பிணிக்காளாய் வருந்தாது, நின் நேசமே கொண்டு வாழ அருள்! மின்னார் போகத்தில் மயங்கி வெயிற் புழுப்போல் வாடாது பரமயோகியர், நல்லடியார் கூட்டத்திருக்க அருள்!

செய்கோள் தணிகை நாடேனோ
　　செவ்வேள் புகழைப் பாடேனோ
கைகள் கூப்பி ஆடேனோ
　　கருணைக் கடலி னீடேனோ
மெய்கோள் புளக மூடேனோ
　　மெய்யன் பர்பால் கூடேனோ
போய்கோள் உலகோ டேடேனோ
　　புவிமீ திருதாள் மாடேனே!

சிவயோகருள்ளம் நிகழ்கின்ற ஞான நிறைவே! அவ நாள் கழிக்க அறிவேன் அல்லாது, உன் அடிபேணி நிற்க அறியேன்! புவிச் சுமையா யிருக்கின்றேன்! ஏன் பிறந்தேன்! கரும்பு வெறுத்து, வேம்பருந்துங் காக்கை யன்னேன். இரும்பு போன்று கனியாத வன்னெஞ்சக் கள்வனேன்! அரும்பாய நகை மடவார்க்கு ஆளாய், வாளா அலைகின்றேன்; அறிவறியேன் உன் செம்பாத மலர் ஏத்தேன்! இலவு காத்தேன்! சொல்லி லடங்காத் துயரயற்றுந் துகள் சேர் சனனப் பெருவேரைக் கல்லி யெறிந்து, நின்னுருவைக் கண்களாரக் கண்டு கட்டித் தழுவேனோ! சைவக்கனியே, தற்பரமே! கருணைச் செங்கரும்பே! மெய்ஞ்ஞான வெளியே! பாழ்வினையேன் துன்பமெல்லாம் நீயறிவாய்! என் குறையை வேறெவர் பால் இயம்புகேன்! படுகாட்டிற் பலனுதவாப் புனையே போன்றேன்! என்னையே யான் சிரிக்கின்றேன்,
. . . .

தாய்ப் பாலுண்ணுது நாய்ப்பாலுண்டேன்! பாலை நடுவே கருங்கல் போன்றேன்! பொன்னைப் பொருளா யிரந்தேன்-நின்னைப் பொருளென் றுணராத நீசனேன்! போதானந்தப் பரசிவத்திற் போந்த பொருளே! கொடியாரிடம் குறை யிரந்தேன்! நின்னன்றித் துணைகாணேன்! முறையோ, முறையோ! பழுதையைப் பாம்பென மயங்கினேன்! பொன் பெண் பிணிக்கும் வன் பிணிக்கோ என்னைப் பெற்று வளர்த்தாய்! இவ்வேழைக் கிரங்காயோ!

மனமே இரவும் பகலும் மயிலேறிய முருகன் றுதிசெய். தேரு மனமுந் தேறும்; துயர் மாறும்; மாருப்பிணி மாயும்; துயிலேறிய சோர்வு கெடும்; இடர்போம்; மையலார் மயக்கம் போம். இருள் மிடி நீங்கும்! மறைக்குளே மறைந்து, அம் மறைக்கரி தாகிய வள்ளலை உள்ளத்தே உன்னுய்! வேறு மாய நினைப்பின் மீளாய்! மாதர் புணர்ப்பாங் கான் வழி நடக்காதே! முருகன் கழல்வழி நட! உலக மயக்கற, மெய்மை யுணர்!

சிவ தருவில் அருள் பழுத்த செங்கனியே! எவையும் நாடாதே, என்னடி நிழலிரு என்று நீ ஏழைக் குரைக்கு நாள் என்றோ! அருவுருவாகுஞ் சிவபிரானளித்த அமுதே! நீயருள் செய்யாயேல் துன்புற்று மெலிவேன். என்னுயிரே, என்பேறே, என் பொருளே, குருவே அன்பருக் கெளிவரு மரசே, முத்திக்கு வித்தே, சுத்தனே, பத்தி வலைப்படுபவர் இடர்க் கடல் விடுத்தேற எத்தனை நாட் செல்லுமோ! ஓம் சிவஷண்முகா சரணம்!"

இவ்வாறு உருகி அழுதலறித் தவிக்கும் அன்பனுக்கு ஆறுமுகப் பெருமான் கருணை மலர்ந்து குரு வடிவாகத் தோன்றி, ஞான சக்தியும் சாகாக் கலையும் அருளினுர்.

முருகனைக் கண்ட பரமானந்தத்தில் நமது வள்ளற் பெருமான் உள்ள முருகும் உருக்கம் என்னே!

“சிவனார் மகனார், குகனார் என் முன் வந்தார்! புது வாழ்வு தந்தார்! தொழுவார், அழுவார், விழுவார், எழுவார், துதியா நிற்பவர் நிற்க, புழுவுட லோய்பும் என் முன்வந் தருளினாரே! பொன்னே விரும்பும் புல்லர் பாற் போகேன்! நின் பதமே போற்றும் வண்ணம் சின்னமளித்து அருட் குருவாய் என்னை முன்னே சிறுகாலே ஆண்டுகொண்ட தேவ தேவே!

கல்வியெலாங் கற்பித்தாய் நின்பால் நேயங்
காணவைத்தா யிவ்வுலகங் கான லென்றே
ஒல்லும்வகை யறிவித்தா யுள்ளே நின்றேன்
உடையானே நின்னருளு முதவு கின்றாய்!
இல்லையெனப் பிறர்பாற்சென் றிரவா வண்ணம்
ஏற்றமளித் தாய்இரக்க மென்னே யென்னே
செல்வவருட் குருவாகி நாயி னேனைச்
சிறுகாலே யாட்கொண்ட தேவ தேவே!

எந்தை நீ யிருக்க இனி யென்ன குறை! உலகிற் பிறரை ஒரு காசுக்கும் மதியாது, நின்னடியே மதிக்கின்றேன். அல்லும்பகலும் நின்னையே துதிக்கின்றேன்.

விண்ணுறு சுடரே யென்னுள்
விளங்கிய விளக்கே போற்றி!
கண்ணுறு மணியே யென்னைக்
கலந்தநற் களிப்பே போற்றி!
பண்ணுறு பயனே யென்னைப்
பணிவித்த மணியே போற்றி!
எண்ணுறு மடியார் தங்கட்
கினியதேள் ளமுதே போற்றி!

சுப்ரமணிய விளக்கம்.

கந்த ரனுபூதி பெற்ற எம்பெருமான் சுப்பிரமணிய தத்துவத்தை அடியில் வருமாறு விளக்குகிறார்:—

சுப்பிரமணியம் என்பதென்ன? நமது புருவ மத்தியில் ஆறுபட்டையாய் உருட்சியுள்ள ஒரு மணி பிரகாசம் பொருந்தி யிருக்கிறது. இந்த ஜோதி மணியை ஷண்முக மென்று பெரியோர் சொல்லுவார்கள். இதன்றி நமது மூலா தாரத்திற்கு மேல் மூன்றிடங் தாண்டி விசுத்தியாகிய இருதய ஸ்தானத்தில், இடது புறத்தில், ஆறுதலை யுடைய ஒரு நாடி யிருக்கின்றது. இதை சுப்பிரமணிய மென்பார்கள். உன்மனிக்கப்பால் சாந்த நிறைவாயுள்ள, ஆறுதலான சுத்தான்ம அறிவான உள்ளமே சுப்பிரமணியம். ஆறு சோதி, ஆறறிவு. ஆறு தலை யுடையதா யிருப்பதால் ஆறு முகம். தோன்றும் அறிவு தோற்றுவிக்கும் அறிவு இரண்டாலாகிய விஷய நிர்விஷய உணர்வே இரண்டு கால். ஆறுதாரங்களிலுள்ள பிரகாச அப்பிரகாசமான பன்னி ரண்டும் கைகள். சக்தி, அருள், அறிவே வேல்; ஆன்ம விளக்கம் நாதம், மணி; கீர்த்தி கொடி; சரசிஜம் தயவு; குக் குடம் மாற்சரியமில்லா நிறைவு. பராகம் என்பது பாச நீக்கம்; தண்டம், வைராக்கியம்; பாணம் அன்பு; அபயம் சமாதான உணர்வு; மூலப் பிரகிருதியே மயில்; சர்வ தத்துவ கண்ட னம் கடப்ப மாலை. அசுத்த அகங்காரமே சூரபத்மா; அடங்கியிருக்குமிடமே படைவீடு. அலைவில்லாத உணர்ச்சி க்கு முதற் காரணமாயுள்ள துரியநிலையே மலை. சுத்தவிவேக தத்துவ அனுஷ்டாதாவே சுப்ரமணியம்,

ரு. ஆளுடைப் பிள்ளையார் அன்பு.

காமம் வெகுளி மயக்கமற்று, முருகனை வழிபடு கடவுளாகக் கொண்டு குறைபிரந்து, ஆத்ம சுத்தியும் ஞானமும் முற்றியதுடன் திருவருட் பிள்ளையார் ஆளுடைய பிள்ளையாரை குருவாகக்கொண்டு மேம்பா டடைந்தார்.

நமது அருளுடைப் பிள்ளையார் அன்பு கொண்டுருகிய அடியார் நேயம் நான்காவது திரு முறையிற் காணும். ஆளுடைய பிள்ளையார் மாலை முழுதும் அறிவுச் சுடர் மாலையே! "என்னுயிர்த் துணையே! காழி ஞான சம்பந்தச் செல்வமே! சுத்த சற் குருவே! மூன்று வயதினில் சிவையின் ஞானப்பா லுண்டு அருள் பெற்ற மணியே! உலகியல் ஒரு அணுவும் அறியாச் சிறுபருவத்தில் எனக்குள்ளிருந்து அருணெறியில் ஏற விடுத்து, அளவற்ற உணர்ச்சி யளித்தனை. 'உயிரனுபவ முற்றால் அருளனுபவ முறும்; அதில் சுத்தசிவானுபவமாகும்; தத்துவ நிலையேறிப் பரநாதத் தலத்தில், தன்மயமாக நானற்றிருத்தலே உயிரனுபவம்; பரநாத வெளியின் மேல் தன்மயனுகிப் பரம்பரத் துட்புறமாகி, மோனமாயிருத்தலே அருளனுபவம். உள்ளதாய் விளங்கும் ஒரு பெரு வெளிமேல், எனது, நான், தான் என்று சொல்ல முடியாது தானதுவாக, விள்ள வொணுத அப்பாலுக் கப்பாலான வெறு வெளியே சிவானுபவம் என்றருளினை. கற்ப காலம் முயன்றாலும் எய்தற்கரிய திறனெலாம் ஒரு பகலில் எனக்கு அறிவித் தருளினை. சிவயோக நிலையருளும் மலையே, உனது செயல் எனது செயல், உனதுடைமை யெனதுடைமை. உணர் எனஉணர்த்தும் நிறைவே, உன்னலற வுன்னு நிலை யின்னதென என்னுள்ளுணர உணர்த்தி, உன்னிலையும் என்னிலையும் அன்னிய மில்லை யென்ற பொருளே! எல்லா

மறைகளும் ஒரு பொருளின் முடிபென, என்னகம் தெளி வித்தெருளே! நீ ஐம்பூத மாதியில்லை; தத்துவாதீத அறிவு; ஆறு அத்துவாவையுங் கடந்தது அதீத நிலை. அது நீ. அன்பே சிவம்; தவித நிலை நின்ற பின்பே அத்துவித நிலை அடைந்திட முடியும்; சச்சிதானந்தமே அந்நிலை. அதை அடைந்தால் அட்ட சித்திகளும் உனக்கு ஏவல் செய்யும். அவற்றை நீ அவாவாதே. அண்டமெல்லாம் பரிபூரணத்தின் விலாசமே. இரவுபக லற்றவிடம் சகல கேவல நிலை. கண்டனவெல்லாம் மனமாயையே. யான் பிறர் என்ற பேதம் விடுத்து என்னேடிரு.

இலகுபரி பூரண விலாசமல திலே; யண்ட
மேங்கணுமே னச்சோல் பதியே!
இரவுபக லற்றவிட மதுசகல கேவலம்
இரண்டினடு வென்ற பரமே.
இச்சைமன மாயைநீ கண்டவை யெலாம் வெளி
யிருந்துகா ணென்ற தவமே!
யான்பிற ரேனும் பேத நடைவிடுத் தென்னே
டிருத்தியென வுரைசெய் யரசே!
என்கண்மணே யெனது கண்ணே யெனிருகண்
இலங்குமணி யேயெ னுயிரே
என்னுயிர்த் துணையேயெ னறிவே யெனறிவூ
டிருந்தசிவ மேயெ னன்பே!
என்றெய்வ மேயெனது தந்தையே யெனையீன்
றெடுத்ததா யேயெ னுறவே!
என் செல்வமே யெனது வாழ்வே யெனின்பமே
என்னருட் குரு வடிவமே!

என்று தமது குரு சம்பந்தவள்ளலை அருள்வள்ளல் போற்றி அவரிடம் தாம் உள்ளே பெற்ற மிகப்பெரிய

உபதேசத்தையும் தெளிவாக விளக்கி அதையே தமது வாழ்வின் நிறைவேற்ற மாக்குகிறார்.

திருவாசகம்.

மூன்ருவது, நமது வள்ளற்பெருமான் உயிர் போலப் போற்றி நின்ற நூல் திருவாசகம். ஆளுடையடிகள், மணி வாசகரின் திருவாசகத் தேனைப் பருகிப் பருகி,

வான் கலந்த மாணிக்க வாசகநின் வாசகத்தை
நான் கலந்து பாடுங்கால், நற்கருப்பஞ் சாற்றினிலே
தேன்கலந்து, பால்கலந்து, செழுங்கனித்தீஞ் சுவை கலந்து
ஊன் கலந்து வுயிர்கலந்து உவட்டாம லினிப்பதுவே!

என்று பரவசப் படுவார்.

பாரோடு விண்ணுய்ப் பரந்த எம் பரனே,
பற்றுநான் மற்றிலேன் கண்டாய்!
சீரோடு பொலிவாய் சிவபுரத் தரசே
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே!
ஆரோடு நோகேன் ஆர்க்கெடுத் துரைக்கேன்
ஆண்டநீ அருளிலை யானல்
வார்கட லுலகில் வாழ்கிலேன் கண்டாய்,
வருகவென் றருள்புரி வாயே!"

என்ற பாசுரத்தைப் பாடியும், பாடக்கேட்டும் வேசற்று மூர்ச்சித்து விழுவார். சாத்திரத்திற்குத் திருமந்திரம், தோத்திரத்திற்குத் திருவாசகம் என்பார்.

இவ்வாறு, ஓதாது, ஓதரு மூதறிவெல்லாம் உணர்த்திய ஆண்டவன் தனது அருட் செல்வனின் தெய்வப் புலமையை எவ்வாறுவிளக்கினுனென இனிக் காண்போம்.

ஸ்ரீ. அற்புத விரிவுரை.

சபாபதி பிள்ளையின் புராணப் பிரசங்கம் சென்னையில் பிரசித்தம். அவருக்குக் கையேடு வாசிப்பது அவரது நெருங்கிய உறவான ஒரு கைம் பெண்மணி. இன்னிசையும், சொற்றெளிவும், நல்ல கல்விப் பயிற்சியும், நினைப்புத் திறனும் வாய்ந்தவள். தேவாரத் திருப்பாசுரங்களைத் தனது யாழ்க்குரலால் இனிமையாகப் பாடுவாள். பொருத்தமான மேற்கோள்களை இடையிடையே புராண விரிவுரையாளருக்கு எடுத்துக் கொடுப்பாள். அவ் வம்மைக்குத் தனி மறைவு கட்டிச் செப்பேடு படிக்கச் சொல்லி வந்தார் சபாபதி பிள்ளை. யாழுக்கு மேளம்போல சபாபதி பிள்ளையின் புராண விரிவுரை நிறைவுற அவ்வம்மை துணை யின்றி யமையாது. மேலும் இருவர் வருவாயும் ஒரே குடும்பத்திற் கானது.

ஒருநாள் அவ்வம்மை உடல் நலமின்றிச் செப்பேடு படிக்க இயலாது போகவே புராணத்தை நிறுத்திவைக்க மனமின்றி வருந்தினர். அதை உணர்ந்தாள் கற்புடை யில்லாள்: "தம்பி, அண்ணல் வருந்துகிறார். நீ ஏடு படித்தால் விரிவுரை நடைபெறுமே, படிக்கிறாயா?" என்றாள். "அதற் கென்ன ஆகட்டும்" என்றார் அருட்கனி வாயர். சபாபதி பிள்ளையோ தம்பி எப்படிப் படிப்பானோ என்று ஐயுற்றுத் தீராப்பொறியாகச் சம்மதித்தார்.

புராணம் தொடங்கியது. கடவுள் வணக்கம் முடிந்தது. வீணைத் தந்தி போல இழையும் தனது இனிய குரலுடன் படிக்கத் தொடங்கினர் ஞான சம்பந்தரின் அருளிற் பழுத்த தேன் மொழிப் புலவர். முத்தும் மணியும் அள்ளித் தெளித்

ததுபோலச் சொற்கள் மிளிர்ந்தன! படிக்குந் தெளிவு கவியி னுள்ளதைக் குரலால் ஓவியம் எழுதுவது போலிருந்தது. செய்யுட்களைப் பதம் பதமாகப் பிரித்து மணி மணியாக இடனறிந்து அணிபெறக் கொடுக்கிறார். குரலுடன் சொல் லுருக்கமும் சபையின் மனத்தை அள்ளுகிறது! சபாபதியார் தனது காதுகளை நம்ப முடியவில்லை. "இராமலிங்கமா இப் படிப் படிக்கிறான்!" என்று மனமெல்லாம் மகிழ்வானார். சபையோர் "இவர் விரிவுரைக்கு அவர் வாசிப்பே தகும்! இதற்கு அது மிஞ்சியது. இது வரம் பெற்ற வாக்கு" என்று பலவாறு புகழ்ந்தனர். அன்று புராண விரிவுரையில் ஒரு அருட்சுவை பொங்கும் புதிய இன்பமும் காணப்பட்டது. பொழுது சென்றதே தெரியாது நெடுநேரம் கதை நிகழ்த்தி சபாபதியார் வீடு சென்று மனைவியிடம் மகிழ்வு கூறினார். அம்மையார் முகமலர்ந்து கடவுள் கண்ணைத் திறந்தார் என்று உள்ளுவகை யடைந்தார். இன்னும் இராமலிங்கம் அண்ணனுக் கெதிரே வருவதில்லை. இன்னுந் தீவிரமாகத் தனது தனி யறையில் உபாசனை தொடங்கினார் எம்பிரான்.

இப்போது சபாபதியார் முத்தியாலுப் பேட்டையில் சனிக்கிழமை தோறும் ஒரு செல்வர் வீட்டில் பெரிய புராணம் பிரசங்கம் செய்து வந்தார். ஒரு நாள் பித்தக் காய்ச்சலால் படுத்த படுக்கையோ டிருந்தார். அன்று புரா ணத்தை நிறுத்திவைக்க மனமில்லை. மனைவியிடம் தம்பியை அழைக்கச் சொல்லி "இராமலிங்கம், நீ இரண்டொரு பாடல் படித்து வா" என்றார். சென்றார் இராமலிங்கம்.

விளக்குகள் பகலிடுகின்றன. நடராஜர் படம் வெகு அழகாக அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. முன்னே காய் கனி கடலை கற்கண்டு தட்டுத் தட்டாக வைக்கப்பட்டிருந்தன. அனைவரும் உற்சாகமாகப் புராணிகரை எதிர்பார்த்துக்

கொண்டிருந்தனர். வந்தார் எம்பிரான். அண்ணல் உடல் நலமின்மையை அறிவித்தார். சபையோர் இராமலிங்கரையே பிரசங்கஞ் செய்யும்படி வற்புறுத்தினர். திருவருட்டுணையை நம்பிப் பிள்ளையார் இசைந்தார். அன்று சொல்ல வேண்டிய பொருளென்ன? தனது அருட் குருவான ஞான சம்பந்தப் பெருமானின் சரிதமன்றோ! தொடங்கும்போதே அருட்பால் ஒழுகியது! உள்ளிருந்து ஏதோ ஒரு கடவுளருள் அமுத வெள்ளமாகக் கொட்டுகிறது! அதை அள்ளியள்ளிச் செவிமன விருந்திடுகின்றனர் அவையோர்! ஒன்பது மணிக்கு முடிவுறும் விரிவுரை 10, 11, 12 மணிக்கு இரண்டு வரிகளின் பொருள் விரிவைக் கண்டது. சபை இமை கொட்டவில்லை. குரல் கண்ணன் குழலோ, கலைமகள் யாழோ! வசந்தச் சோலையின் அழகணியைக் கோடிக் குயில்கள் குரலொன்றி வர்ணிப்பதுபோல, கடவுள் மணங் கமழும் சேக்கிழார் வாக்கை, பாலரு வாயரின் பைந்தமிழ்ப் புகழை, அருட்பா லருவிஊறிவரும் கடவுட் புலவரின் கனிந்த மொழிகள் அணியணியாக எடுத்தோதியபோது சபையின் உள்ளம் அன்பு பூத்தது, அருள் பழுத்தது, இன்பரசம் பெருகியது. அச்சொல்லினிமை ஊனையும், உயிரையும் உள்ளத்தையுங் கவர்ந்து காலத்தையும் விழுங்கியது. எங்கும் அதே பேச்சு. செட்டியாரும் இனி எம்பிரானே புராணம் சொல்லவேண்டுமென்றார்; சபையோரும் அவ்வாறே மன்றாடினர். சபாபதி பிள்ளையை வேண்டினர். இருவர் பொருளீட்டினால் குடும்பத்திற்கு நலமென்று அவர் இசைந்தார். இராமலிங்கர் புராண மாரி பொழிந்து வருகிறார். "படிப்பில் கருத்திலாது திரிந்த இவன் எப்படிப் பிரசங்கம் செய்வான்" என்று வியப்பும் ஐயமுமுற்று ஒருநாள் மறைவாயிருந்து தம்பியார் பிரசங்கத்தைக் கேட்டார் சபாபதியார்! செவியை நம்ப முடியவில்லை. "இது தம்பி தானோ! ஆம்! இல்லை இவர்

தெய்வப் பிறப்பு! தணிகாசலப் பெருமான் அருள் வடிவு!" என்று பேருவகை விம்மி வியந்து போற்றி மனை சேர்ந்து இல்லாளிடம் "தம்பி தணிகைக் குமரனே! இராமலிங்கத்தின் அருட்புலமை அறியாது, அந்தோ, என்னபிழை செய்தேன்! உடை யுணவும் மறுத்தேனே! என்ன பேதமை! இராம லிங்கம் ஓதாதுணர்ந்த கடவுட் புலவன்! என்ன அருள் வாக்கு! பொருள் நிறைவு! இன்றே அவனுடைய தெய்வத் தன்மை யறிந்தேன். என் பிழைகளும் ஐயுறவும் என்னையே சுடுகின்றன" என்று பலவாறு புகழ்ந்து வருந்தி தம்பியிடம் பயபக்தியுடன் நடந்துகொண்டார். அம்மையாரும் எம்பிரா னிடம் அன்பும் வணக்கமும் செலுத்தினர். ஆனால் நம்பி ரான் இவ்விசையை எதும் பாராட்டினரா? தான் உள்ளவிடம் உள்ளபடி இயல் நிலையிலேயே இருந்தார். புராணங்கேட்கும் செல்வர் உதவும் பணத்தை வரும் வழியில் கண்டவிடம் வீசி யெறிந்தார். பணப்பற்று சிறிது மில்லாத இப்பக்குவக் கனியின் செயலைக் கண்ட செல்வர் இவர் கையில் பணந் தராது வீட்டிற்கே நேராக அனுப்பி வந்தனர். இப்போது நம்பிரானுக்குப் பதினான்டுகள் நிரம்பின.

எ. திருவொற்றியூர் வழிபாடு.

இதன் பின் நமது வள்ளலார் தமது அருட்பா வெள் ளத்தால் ஒற்றியூர்ப் பெருமானுக்கு உள்ளங்குளிர இன்ப நீ ராட்டுவதைக் காண்கின்றோம். ஒற்றியூரை யெண்ணுங் கால் திருஞான சம்பந்தர், அப்பர், சுந்தரர், பட்டினத்தடி கள் முதலிய பெரியோர் தெய்விகக் காட்சி நம்முன் விளங்கு கின்றது. தேனினும் இனிய பதிகங்களைச் செவி மடுக் கின்றது. ஏலேல சிங்கனுக்கு மணிகளளித்த தியாகமூர்த்தி யைத் தன் கண்மணி போலப் போற்றி, நமது பொன்

மணிப் பாவலர் பாடிய பதிகங்கள் பல பல. மனிதனின் இளம்பருவத்தைப்பற்றி அலைக்கும் மனப் பிணிகள் பல; அப் பிணிகளைத் தீர்த்து அடியார் கூட்டத்தில் தன்னைச் சேர்க்க அல்லும் பகலும் நமது பெருமான் திருப்பாமலர்களை அள்ளித் தூவினர். அம்மலர் மணச்சோலையிற் சிறிது உலாவுவாம். இங்கிதமாலை, எழுத்தறியும் பெருமான் மாலை, முதலிய மாலைகளும், எண்ணிறந்த விண்ணப்பங்களும், முறையீடுகளும், இரங்கற் பாக்களும், பதிகங்களும், புலம் பல்களும், கிளவிகளும், மலை மலையாகக் குவிந்து கிடக்கும் அப்பாமலர்க் குவியலில் எத்தனைதான் இச்சிறுநூற் செல்வி கொண்டையில் அணிய முடியும்! அவ்வாடாத் தெய்வ நாண் மலர்க் கும்பலுக்கருகே சிறிதுலாவி அதன் நறு மணத்தை நுகருவதே இவள் செய்யத்தக்கது!

அழுதபிள் ளைக்கே பாலுண வளிப்பாள்
அன்னை யென்பர்கள்;அழவலி யில்லாக்
கொழுது நேர்சிறு குழவிக்குங் கொடுப்பாள்
குற்ற மன்றது மற்றவள் செயலே,
தொழுது நின்னடி துதிக்கின்றோர்க் கெனவே
துட்ட னேனுக்குஞ் சூழ்ந்தருள் செயலாஞ்
செழுது மாதவி மலர்திசை மணக்கத்
திகழு மொற்றியூர்த் தியாகமா மணியே.

தியாகப் பெருமானே! வானை நோக்கி வழி நடப்பான் போல ஊனை நோக்கி உன்னருள் வழியிடை நடந்தேன்! வாயிலாதவன் வழக்குரைப்பது போல நின்னருள் பெற விழைந்தேன்! வித்தின்றி விளைப்பவன் போல நின்னன்புப் பித்தின்றி முத்தி விழைந்தேன்! கலமிலாது கடல் கடப்ப வன்போல் நின்னடிக் கமலத்தை வழுத்தாது அருள் பெற விழைந்தேன். போர்க்கும் வெள்ளத்திற் பொன் புதைப்ப வன் போல் எனது புலை நெஞ்சத் துன் பூவடி சேர்த்

தேன்! ஓட நினைத்து உறங்குவான் போல் உன்னருட் கடலில் ஆட நினைத்து, மங்கையர் மையலில் அழுந்துகின் றேன். முதலின்றி ஊதியம் பெறுவான் போல, உன்பத மேத்தாது அருள் பெற விழைந்தேன்! கல்லையுந்தி நதி கடப்பவன் போலக் காம முந்திய நெஞ்சத்தால் பவக்கடல் கடக்க நினைந்தேன். நெய்யினல் நெருப்பவிப்பவன்போலத் துன்பப் பொய்யினால் பவம் போக்கிட நினைத்தேன். நீர் சொரிந்து விளக்கெரிப்பதுபோல, நின் நேசம் வேண்டிப் பார் சொரியும் பவநெறி செல்கின்றேன். இப்புலையனுக்கும் உன்னருள் கூடுமோ! இப்பாவியேனைக் கூவியருளாய்! கரும் பின் கட்டியே, தேனே, கன்மக் குரங்கனேன் எட்டியேன் வாதமே புரிவேன்; கொடும்புலியனைய வஞ்ச மனத்தி னேன்; மண்ணிலே மயங்கும் மனத்தினை மீட்டு உன் மலரடி வழுத்த எண்ணிலேன், என்னை என் செய்தால் தீரும்! பண்ணிசையே, பாலிற் சுவையே! நாணமிலா நாயினேன், வீணனென்று நீயுங் கைவிடில் என் செய்வேன்! உன்னை நம்பினேன்! நாயினேன் பிழை குறியேல்; காமனைக் காய்ந் தோய்! என் குறை தவிர்க்கிலையோ! சிந்தை நொந்து தியங்குகின்ற நாயேனை, வினை தொலைத்து உன்னடிக் காளாக்கலாகாதோ? மாறாத வன் பிணியால் மாழாந்து நெஞ் சயர்ந்தேன்! மின்னார் இச்சையால் வெம்புகின்றேன்; காமப் பித்து, ஆணவம், பொய் அழுக்காறு சினம் வஞ்சம், கொலை முதலாம் பாவங்களுக்கு ஆளாக்கித் துயரக் கடலுள் வீழ்த் துங் கொடிய மனத்தின் துன்பச் சுமையை யெடுத்தருளா யோ! இப்பொய்யடியேன் நெஞ்சின் ஓட்டகலச் செய்து தூக்கமிலா ஆனந்தத் தூக்கமருள்வாய்! வஞ்சமிலார் நெஞ்ச கத்தில் மருவும் மாமணியே! நினை நினையாது, மாதிற்கும் வாதிற்கும் நாளைக் கழிக்கின்றேன்.

பெருங்கருணைக் கடலேயென் குருவே முக்கட்
பெருமானே நினைப்புகழேன் பேயே னந்தோ,
கருங்கன்மனக் குரங்காட்டி வாளா நாளைக்
கழிக்கின்றேன் பயனறியாக் கடையனேனை
ஒருங்குருள உடல்பதைப்ப உறுங்குன் றேற்றி
உருட்டுகினும், உயிர் நடுங்க வுள்ள மேங்க
இருங்கழுவி லேற்றுகினு மன்றி யின்னும்
என்செயினும் போதாதே யெந்தா யெந்தாய்!

பேதை நெஞ்சினேன் செய்பிழையெல்லாம் பேசினல் பெரும் பிணக்கு! இப்புலைய நெஞ்சினற் பொருந்திடும் அல்லலுக் கெல்லை யில்லை. ஆயினும் உனது கோயிலை அடுத்தேன்! என் நெஞ்சக் கருங்கல்லைக் கரைத்து கருணை யீதல் உன் கடன்!

வெறி பிடிக்கினு மகன்றனைப் பெற்றோர்
விடுத்திடார்; அந்த வெறியது தீரும்
நெறி பிடித்துநின் றுய்வர்; என்னரசே!
நீயும் அப்படி நீசனேன் றனக்குப்
பொறி பிடித்தநற் போதக மருளிப்
புன்மை யாவையும் போக்கிடல் வேண்டும்;
சேறி பிடித்த வான் பொழி லோற்றி யமுதே
தில்லை யோங்கிய சிவானந்தத் தேனே!

காமப் புலையா! என்னை நரகக் குழியில் அழுத்தி மடிக்க வஞ்சனை செய்கிறாய்! கபடப் பாவியே! காம வேட்டுவனே! கோபக் கொலைஞனே! தயையற்ற லோபமே! மூடரிற் சிறந்த மோகமே, மதமத்தனே, ஆணவப் பயலே, அகங்காரக் கடையனே, நீவிர் தூர நின்மின்; எதிர் நின்றால் ஒற்றியூர்ச் சிவனருளால் உம்மை வெட்டுவேன்!

வசையிலார்க் கருளும் மாணிக்க மணியே! நின்னருள் பெருத என் சிறுமை யெண்ணித் திகைக்கின்றேன். வினைப் புல வேடர் என்னை வெல்லுகின்றனர்; மெலிகின்றேன்; வீண் காலங்கழிக்கின்றேன். சிறியருட் சிறியேன் என் செய்வேன். தத்து மத்திடைத் தயிரெனத் தளர்ந்தேன்! உன்னருளின்றி உய்திற மில்லை. என்னெஞ்சுளிருந்தே என் றுயர் அறிந்திலையோ! மாயைபற்றி நோயும் மூப்புங்கொண்டு உலகம் படும்பாட்டை நோக்கி, என்னுள்ளம் உருகுகின்றது. கோடி கோடி குணப்பழுதுடையேன்; எனினும் நின் கருணை யின்றேல் அடியனுவதெப்படி?

எந்தையே யென்பவர்தம் இன்னமுதே யென்னுரிமைத்
தந்தையே தாயே தமரேயென் சற்குருவே
சிந்தையே யோங்குந் திருவோற்றி யையாவென்
நிந்தையே நீங்க நிழலளித்தா லாகாதோ!

இந்த வஞ்சநெஞ் சினை வசப்படுத்த நின்னருள் வேண்டும். நின்னருட் சுகமே உண்மை என்று உணர்ந்தியும் இப்பெண்மை நெஞ்சகம் வெண்மை கொண்டு உலகப் பித்திலே தொத்தி நிற்கின்றது! தீது செய்குநன், செய்கின்றேன் செய்வேன். எனினும் இறைவனே என்னை ஆள்வது உன்னியல் பன்றோ! பொல்லேன், நல்லாரைக் காண நாணுகின்றேன். எனினும் எல்லாம் வல்லாய், எல்லாம் அறிந்த உனக்கு இன்னும் சொல்வதென்னே!" என்று குறை யிரந்து முறையிடுவார் ஒருகால்.

"உன்னருட்டிருப் பெயரை யான் மறவேன். திக்கு மாறினும், எழுகடல் புவி மீது செல்லினும், விண்ணொளிக் கணங்கள் வீழினும், மழையின்றி உலகில் உணவு வரண்டாலும், புவியேழும் மாறினும், அண்டம் வீழினும், பெற்ற தாயை மகன் மறந்தாலும், பிள்ளையைத் தாய் மறந்தாலும்

உடலை உயிர் மறந்தாலும், உயிரை உடல் மறந்தாலும், கற்ற நெஞ்சங் கலைமறந்தாலும் கண்ணினின்று இமைப்பு மறந்தாலும், நமச்சிவாயனே நின்னை மறவேன். கடல் அலையை மறக்கினும், உலகோர் பசி மறந்தாலும், புதைத்தவர் பொன் மறந்தாலும், நடப்பவர் வழி மறந்தாலும், வறுமை வரினும், வாழ்வு வரினும், பன்னா ளிருப்பினும், இன்றே இறக்கினும், வான்கதி நேரினும், நரகம் வரினும், காமன் கணை வரினும், காலபாசம் வரினும், பூவின் மன்னவன் சீறினும், பொருளல்ல; நின்னை மறவேன். ஓடுங் கதிரவன் பின்னே நாட்கள் ஓடுகின்றன. எனினும் மார்க்கண்டேயர் மாண்பறிந்து வருந்துத லொழிந்தேன். என்னைப் பொறுக்கினும், வெறுக்கினும் ஒறுக்கினும், மறுக்கினும் நீயே துணை" என்று வீரவுறுதியுடன் சிவபிரான் மலரடி பற்றுவார்.

சழக்கி ருந்ததேன் னிடத்திலா யினுநீர்
தந்தை யாதலிற் சார்ந்தநன் னெறியிற்
பழக்கி வைப்பது தேவரீர்க் குரிய
பண்பன் றேவேனைப் பரிந்திலீ ராஞல்,
வழக்கி ருப்பதிங் குமக்குமென் றனக்கும்
வகுத்துக் கூறுதன் மரபுமற் றன்றால்;
புழைக்கை மாவுரி யீரோற்றி யுடையீர்
போய்ய னேன்னில்யான் போம்வழி யேதுவோ?

மழையின் வண்மையை மாற்றித் தடுப்பாருண்டோ? பிறவிக் கண்ணில்லான் கைக்கோலைப் பிடுங்கி வீசுதல் பெரியவர்க்கு அறமோ? உம்மேல் வைத்த அன்பைச்சஞ்சல வாழ்வில் ஆழ்த்துதல் அழகோ? ஒழுக்க மில்லேனெனினும் நினது சமூகம் நிற்கின் புண்ணியக் கனி பழுக்கும் குணதருவாவேன்! ஆண்டவ, நின் கருணைக் கடலில் ஒரு சிறுதிவலை

என் மேல் தெறித்தால் உய்வேன். என் அப்பனே, தெரியாமையாற் செய்த பிழைகளைப் போக்கி அருளிலையேல், 'பேரிசை கொண்ட பிள்ளாய், அரன் உனக்குச் சாதித்ததென்ன' என்று தாயும் பரிகாசம் செய்வள். அருட் கற்பகமே, என் நோன்பு வீணென்று உலகோர் கை தட்டி வெண்ணகை செய்வர். மன்று என் வசமாக, நினது வசம் நாளுக வந்தருள் செய்வாய். ஊன்முகப் பார்வை விட்டு உள் முகப் பார்வை பெற்றோர் பெறுஞ் செல்வமே, மையலென்னும் முரட்டுப் பேயாற் பிடியுண்டு அடியுண்ட பிஞ்சு போன்றேன். நான்றான் வஞ்சக நெஞ்சன்; நீயுமா? சுந்தரருக்கு ஓலை காட்டியது போல் காட்ட வேண்டாம்; தொண்டன் என்று ஏற்றாற் போதும். ஆயிரம் பணிபுரிவேன். அணுவும் கூலி வேண்டேன்; கொடுக்கினுங் கொள்ளேன். அருளைத் தந்து அடிமை கொள்வீர். நம்புமென்னை. வெம்புறச் செயினும், உம்சித்த மல்லது செய்வதொன்றில்லை. தியாக ராஜன் எனப் பெயரெடுத்தீர்; உம்மை அடைந்தால் ஒரு வார்த்தையுஞ் சொல்லீர்! இரப்பவர்க்கு ஒன்றும் ஈகிலீராளுல் யாதுக்கைய நீர் அப்பெயரெடுத்தீர்?

வெள்ளி மாமலை வீடென வுடையீர்
விளங்கும் பொன்மலை வில்லெனக் கொண்டீர்
வள்ளி யீரென நும்மைவந் தடைந்தால்
வாய்தி றந்தொரு வார்த்தையுஞ் சொல்லீர்
எள்ளி லெண்ணெய்போல் எங்கணு நின்றீர்
ஏழை யேன்குறை யேன்றி யீரோ?
ஒள்ளி யீருமை யன்றியொன் றறியேன்
ஓங்கு சீரோற்றி யூருடை யீரே!

கற்ற நற்றவர்க்கே அருள்வீரேல் கடையனேன் எந்தக் கடைத்தலை செல்வேன்? இன்று வந்து என்னை அடிமை கொள்ளா விடில் பழி நுமதே.

ஐய ரேயும தடிய ஞனுகில்
அடிகள் நீரேன தாண்டவ ராகிற்
பொய்ய னேனுளத் தவலமும் பயமும்
புன்க ணுந்தவிர்த் தருளுதல் வேண்டும்;
தைய லோர்புற நின்றுக ளிப்பச்
சச்சி தானந்தத் தனிநடம் புரியும்
மெய்யரே மிகு துய்யரே தரும
விடையரே யென்றன் விழியமர்ந் தவரே.

என்று கோடி வகையாக முறையிட்டு முறையிட்டுத் தோன்ருத் துணை வலியால் மனப்பேயை வென்ருர் எம்பிரான். ஒற்றிப் பற்றே யன்றி மற்றைப் பற்றற்ருர்.

அ. குரு தரிசனம்.

இராமலிங்கர் இங்ஙனம் சிவபெருமானை அல்லும் பகலும் நினைந்து கனிந்துருகிச் சித்தந் தெளிந்து சிவமாகி வரு நாட்களில் ஒரு நாள் தேரடித் தெரு வழியே கோவிலுக்குச் சென்று கொண்டிருந்தார். ஆங்கொரு திண்ணையில் ஒரு அவதூதர் அமர்ந்து அங்கு சென்று போய்க்கொண்டிருப்பவரின் மன விகாரங்களுக் கேற்ப "இதோ கழுதை, அதோ மாடு, அதோ பன்றி போகிறது" என்று கூறிவந்தார். நம்பிரான் அவ்வழியே செல்லும் போதே "இதோ உத்தம மனிதன் போகிருன்" என்று மகிழ்ந்தார். எம்பிரானுர் அவரிடம் சிறிது உரையாடினுர்; அன்றிரவே அவதூதர் அவ்விடம் விட்டுச் சென்ருர்.

மற்றெரு நாள் சிவ தரிசனஞ் செய்து வரும்போது, முன் செய்தவமும் அன்று குவிந்த அன்பும் உருவெடுத்தாற் போன்று ஒரு பழுத்த சிவயோகியைத் தரிசித்தார். சிவ

பெருமானே அருள் வல்லபத்தால் அன்பனுக்காக ஆங்கு அவ்வண்ணம் மானும், மழுவும், நெற்றி விழியும், பிறையும், நதியுங் கரந்து அவ்வாறு தோன்றினர் போலும். அந்தத் தவராஜர் காலடியில் வீழ்ந்து,

கருணைநெடுங் கடலேன்கோ!
கல்லாலின் அடியமர்ந்த கடவு ளேன்கோ!
அருணகிரிக் கருள்புரிந்த ஆறுமுகக்
குருவென்கோ! அமுத மேன்கோ!
மருணலிய வருபிறவி மருந்தேன்கோ!
அடியேன்கண் மணியேன் கோ! மெய்த்
தெருணிறைந்த ,சிவ குருவே
நின்றனையீண் டெவ்வாறு சிந்திக் கேனே!

என்று இறைஞ்சிக் குறையிரந்து போற்றி செய்ய, அருட் குரு நாதன் கடைக்கணித்து ஞான தீட்சை செய்து, சிவ ஞானம் போதித்து, அன்பறிவிற்பழுத்த பக்குவக்கனி யைப்பார்த்து "பரமன் உவப்பது பாட்டு; நாடோ, றும் பரமன் மீது அருட்பா பாடி வருக! எதற்கும் அஞ் சேல்", என அபய மீந்து மறைந்தார்!

இஃது எவ்வாறிருப்பினும், வள்ளலார் ஆண்டவன் தன்னை ஆண்டு கொண்ட நேர்த்தியை நான்காவது திரு முறையில் அருட்பாக்களாகஅள்ளித் தெளித்துள்ளார். அவற்றைக் கூறி அருட்சோதிக் குருவின் குறிப்பை முடிப் பாம்:—

"நித்திய பரிபூரண சுத்த சிவமே! அம்பலத்தரசே! சோதி நடராஜ மணியே, என் விருப்பமெலாம் நின்னருள் விருப்பமே. என்னை வலிந்தாட் கொண்ட மணியே! அறி யாத சிறியேனை அறிவோங்கச் செய்தாய்! என் பருவ மறி யாமல் இன்ப நிலை தந்தருளினை. ஒன்று மறியாத இளம

பருவத்தே என்னுளத் தமர்ந்து, யான் மயங்குந் தோறும் அன்னையெனப் பரிந்தருளி, அப்பனெனத் தெளிவித்து, அறிவுறுத்தினை.

பாடும்வகை அணுத்துணையும் பரிந்தறியாச் சிறிய
பருவத்தே யணிந்தணிந்து பாடும்வகை புரிந்து,
நாடும்வகை யுடையோர்கள் நன்குமதித் திடவே
நல்லறிவு சிறிதளித்துப் புல்லறிவு போக்கி
நீடும்வகை சன்மார்க்க சுத்தசிவ நெறியில்
நிறுத்தினையிச் சிறியேனை நின்னருளென் னென்
[பேன்!
கூடும்வகை யுடையரெல்லாங் குறிப்பெதிர்பார்க்
[கின்றார்;
குற்றமெலாங் குணமாகக் கொண்டகுணக்
[குன்றே!

"என் உளத்தே எல்லா மறிவித்து மன்னுகின்ற மெய்யறிவின்பப்பொருளே! நின்னருளால் நான் கற்றதும், கேட்டதும், கண்டதும், கொண்டதும் நின்னிடத்தே. நான் மேலேற முடியாது இளைக்கின்ற பருவத்தில், ஒரு வீரிய சக்தியைக் கைகொடுத்து மேலேற்றச் செய்தீர், அடியார் உள்ளமெனும் பொதுவில் நடமாடும் பொருளே, நான் கேட்கின்றவை யெல்லால் ஒருங்கே யுணர்ந்து அளிக்கின்றாய்.

அஞ்சாதே யென்மகனே அநுக்கிரகம் புரிந்தாம்;
ஆடுகநீ வேண்டியவா றாடுக விவ்வுலகில்;
செஞ்சாலி வயலோங்கு தில்லை மன்றி லாடுந்
திருநடங்கண் டன்புருவாய்ச் சித்த சுத்த னாகி,
எஞ்சாத நெடுங்காலம் இன்பவெள்ளந் திளைத்தே
இனிதுமிக வாழியவென் றெனக்கருளிச் செய்தாய்;
துஞ்சாதி யந்தமிலாச் சுத்தநடத் தரசே
துரியநடு வேயிருந்த சுயஞ்ஜோதி மணியே!

ஊனந்தங்கிய மாயை யுடலிலிருந்தும் ஊனமில்லாதிருக்கின்ற உள வருளினுய்; இறைவா நினதருளாலே என்னைக் கண்டு கொண்டேன். என்னுள் உன்னைக் கண்டேன்; பின் இருவரும் ஒன்ருக உறைவது கண்டு அதிசயித்தேன். எனக்கு புத்தி சித்தி அறிவு அளித்து அழியாப் புனித நிலையிலிருக்கப் புரிந்த பொருளே! நீ நான் எனும் போதமும் நீக்கித் தனித்த சுகா தீதமும் தந்தருள்க! தீய சமய நெறிவிடுத்து உண்மைத் திருவருட் பொது நெறி சேர்த்தாய். அன்னிய மில்லாத சுத்தாத்வைத நிலை யமர்ந்த பரம் பொருளே, அப்பா, நின் திருவருட்பே ரமுதத்தின் அருமை யறிந்தேன். இப்பாரில் என்னை வலிய அழைத்துக் கரத்தில் பெருங்கருணையின்பம் இனி தளித்தனை.”

திருவருட் சோதியார், தாம்பெற்ற குருவருட் பேற்றைப் பின்னும் அருளிச்செய்கிருர்:—

“திருவுருக் கொண்டு சிறியேன் முன் எழுந்தருளி, திரு நீற்றுப் பையவிழ்த்து நீறு தந்தனை, அம்பலத்தே நடம் புரியும் என் குருமணியே, என் வடிவந் தழைப்ப ஒரு பொன் வடிவந்தரித்தே, என் முன் நடந்து கருணை துளும்ப என்னை நோக்கி யிளநகை செய்தருளித் திருநீ றளித்தனை. என் கையில் ஒரு அருள் மணப்பூ தந்தனை.”

இன்னுந் தெளிவாக அருட்ப்ரகாச மாலையில் தமதநுபவத்தை அருளுகிருர்:—

“பொது நடஞ்செய் யரசே! அன்றொரு நாள் இரவில் அடியேன் உற்றவிடந் தேடிவந்து, கதவு திறப்பித்து, என்னை வரவழைத்து, நான் மறுத்தும், மகனே வருந்தாதே; இதனை வாங்கிக்கொள் என்று என் கையில் ஒன்று கொடுத்தனை. அன்று அதனை அறியாது உழன்றேன். இன்று என்னகத்தே புகுந்தருளி அதனைத் தெரிவித்து

இன்புறச் செய்தனை, அன்பர் மனக்கோயிலில் அமர்ந்தருளும் மலரடி வருந்த நடந்து, என் மனைக்கதவு திறப்பித்து, ஒன்றைக் கையிலீந்து மகனே "நீ என் தொழும்பன், நீ பண்பொடு வாழ்க! மகிழ்ந்துறைக, மயக்கமுறேல், ஒன்றும் அஞ்சேல்; என்று போதாந்தத்தில் விளங்கும் திருமேனி காட்டித் தேமாவின் பழம் பிழிந்து வடித்து நறுந்தேனும் நெய்யுங் கலந்த தெனத் திரு வார்த்தை அருளினை.

பிரணவத்தின் அடிமுடியி னடுவினுநின் றோங்கும்
பெருங்கருணைத் திருவடிகள் பெயர்ந்துவருந்திடவே,
கரணமுற்று நடந்தடியே னிருக்குமிடந் தேடிக்
கதவுதிறப் பித்தருளிக் கடையேனை யழைத்துச்
சரணமுற்று வருந்தியவென் மகனேயிங் கிதனைத்
தாங்குகவென் றேன்றெனது தடங்கைதனிற் கொடுத்து
மரணமற்று வாழ்கவெனத் திருவார்த்தை யளித்தாய்
மன்றுடையாய் நின்னருளின் வண்மையெவர்க் குளதே.

வேதாந்தம் சித்தாந்தம் இரண்டும் விளங்க, ஒருமையிலே இருமை யென வுருக் காட்டி, நாதவிந்து நிலைக்கரசாய், அருளுருவாய் ஐந்தொழிலும் நடத்தித் தற்போதந் தோன்றாத தலந்தனிலே தோன்றும் சிற்போதத் திருமணி மன்றிலே எம்மதத்தில் எவ்வெவவர்க்கும் இசைந்த அனுபவமே, உள்ளுருகுந் தருணத்தே ஒளி காட்டி விளங்கும் செழுமணியே, என்னுருவம் எனக் குணர்த்தினை; நான் தனித்த இடந்துத் தோன்றுந் துணையே, தனியாவிடத்துத் தோன்றாத் துணையே, அருள் விளங்கும் உள்ளத்தில் அதுவாய் விளங்கிப் பரயோக அனுபவத்தே அகம்புறந் தோன்றாத பரஞ்ஜோதியே என்னறிவை யுண்டு என்னுடன் கூடி, என்னின்ப மெனக் கருளி, யென்னையுந் தானுக்கித் தன்னறிவாய் விளங்கினை."

இதுவே வள்ளலார் எளிதிற் பெற்ற பேறு. தன்னுள்ளே அருட்கதவு திறந்து, இதய மணி மண்டபத்தில் சோதி நடம்புரியும் சத்குரு மணியால் அருளப் பெற்று என்றுந் தான் அதுவாயிருக்கும் தன்மயச் சின்மய வுணர்வான சாகாக் கலையைப் பெற்ற வள்ளலார் வாழ்வு அன்று முதல் ஒரு பெரிய மாறுதலடைந்தது. தம்மை முற்றும் உள்ளத்திலுள்ள அருளாசானுக்கே அர்ப்பணித்தார்.

என்னுயிரும் என்னுடலும் என் பொருளும் யானே
இசைந்துகொடுத் திடவாங்கி யிட்டதன்பின் மகிழ்ந்தே
தன்னுயிருந் தன்னுடலுந் தன்பொருளு மெனக்கே
தந்துகலந் தெனைப்புணர்ந்த தனித்தபெருஞ் சுடரே!
மன்னுயிருக் குயிராகி யின்பமுமாய் நிறைந்த
மணியேயென் கண்ணேயென் வாழ்முதலே மருந்தே!
மின்னியபொன் மணிமன்றில் விளங்குநடத் தரசே
மெய்யுமணிந் தருள்வோயென் பொய்யுமணிந் தருளே!

என்ற பாட்டில் தன்னைக் கடவுளுணர்வில் இரண்டறக் கலப்பித்துத் தன்னை அவனுள் வைத்து அவனைத் தன்னுள் வைத்து அவனே தானாக மாறும் நிலை தெளிவாகிறது. இத் தெய்வீக மாறுதலே (Transformation) சாகா வாழ்வு. பூரணப் பொன்னொளிர் மாறுதலுக்கு அருட்பெருஞ்சோதி உதயமாவதே (Spritual Light) இனி அடுத்த அனுபவம். அதனிடையே நிகழ்ந்த கதையைச் சுருக்கிக் கூறுவாம்.

௬. சில அற்புதங்கள்.

இந்நிலையில் வள்ளற் பெருமானுக்கு இயல்பாகவே அற்புத சித்திகள் உண்டாயின. அம்மையப்பன் தனது அருள் மணிப் பிள்ளையின் முழுப் பொறுப்பும் ஏற்றுக்

கொண்டான். அருட்பா நாண் மலர்களைச் சுத்த சிவனுக்கு அர்ச்சிப்பதே இன்பத் தொழிலாகக் கொண்ட நமது பெருமான் சிவ பிரானை ஆடிப்பாடி வணங்கி ஆனந்த பரவசங் கொண்டு ஒற்றிக் கோயில் யாக மண்டபத்தில் சிவக் கலப்பிலிருக்கும் போது பசிப்பிணி வாட்டியது. அதைப் பாராட்டாது மெய் மறந்து சுகானுபவத்தில் துரியத்துயில் கொண்டிருந்தார். மைந்தன் பசிக்கத் தந்தை பொறுப்பனோ? நள்ளிரவில் குருக்கள் வடிவுடன் வந்து எழுப்பி அருளன்ன மீந்து பசியாற்றினன் உலகத் தந்தை. மற்றொரு நாள் திருவொற்றியூர் சென்று வீட்டிற்கு அகாலத்தில் வந்தார்; வீடு உள்ளே தாளிட்டிருந்தது. திண்ணையில் பசியுடன் படுத்துறங்கினர் வள்ளலார். அருளன்னை, வடிவுடை நாயகி தமது தமக்கையார் உருவு கொண்டு, அருட்பிள்ளையை யெழுப்பி, உண வீந்து சென்றாள். உண்டதும் வள்ளலார் மெய்மறந்து படுத்திருக்கையில் கதவைத் திறந்து தமக்கையார் வந்து, தம்பியாரை எழுப்பி உண்ண அழைத்தார். "இப்போது தானே உணவளித்தீர்" என்றார் வள்ளல். "நான் இப்போது தானே கதவு திறந்து வந்தேன்; முன்னே வரவில்லையே என்ன வியப்பு" என்றார் தமக்கையார். பின்னர் அருளன்னையின் திருவிளையாட்டை அறிந்து இருவரும் மகிழ்ந்தனர்.

"அன்றொரு நாள் நம்பசிகண் டந்தோ தரியாது
  நன்றிரவிற் சோறளித்த நற்றாய் காண்"
நான்பசித்த போதெல்லாந் தான்பசித்த தாகி
  நல்லுணவு கொடுத் தென்னைச் செல்வமுறவளர்த்தே
ஊன்பசித்த இளைப்பொன்றுந் தோற்றாத வகையே
  ஒள்ளியதெள் ளமுதெனக்கிங் குவந்தளித்த வொளியே

என்று தனது ஆன்மத் தந்தைதாய் தரும் அருளமுதை வியக்கின்றார் வள்ளற் பெருமான்.

இக்காலத்தில் நிகழ்ந்த அற்புதங்கள் பல; சதா சகஜ நிஷ்டை கூடித் திருவொற்றியூருக்குச் சென்று வந்து கொண்டிருந்தார் வள்ளலார். ஒரு நாள் அங்கு பட்டினத் தடிகளின் ஆலயத் தொண்டு புரிந்து வந்த ஒரு முதிர்ந்த அம்மையார் அற்புதம் ஒன்று காட்டி யருள்க எனவே, அவள் கையில் ஒரு பிடி மணலை வாரிக் கொடுத்து மூடிக் கொள்ளச் சொல்லிச் சென்று விட்டார். அவ்வம்மையார் கையைத் திறந்ததும் அம்மணல் சிறுசிறு சிவலிங்கங்களாகத் தோன்றியது. ஒரு நாள், வியாசர் பாடியில் பிரசங்கம் புரிந்து இரவு நெடுநேரத்திற்குப் பின் நண்பர் பலருடன் வந்து கொண்டிருக்கும் போது ஒரு பெரிய பாம்பு சீறி வந்தது; அனைவரும் அஞ்சியோடினர். அடிகள் மட்டும் அப்படியே நிற்கவே பாம்பு அடிகள் காலிற் சுற்றிக்கொண்டு சற்றிருந்து உத்திர விட்டதும் சென்று விட்டது. மற்றொரு நாள் இரு நண்பருடன் திருவொற்றியூர் செல்லும் வழியே மோகினிப் பிசாசு வந்து வழி மறித்தது. "பிச்" என்றார், ஐயர். உடனே ஓடி மறைந்தது. மற்றொரு நாள் மாணவர் பலருடன் ஒற்றியூர் செல்லுமிடையே பெரு மழை வரவே அனைவரையும் சட்டென்று ஒரு குறுக்கு வழியில் இட்டுச் சென்றார். உடனே எல்லாரும் ஒற்றியூர் கண்டனர். இத்தகைய நிகழ்ச்சிகள் பல.

கo. தொழூவூர் வேலாயுத முதலியார்.

அல்லும் பகலும் ஆண்டவன் மேல் அருட்பா பொழிந்து, பல அரிய விஷயங்களைக் குறித்துச் சொற்பொழிவு நிகழ்த்தி, சதா கடவுளின்ப வுணர்வில் கரை கடந்து நிற்கும் நமது பெருமானைச் சுற்றிக் கடவுட் காந்தம் வீசத்

தொடங்கியது. அக்காந்தம் மாந்தர் மனத்தை இழுத்துத் தனதாக்கியது. அருட்பா கேட்கக் கூடுவோர், அன்புக் காந்தத்தின் வசப்பட்டு ஆடிப்பாடிப் பரவசமாகக் கூடுவோர், இலக்கியங்கற்றுத் தெளியக் கூடுவோர், புதிய நூல்களை ஆக்க வேண்டி வருவோர், பழ நூல்களைப் பார்வையிட வேண்டுவோர்—இத்தகைய அன்பர்கள் அடிகளை எப்போதுஞ் சூழ்ந்திருந்தனர். இசைபெற்ற புலவர் சபாபதி முதலியாரின் வேண்டுகோட்படி அடிகளார் "மனுமுறை கண்ட வாசகம்" என்னும் மிகவும் அரிய உரை நூலைச் செய்து கொடுத்தார். அதன் நடைச் சிறப்பும், பொருட் சிறப்பும் தமிழுக்கே ஒரு சிறப்பு. அந்நூலை அனைவரும் போற்றி வரவேற்றனர். அது இன்றும் கலாசாலைகளிலும், பொதுவிலும் அனைவராலும் படிக்கப்பட்டு வருவதால் அதன் அருமை பெருமையை அன்பர் அறிவர். இளவரசன் வீதிவிடங்கன் இளங்கன்றின் மீது தேரூர்ந்து அது இறந்ததைக் கேட்ட மனுநீதிச் சோழன் வருந்தும் உருக்கத்தைக் காண்மின்:—

"நல்லோர் மனத்தை நடுங்கச் செய்தேனோ! தானங் கொடுப்போரைத் தடுத்து நின்றேனோ! கலந்த சிநேகிதரைக் கலகஞ் செய்தேனோ, மனமொத்த நட்புக்கு வஞ்சஞ் செய்தேனோ, குடிவரி உயர்த்திக் கொள்ளை கொண்டேனோ, ஏழைகள் வயிறு எரியச் செய்தேனோ, தருமம் பாராது தண்டஞ் செய்தேனோ! களவு செய்வோர்க்கு உளவு சொன்னேனோ! பொருளை இச்சித்துப் பொய்சொன்னேனோ! வேலையிட்டுக் கூலி குறைத்தேனோ! பசித்தோர் முகத்தைப் பாராதிருந்தேனோ, கோள் சொல்லிக் குடும்பங் கலைத்தேனோ, கல்லும் நெல்லுங் கலந்து விற்றேனோ, அன்புடையவர்க்குத் துன்பு செய்தேனோ, தவஞ் செய்வோரைத்

தாழ்வு சொன்னேனோ, சுத்த ஞானிகளைத் தூஷணை செய்தேனோ, தெய்வம் இகழ்ந்து செருக்கடைந்தேனோ" என்னும் அரியவாசகங்கள் என்றும் புதிய நீதி மலர்களன்றோ? கொண்ணூர் ஐயாசாமி முதலியாரவர்களின் வேண்டுகோட்படி 1854ம் ஆண்டு வள்ளலார் தொண்ட மண்டலச் சதகத்தைப் பார்வையிட்டுப் பதிப்பித்தார். அதற்கொரு அரிய நூற் பெயரிலக்கணம் எழுதி அப்பதம் தொண்டை மண்டலமல்ல, தொண்ட மண்டலம் என்று பல தொல்காப்பிய மேற்கோள்களைக் கொண்டு நிறுவினர். அந்நூலிற்குக் காஞ்சி சபாபதி முதலியார், அஷ்டாவதானம் சபாபதி முதலியார் போன்றோர் சாற்றுக் கவி யீந்து போற்றினர். இதன் பின் ஒழிவிலொடுக்கம் என்னும் மிக அரிய சிவாத்துவித நூலைப் பார்வையிட்டு,

"வள்ளல் குருராயன் வாதுவென்ற சம்பந்தன்" எனவரூஉம் முதற் செய்யுளுக்கு அரிய விரிவுரை யெழுதி, ஏனைய வெண்பா மணிகளுக்கும் குறிப்புரை யெழுதி யருளினர். அடிகள் பதிப்பே இன்றும் விளங்குகிறது. இவ்வரிய நூல் ஒவ்வொருவரும் பன்முறை யோதி உணரத்தக்கது. அதனின்று இரண்டொரு மணிகளை இங்கு தெளிப்பாம்.

நாயேறி விழ்ந்தேன்? நடாத்துகிலேன்? ஞானிக்குப்
பேயாஞ் சகம்பழித்தேன்? பேணுகிலேன்?—தோயார்
பெருமை சிறுமையிலை; பின்னு முன்னு மில்லை
வரைவற்று வேண்டியசெய் வார்.
மண்ணாதி சத்தாதி வாக்கு மனமாதி
கண்ணாதி நாதாந்தங் கண்டகன்ற—உண்மை
தனையணுவேன் றேயுணர்த்துஞ் சார்பினையுங் கண்ட
உனையறிவேன் றுள்ளே யுணர்.
என்னாணை யென்னாணை யென்னாணை யேகமிரண்
டென்னாமற் சும்மா திருவென்று—சொன்னான்
திருஞான சம்பந்தன் சீர்காழி நாடன்
அருளாளன் ஞானவினோ தன்.

என வரூஉம் அரும் பெரும் ஆத்ம ஞான மணிப் பெட்டகமே ஒழிவி லொடுக்க மெனும் ஒப்பற்ற நூல்.

இப்போது (1849) இரு மொழிப் புலவர் ஒருவர் வருகிறார்—தொழுவூர் வேலாயுத முதலியார், சென்னை மாகாணக் கல்லூரித் தமிழ்ப் பண்டிதர், ஆரியம் தமிழ் இரண்டிலும் வல்லவர். கரடு முரடான பண்டித நடையில் காரிகை பேரிகை முழங்கும் நூறு சிலேடைப் பாட்டுக்களைத் தானே பாடிப் பழஞ் சுவடிகளிற் கிடைத்தன; சங்கப் புலவர் வாக்கென்று நமது அருட் புலவரிடம் நீட்டுகிறார். "இது சங்கப் புலவர் சாற்றியதல்ல. அவர்கள் பாட்டில் இவ்வளவு குற்றங்கள் இரா. பொருளிலக்கணந் தெரூக்கற்றுக் குட்டி பாடியவை இவை" என்றார் கழறிற்றறியும் கடவுட் புலவர். முதலியார் முகம் சுண்டி, செருக்கற்று உதிர்கனிபோல ஓதாதுணர்ந்த ஒளி மணிப் புலவரான வள்ளலார் அடியில் வீழ்ந்து தம்மை மன்னித்து ஆட்கொள்ள வேண்டுமென்றார். நமது பெருமானே கருணையகங் கனிந்து, "நீ நமக்குப் புதியவனல்ல. மிகப் பழையவனே. நமது பிள்ளை நமக்கே கிடைத்தனை" என்று ஏற்றருளி அவருக்குக் குமரவேள் உபாசனையை உரைத்தருளினார். அன்று முதல் முதலியார் கல்வி யறிவு வளர்பிறை யானது. அவரே தலை மாணுக்கர். அவரே வள்ளலாருடன் இருந்து பணியாற்றி அருட்பாக்களையும் முதல் முதல் வெளியிட்டார். அடிகளுக்கு அடியார் அளவிலர். எனினும் அவர்களில் வீராசாமி முதலியார், பொன்னேரி சுந்தரம் பிள்ளை, ஸ்ரீநிவாச வரதாசாரியார், ஞான சுந்தரய்யர், பண்டார ஆறுமுக ஐயா முதலியோர் பெயர்கள் முன்னிற்கின்றன. இப்போது ஐயர் மிகவும் அரிய அருட்பாக்கள் பாடி யளித்தார். முதல் திருமுறையில் அடங்கிய சிவநேச வெண்பா, நெஞ்சறி வுறுத்தல், மகா

தேவ மாலை, இங்கித மாலை முதலிய அரிய தேன் மலர்க் கொத்துகள் வள்ளற் பெருமானின் அருள் வனத்திற் பூத்தன.

கக. கடவுளையே வேண்டல்.

தமது நாவில் ஊறும் அமுத கங்கை ஆண்டவனின் அடிமலருக்கு மஞ்சன மாட்டுவதைத் தவிர வேறெந்த நரர் மீதும் ஒரு சிறு துமியும் தெறிப்பதில்லை. அந்த அருட்பா கடவுளுக் காட்டிய மஞ்சன நீராகி உலகில் உலாவக் கண்டன்றோ இன்று ஒரு தெய்வீக மோகத்துடன் தமிழர் அதை அள்ளிப் பருகி ஆவியின் வேட்கை தணிகின்றனர்!

கந்தசாமி முதலியார் என்றொருவர் தமது வறுமை நீங்கச் சில செல்வருக்குச் சீட்டுக் கொடுக்கும்படி வள்ளற் பெருமானை வேண்டினர்.

"எட்டாலுங் கேளய லென்பாரை
நான்சிரித் தென்னை வெட்டிப்
போட்டாலும் வேறிடங் கேளேன்; என்
ஞானை புறம் விடுத்துக்
கேட்டாலும் என்னை உடையா
னிடஞ்சென்று கேட்பனேன்றே
நீட்டாலும் வாயுரைப் பாட்டாலுஞ்
சோல்லி நிறுத்துவனே!

என்று அருளி ஆண்டவரையே வேண்டும், உமது வறுமை கதிர் முன் பனியாகும். மாந்தரை வேண்டற்க என்றார் பொற் சபை அரசனின் செல்வப் புதல்வர்.

மற்ருெரு கால், தமது உறவினரும் மாணவருமான புராணிகர் சுந்தரம் பிள்ளை வறுமை தீர்த்தருள வேண்டிய போதும்.

திருவோங்கு பொற்சபையுஞ் சிற்சபையும்
நம்பெருமான் செய்யா நின்ற
உருவோங்கும் ஆனந்தத் தாண்டவமும்
கண்டினிதாங் குறைக; யானும்
தருவோங்கு தில்லை நகர்க் கோரிருபா
ளுள்வரைக்குட் சார்கின்றேன்; நம்
இருவோங்கள் துறையும் இறைக் குரைத்தகற்றிக்
கோளலாம்; நீ யிளையேயல் ஐயா.

என்று அருளினர்.

கஉ. அருணெறி வாழ்வு.

சிற் சபைத் தந்தை யன்ருே தனது அருட்சோதி விளக்கத்திற்காக இச்செல்வனை அருமையான ஞானப் பாலூட்டி வளர்த்து வருகிருன்! இறைவன் எத்தகை அருணெறியில் தனது மைந்தனைச் செலுத்தி வந்தானென்பது வள்ளலார் வாக்கினின்றே நமக்குக் கிடைத்துள்ளது. ஆருவது திருமுறை பிள்ளைச் சிறு விண்ணப்பம், பிள்ளைப் பெரு விண்ணப்பம் இரண்டையும் நோக்குவாம். அதுவே அருளாளர் சென்னை வாழ்வின் கண்ணுடி:—

"அம்மை யப்பனே, என்னை அடித்தது போதும்; தந்தை அடித்தால் தாய் அணைப்பாள்; தாய் தந்தை இருவரும் நீயே; என்னை அணைத்தருள். எனை யீன்ற வள்ளலே, பெற்ற பிள்ளையின் குணங்களைப் பெற்றவர் அறிவர்; நீ என் குற்றங்களை அறிவை; உன்னிடம் யான் பிறர் போல ஊண்

பூண் உடை, உடைமை, பொய்யுடையார் விரும்பும் புணர்ச்சி, வானின்பம், எதுவும் விரும்பவில்லை; என்னை அணைந்து என்னுடன் நீ விளையாடவே விரும்பினேன். நீ விழைவிக்க விழைந்தேன்; பிறர் மீது கருணையால் கைபிழையாமை கருதுகின்றேன். பிறர் ஙையப் பிழை செய்யேன். எனக்கு அறிவு வந்தது முதல் நீ இட்ட பணியே பணித்தவாறு உன்னிசையாற் புரிந்து வருகிறேன். நான் நீ தந்த மடவாருடன் பொருந்திய புணர்ப்பும் உன் புணர்ப்பே யன்றி என்னதல்லவே. எனக்கு அதில் ஒரு சிறிதும் சம்பதமில்லை; இன்னும் மடந்தையர் முயக்கில் எய்துவித்தால் அதுவும் நின் இச்சையே; சிறு பருவத்திலேயே நான் ஊண் வெறுத்ததை நீ யறிவாய். நான் உனது திருவருளமுதமே விழைந்தேன். இன் சுவை யுணவை நின் சுவை யுணவென்றே உண்கின்றேன். தற் சுதந்திரம் எனக்கதிலில்லை. பணத்திலே சிறிதும் ஆசை கொள்கிலேன்; சிறு பருவம் முதல் பிறர் கொடுத்த பணத்தை அவர் மீது எறிவேன்; கிணற்றிலும், குளத்திலும், மேட்டிலும் எறிவதை நீ அறிவாய். நீ எனக்குக் கொடுக்கும் பொருளையே பிறருக்குக் கொடுக்கின்றேன். இவ்வுடலாசை எள்ளளவும் பற்றிலேன். உடம்பு தடித்திட நினைத்திலேன். சிற்றின்ப சுகபோகங்களை அருவருக்கின்றேன். இவ்வுலகத்தில் ராஜ போகமும் விரும்பேன்; அவ்வுலகத்தில் இந்திர போகமும் விரும்பேன். முத்தி பெறவும் எனக்கிச்சையில்லை.

இறக்கவு மாசை யில்லையிப் படிநான்
　　இருக்கவு மாசையின் றிநான்
பிறக்கவு மாசை யிலை; யுல கெல்லாம்
　　பெரியவன் பெரியவ னெனவே
சிறக்கவு மாசை யிலை; விசித் திரங்கள்
　　செய்யவு மாசையொன் றில்லை;
துறக்கவு மாசை யிலை; துய ரடைந்து
　　தூங்கவு மாசையொன் றிலையே!

சற்சபைக் குரியார் தம்மோடுங் கூடித்
தனித்தபே ரன்புமெய் யறிவும்
நற்சபைக் குரிய வொழுக்கமும் அழியா
நல்லமெய் வாழ்க்கையும் பெற்றே
சிற்சபை நடமும் பொற்சபை நடமுந்
தினந்தோறும் பாடிநின் றாடித்
தெற்சபை யுலகத் துயிர்க் கெலா மின்பஞ்
செய்வதென் னிச்சையா மெந்தாய்!

உன்னைக் கலந்து ஊழி தோறூழியும் பிரியாத ஒருமை யுற்று, உன்னையே பாடி, பிறர்க் கினி தாற்றி, எவ்வுயிர்த் திரளும் என்னுயிரென்றெண்ணி, அவ்வுயிர்க் குறும் அச்சமும் இடையூறும் நீக்கி, சிற்சபைக் காளாக்கி, வேதாகமக் கலைகளை இயல் பெறப் புதுக்கி, தங்கம் போன்ற நல்லோர் கூடிய ஞான சமரஸ சுத்த சன்மார்க்க சபைகண்டு, சங்கஞ் சார்ந்து ஒரு கோயில் கண்டு, அச்சங்கத்தில் அடியேன் உன்னைப் பாடி யாடவும் இச்சை! கருணையே வடிவாகிப் பிறர் துயர் அச்சந் தவிர்த்து, புலை கொலையற்ற நெறியில் உலகை உய்விக்க இச்சை; மண்ணுலகத்தில் உயிர் வருத்தத்தைக் கண்டும் கேட்டும் ஒரு சிறிதும் நான் சகிக்கமாட்டேன். இதுவே என் நவையில: இச்சை; தவமிலேன் எனினும் உனதிச்சைபால் இவற்றை அருளாய்!

"எனையாண்ட கருணையா ரமுதே! என்னுயிர்க் குயிரே! சிற்றம்பலக் கனியே, திருச்செவி சாய்ப்பாயாக:—

அன்பர் அறிவில் ஓங்குந் தலைவனே! எனது அண்மையர், துணைவர், உற்றார், உறவினர் முகத்தில் இளைப்பைக் கண்டபோதெல்லாம் கலங்கினேன்; அவர் பசியாலும் பிணியாலும் வெம்பி வெதும்பக் கண்டு விதிர்விதிர்த்தேன். நண்பர்கள் அவரவர் குறைகளை என்னிடங் கூறும்போதெல்

லாம் உள்ள முடைந்தேன். செல்வர், வறியர், ஆண் பெண் அனைவரும் இவ்வுலகில் பிணியால் வருந்துவது கண்டு தளர்ந் தேன். மக்கள் இறந்ததைக் கேட்டுக் குலைந்தேன். அழு குரல் கேட்டுப் பகீரென நடுங்கினேன். எனது தாய் தந்தை, நேயர் துணைவர் பிரிவை நினைத்து நெஞ்சுடைந்தேன். நல் லோருடற் பிரிவு கேட்டு நடுங்கினேன். கொலைஞரைக் கண்டு கொள்ளிபோற் கொதித்தேன். பிணப் பறை கேட்டுப் பெரிதுங் கலங்கினேன். உலகரசாளுவோர் ஒருவரை ஒருவர் வாள் கொண்டொறுப்பதை வழுத்தினுந் தளர் வேன். நண்பர் வீட்டு நடப்புகட் குடைந்தேன். பசித்தவர் பட்டினி என்றூற் பரிந்தேன். பல்லி பகர்வது பிறர் துய ரோ வெனக் கலங்குவேன்; புட்களும் வருந்திக் கூவும் போது அஞ்சினேன்; நச்சுயிர்களைக் கண்டு நடுங்கினேன். இமையும் புயமும் துடிக்கின் பிறர் துயர் காட்டத் துடித்த வோ என்று கலங்குவேன். மங்கையர் வலிக்கத் தப்பி மறைந்தேன். மையலாற் பிறர் படுந்துயரில் மயங்கினேன். சுகவுண வஞ்சினேன்! அன்பர் விருந்திற் கழைத்தபோது ஒளிப்பு வார்த்தை உரைத்து அயலொளிந்தேன். இன்புறு முணவு துன்புறுமென்று வெறு வயிற்றேடிருந்தேன்! பெற்றதாய் நேயர், உற்றவர் வாட்டம் கண்டு அஞ்சினேன் சோம்பலிற் பதைத்தேன்! துயில் கண் டஞ்சினேன், சிவ சிவ, தூக்கந் தொலைப்பா யென்றேன். கனவிற் கலங்கி னேன்! கல்வி பயிலுங்கால் சிறுவரை அடிக்கின் வருந்தி னேன்."

[புராணிகர் சுந்தரம் பிள்ளை பாடஞ் சொல்லிக் கொடுக் கையில் சிறுவரை அடிப்பதைத் தடுத்து இப்பாட்டெழுதி யனுப்பி அத்தவற்றினின்றுந் தப்புவித்தார்:—

"படிப்பது நன் றேனத்தேரிந்த பாங்குடையாய்
மன்றுள்வேளிப் பரமன் அன்பே
தடிப்பதுநன் றேனத் தேரிந்த சதிருடையாய்
அறநவின்ற தவத்தாய் வீணில்
துடிப்பதிலாத் தூயமனச் சுந்தரப்பேர்
உடையாயேன் தோழ கேள்நீ
அடிப்பதுமச் சிறுவர்களை அடிப்பதுநன்
றலவேன்மேல் ஆணை யாணை."]

கோபம், காமம் கொடிய மோகம், தாமதம், லோபம் மதம் மற்சரம், ஆங்காரம் இவை வருமோ எனத் தளர்ந்து ஆமை போல் அடங்கினேன். கருத்து வேருகிக் கோயில் புகுந்தால் வருத்தமே அடைந்தேன். புன் புலாலுடம்பின் புணர்ப்பை ஏங்கினேன். புலாலுண்போரைக் கண்டு எலும் பிளேத்தேன். வாதம் புரிந்துழி மதி கலங்கினேன். பொருளைக் கண்டு இருளென நடுங்கினேன்.

போருளிலே உலக மிருப்பதா தலினல்
புரிந்துநா மோருவர் பாற்பலகால்
மருவினுற் போருளின் இச்சையாற் பலகால்
மருவுகின் றுனேனக் கருதி
வெருவுவ ரேனநான் அஞ்சியேவ் விடத்தும்
மேவிலேன் எந்தை நீ அறிவாய்;
ஒருவுமப் போருளை நினைத்தபோ தேல்லாம்
உவட்டினேன்; இதுவுநீ யறிவாய்.

தடித்த உள்ளத்தோடு நகைப்பதைத் தாங்கேன்! அயலார் பகைகளுக் கஞ்சிப் பதுங்கினேன்.

சகப்புற வாழ்வைப் பார்த்திடிற் கேட்கிற்
சஞ்சல முறுமெனப் பயந்தே
நகர்ப்புறத் திருக்குந் தோட்டங்க டோறும்
நண்ணியும் பிறவிடத் தலைந்தும்
பகற்பொழு தெல்லா நாடோறுங் கழித்தேன்
பகலன்றி யிரவுமப் படியே
மிகப்பல விடத்துந் திரிந்தன னடியேன்
விளம்பலென் னீயறிந் ததுவே!

சண்டைக் கூக்குரல் கேட்டுக் கலங்கினேன். நண்பர் அணிவித்த சரிகைத் துகிலைப்பயந்தேன். கைவீசி நடப்பதற்கஞ்சினேன். கைகளைக் கட்டியே நடந்தேன். உடம்பை வெள்ளை யாடையால் மூடினேன். பிறர் கோலமும் நடையும் நான் ஊன்றிப் பார்த்ததேயில்லை. நகர மடவார் நயந்துங் கலந்திலேன். எளியரை வலியர் அடிப்பதை யேங்கினேன். களியரைக் கண்டு கடலள வஞ்சினேன். களவெனக் கேட்டுக் கனலென நொந்தேன். உரத்துப் பேசின் உள்ள நடுங்கினேன். ஐயோ வென்று வெதும்புவோர்க் கிரங்கினேன். கண்ணீர் கண்டு கண்ணீர் உகுத்தேன்.

தேட்டிலே மிகுந்த சென்னையி லிருந்தாற்
சிலுதுறு மென்றுளம் பயந்தே,
நாட்டிலே, சிறிய வூர்ப்புறங் களிலே,
நண்ணினேன்; ஊர்ப்புற மடுத்த
காட்டிலே பருக்கைக் கல்லிலே புன்செய்
களத்திலே திரிந்துற்ற இளைப்பை
யேட்டிலே யெழுத முடியுமோ இவைகள்
எந்தைநீ யறிந்தது தானே!

துன்பங்கண்டு துன்பாற் கரைந்தேன். கன்றுகள் கதறக் கருத்திற் கலங்கினேன். அதிர் நடை கண்டு நெஞ்சம்

அதிர்ந்தேன். தீமொழி கேட்டுத் தீயென நொந்தேன். வாடிய பயிர்கண்டு வாடித் தவித்தேன். ஐயம் புகுந்தும் அரும்பசியால் தவிப்போரைக்கண்டுமெலிந்தேன். கடையரை வெருவினேன். கெடு நிலையாளர் கேட்டை அஞ்சினேன். கால் மேற் கால்போட்டுக் கட்டிலிலிருக்கவும் அஞ்சினேன். பாட்டயல் கேட்கப் பாடவுங் கூசினேன். கொலை புலை நெறியைக் குணுக்கென் றஞ்சினேன். எல்லாம் நீ அறிவாய் என்னுட் கனிந்த களைகனே. என் சுதந்திரம் எள்ளள வில்லேன்! அறிவுறு நாள் முதல் உன்னை மறந்திலேன். பொய்யுல காசை சிறிது மில்லேன். சிறு பருவத்தே நின் சார்புற்றேன்; பிறிதெலாம் விடுத்தேன். ஞானத் திருச் சபையிலே சத்திகள் சத்தர்கள் தழைக்கச் செங் கோல் நடத்தும் தனி முதலே பித்தியனுடையேன் எனினும் நின் பிள்ளை யன்றோ? நான் வாடுதல் அழகோ! இனிப்பிற வேன், இறவேன்; என்னை விட்டகலேல்.

கருணையுஞ் சிவமே பொருளெனக் கண்டு அறிவித்த வாறே அருணெறி யுள்ளேன். கொடு மனப் பிழைகளை நின்பால் விண்ணப்பித்தேன்; வேறு செயலிலேன். உயிரும் இரக்கமும் ஒன்றே; இரக்கம் என்னுயிர். காதலாலாடேன்; கருணையா லாடுவேன். தந்தையர் நோவத் தனயர் நடப்ப ரோ? எந்தையுன் பணிப்பையான் எதிர்ந்ததும் உண்டோ! வெம்பி வம்புவிளைத்த துண்டோ? கள்ளுங் கவறும் காமமும் உண்டோ? புலைகொலையென் றும் புரிந்ததுண்டோ? என்னை நீ பயிற்றப் பணிந்து படித்தனன். மனத்தில் வஞ் சம் மறைத்ததுண்டோ? நின் மனம் வெறுப்ப நிந்தித் தேனு? அன்னையே, அப்பா என்னுயிர்த்துணையென உன்னை யே நினைத்து உட்குழைகின்றேன். திருவாசகப்பொருள், திரு மந்திரப் பொருள், என்னுளே நீயுணர்த்திய பொருள் இவற் றையே எண்ணியிருக்கின்றேன். நின் காதல் கடலினும்

பெரிது; பரமனே நின்னையே பார்ப்பறப் பார்த்திருக்கின் றேன். பிறர் மேல் இரக்கத்தால் பரிதவிக்கின்றேன். அச்சம் மயக்கம் ஆணவம் மாயை தவிர்த்துன் மெய்யருள் தந்தெனைக் காவாய்! ஐயந்தீர்த்து உய்பவை; இன்றேல் உயிரை விடுவேன்! என் விண்ணப்பம் ஏற்றருள் புரிவாய்!!

இதுவே வள்ளற் பெருமான் உள்ளக் கிடக்கை. இதுவே அவர் வாழ்வின் அருளோவியம்! என்ன இரக்கம், உயிர்க் கருணை, தூய நினைப்பு!

கந. அருட் கலப்பு.

பிறவி ஞானியான அடிகளின் மனம் எப்போதும் இறைவனுடன் இரண்டறக் கலந்து பேரின்ப வானிற் சஞ்சரித்துக்கொண்டே யிருந்தது. மனம் சற்று உலகவாசனையை முகரத் தொடங்கின் அதற்குப் பலமான சாட்டை கொடுப்பார். ஞானத்திற்கு விசார மார்க்கமே சிறந்தது. வள்ளலார் உள்ளே இடைவிடாது அறிவு சொல்லி நெஞ்சைத் தம் வயப்படுத்தி வென்றார். ஆண்டவனிடமும் முறையிட்டார். விண்ணப்பக் கலி வெண்பா, நெஞ்சறி வுறுத்தல் இரண்டும் இதற்குச் சான்றாம். இவை வைராக்கியக் கனற் பிழம்புகள்!

"காட்சியாய்க் காண்பானுக் காணப்படு பொருளாய், சூட்சியாய் சூட்சியால் தோய்வரிதாய், போக்கு வரவில்லாப் பூரணமாய் நிற்கும் பிரமன், சிறு பெண் பிள்ளை விளையாட்டுள் அண்டமெலாம் தோயாது கூட்டி, வித்தின்றி விளைவித்தருளளிக்கும் சித்தன்; நீட்டாது நெஞ்ச நிலைத்தவர்க்குத் தன்னுண்மை காட்டாது காட்டி நிற்குங் கள்வன்; தன்னை ஒளிக்கின்றோர் தம்முள் ஒளித் துள்ளவெலாங் கன்னமிடக்

கைவந்த கள்வன்; நான் நானத் தானென்று நிற்கும் சதுரன்; உள்ளூறி யுள்ளத் துணர்வூறி யவ்வுணர்வின் அள்ளூறி யன்பிற் கலந்தவன்; அன்பாய் நம்மை வளர்க்கும் அப்பன்; எள்ளித் திரிந்தாலும் இந்தாவென் றின்னமுதம் அள்ளிக் கொடுக்கும் அப்பன்; வாடியழுதால் நாடி யெடுத் தணைக்கும் நற்றாய்; வஞ்ச மெண்ணினும் நெஞ்சில் வையாது ஆபத்தில் அருளுதவும் நேசன்; உள்ளங்குளிர வுயிர் குளிர மெய்குளிரக் கொள்ளுங் கருணைக் குறிப்பழகன்; பித்தா எனினும் பிறப்பறுப்பான்—அத்தகைய பரம் பொருளை அன்பு செய் நெஞ்சே! இன்றேல் நீ கல்லே! வன்னெறியிற் செல்லாதே! மாயத்தில் வீழாதே; காமப் பேய்பின் நாய் போ லலையாதே, மாதர் மையலில் மயங்காதே; பொன்னாசை யொழி; வீண் மயக்கொழி; மண்ணாளும் மன்னர் மண்ணா லழிந்தனர்; மண்ணாசை யொழி; கோபக் கடலிற் குதியாதே. நீயா ரென்றறி. ஆவதும் அழிவதும் நின்னால். அன்பே வடி வாய், அருளே உயிராய் பேரின்பமே உணர்வா யிருக்கும் நல்லோர் கூட்டம் நாடு. பாழ் வாழ்வு நீங்கிப் பதி வாழ்வில் வாழ்'' என்று நெஞ்சறிவுறுத்துவார். மறு சமயம் தன்னை யிகழ்வார்: "தேவ தேவனே! உள்ளபடி ஒளியாமல் உரைக் கின்றேன்; எள்ளடியேன் வன்சொல்லன்; இன்சொ லறியேன்; செக்குற்ற எள்ளெனவே சிந்தை நைந்தேன்; முக்குற்றந் தன்னை முறித்ததில்லை. சாதகமறியேன். பாதகமென்றால் எனக்குப் பாற் சோறு; கோளுரை யென்றாற் கொண்டாட் டம்; நல்ல நூல் வாசிக்கவென்றால் வாய் நோகும்.

சிந்தையொன்று வாக்கொன்று
செய்கையொன்றாய்ப் போகவிட்டே
யெந்தைநினை யேத்தா திருந்ததுண்டு—புந்தியிந்த
சொல்லைக்கல் லென்று,நல்லோர் சொன்னபுத்தி கேளாமல்,
எல்லைக்கல் லோத்தே யிருந்ததுண்டு-ஒள்ளியரால்

எள்ளுண்ட மாயா இயல் புறுபுன் கல்வியெலாம்
கள்ளுண்ட பித்தனைப்போற் கற்றதுண்டு.
வெஞ்சலஞ் செய் மாயா விகாரத்தி னுல்வரும் வீண்
சஞ்சலமேல் லாமெனது சம்பந்தம்.
இல்லை யடைந்தே யிரப்பவருக் கெப்போதும்
இல்லையென்ப தென்வாக் கியல்புகாண்-தோல்லுலகை
ஆண்டாலு மன்றி அயலார்புன் கீரைமணிப்
பூண்டாலு மென்கண் பொறுக்காது!

என் பிழைகள் எத்தனையோ சொல்ல முடியாது! எல்லாம் நீயே பொறுக்கத்தகும். என் சொற் கடங்காத இந்த ஏழை மனத்தால் இளைக்கின்றேன். நீயே எனக்கு ஆதரவு.

ஆற்றி லொருகாலும் அடங்காச் சமுசாரச்
சேற்றிலொரு காலும்வைத்துத் தேய்கின்றேன் மோகமதிற்
போய்ப்படு மோர் பஞ்சப் பொறிகளால் வெம்பாம்பின்
வாய்ப்படுமோர் தேரையைப்போல்
வாடுகின்றேன்—மாய்ப்பவரு
மீன்போலு மாதர் விழியால் வலைப்பட்ட
மான்போலுஞ் சோர்ந்து மடங்குகின்றேன்
இப்பாரி லுன்மேலன் பில்லெனினும் அன்பனென
ஒப்பாரி யேனு முடையேன் காண்!

உன் பாதம் பற்றினேன். என்னைக் கைவிடேல் என்று உலகின் குறைகளை யெல்லாந் தன்மேலுறுத்தி முறையிடுவார்!

பொன்னின் றுளிரும் புரிசடையோய் நின்னையன்றிப்
பின்னொன் றறியேன் பிழைநோக்கி—யென்னை
அடித்தாலு நீயே அணைத்தாலு நீயே
பிடித்தேனுன் பொற்பாதப் பேறு.

என்று சிவனைப் பற்றுவார்.

அந்தோ துயரிற் சுழன்றுடு மேழை யவல நெஞ்சஞ்
சிந்தோத நீரிற் சுழியோ! விளையவர்செங்கை தோட்ட
பந்தோ? சிறுவர்தம் பம்பரமோ? கோட்டும் பஞ்சுகோலோ?
வந்தோ டுழலுந் திரும்போ வேன் சோல்வ தேம் மாமணியே

என்று முறையிடுவார்.

மஹாதேவ மாலை.

பரம்பொருளின் உண்மை நிலையைத் தன்னுள்ளே உணர்ந்து கண்டு கலந்து இன்புறும் அவருடைய உயர்ந்த பக்குவ நிலை மஹா தேவ மாலையிற் காணும். மஹா தேவ மாலை தமிழ் வேதம்; ஒப்பில்லாத உபநிடத மணி. உப நிடதத்தைப் படித்து மஹாதேவ மாலையையும் படித்தால் பழத்திற்குப் பின் பஞ்சாமிருதம் உண்பது போல உள்ளும் புறமும் இனிக்கும். எம்பிரான் அருளிய பாக்களில் மஹாதேவ மாலையே வாடாத ப்ரம்மஞானக் கற்பக மாலையாக நிலவுகின்றது. அது அனுபவத்தால் அறியத் தக்கது. அதற்குச் சொல்லும் எழுத்தும் உரைவிரிக்கொணு து. அதன் முதற்பாட்டிலேயே அவ்வரும் பெரு மாலையின் அழகு மணங் கமழ்கின்றது.

உலக நிலை முழுதாகி ஆங்காங்குள்ள
உயிராகி உயிர்க்குயிராம் ஒளியதாகிக்
கலக நிலை அறியாத காட்சி யாகிக்
கதியாகி மெய்ஞ்ஞானக் கண்ணதாகி
யிலகுசிதா காசமதாய்ப் பரமாகாச
இயல்பாகி யிணையொன்று மில்லாதாகி
அலகிலறி வானந்த மாகிச் சச்சி
தானந்தமயமாகி அமர்ந்த தேவே!

உலகெலாந் தனி நிறைந்த வுண்மை; யோகியர் அனுபவத தில் உவப்பு; கலக்கமுறு உபசாந்த நிலே; அருள் ஞானக் காட்சி; இதய மலர் வீற்றிருக்கும் இன்பத் தேவு; வித்து, முளே, விளேவு, விளேவிக்கும் பொருள் எல்லாம் அவன்; அவன் வேதாந்த நிலே; சித்தாந்த வுண்மை; நாதாந்த வெளி; முத்தாந்த நடு; அனேத்திற்கும் முதல்; சமய நெறியறியாத மௌன வியோமத்தில் வயங்குவோன்; தூலம், சூக்குமம், பரம், தற்போத நிவர்த்தி; ஆனந்த போதமாகி ஆனந்தா தீதத் தமர்ந்தோன். அவன் மதங்கடந்த வாய்மை; அவனே தாய், தந்தை, தனயன், தான், நான், சகலம், கேவலம், சுத்தம், சராசரம்; அண்டம், பிண்டம், பண்டம், பொன், மணி, போகம், புறம், அகம், புனிதம், மண், மலே, கடல், மதி, இரவி, முன், பின், நடு, முடி, கருணே முகில், அரிதினு மரிது; பெரிதினும் பெரிது; பேதம் அபேதம்; உரு அரு உருவரு, குரு, ஆண் பெண், சிற்குணம், சிற்சுகம், குண ரகிதம், வாசகம், வாச்சியம், வாசக வாச்சியங்கடந்த மௌ னம்; பந்த பாசமுறுப்பதி; நாசமிலா வெளி, ஒளி, நாதாந்த முடிவில் நடமிடுந் தேவன்; பராபரன், பரம்பரன், அயன், அரி, அரன், மகேசன், சதா சிவன், நான், நானே நானுகும் பதம், தானே தானும்பதம்; தான் நான் காட்டா அந்தரம். சகசஞான வாணி, மந்திரம் பதம், வர்ணம், கலே, தத்துவம்; சுடருட் சுடர், சுகமயம், ஞானக் கொழுந்து, மெய்யறி வின்பமயம், எங்கும் பூரண நிறைவு, வான், வானுலவு காற்று, நெருப்பு, நீர், புவி, தாவரம், சங்கமம், ஊன், உயிர் உள்ளொளி, உள்ளுணர்வு, உணர்வு கலந்த தீஞ்சுவை யின்பம், கண், கண்மணி, கண் கலந்த கதிர், பண், இசை, பயன், அற்புத மோனப் புத்தகம், ஞான போதம், போதா ந்த பூரணம், தத்துவம், தத்துவாதீதம, யோகம், யோகப் பயன், யோகததினேங்குந் தூயபோகம், ஞான யூகம்,

யாகத்திறை, யாக விளைவு, அன்பர் மோகம், மோகமழிக்கும் மோனம், கண், காட்சி காண்போன், துரிய முடிச் சோதி; யோகர் மனக்குகை வாழுங் குகன், அருளருவி வழியும் ஆனந்தத் தனிமலை, உளங்கலந்து தித்திக்குஞ் செழுந்தேன்.

தண்ணமுத மதிகுளிர்ந்த கிரணம் வீசத்
தடம்பொழிற்பூ மணம் வீசத் தென்றல் வீச
வெண்ணமுதப் பளிக்குநிலா முற்றத் தேயின்
இசைவீசத் தண்பனிநீ ரெடுத்து வீசப்
பெண்ணமுத மனையவர்விண் ணமுத மூட்டப்
பெறுகின்ற சுகமனைத்தும் பிற்பட் டோங்கக்
கண்ணமுத முடம்புயிர்மற் றனைத்து மின்பங்
கலந்துகொளத் தருங்கருணைக் கடவுட் டேவே.

சிவம் பழுத்த அனுபவம், சிதாகாசத்தில் பரம் பழுத்த நடத்தரசு, கருணைப் பழம் பழுத்த கற்பகம், மறை முடிவினின்று கேளாமற் கேட்கின்ற கேள்வி, தற்போதத் தொழிலினிடை நிறைந்து பொங்கும் சிவானந்தப் பெருக்கு,

பொங்குபல சமயமெனும் நதிகளெல்லாம்
புகுந்து கலந் திடநிறைவாய்ப் பொங்கியோங்கும்
கங்குகரை காணாத கடலே யெங்குங்
கண்ணாகக் காண்கின்ற கதியே அன்பர்
தங்கநிழல் பரப்பி மயற் சோடை யெல்லாந்
தணிக்கின்ற தருவேபூந் தடமே ஞானச்
செங்குமுத மலரவரு மதியே யெல்லாஞ்
செய்யவல்ல கடவுளே தேவதேவே.

பற்றறியா முத்தர்தமை வாழைப்பழம் போல விழுங்கு கின்ற பரம ஞானத் திருவருளாளர் உட்கலந்த சின்மயம்; கட்டகன்ற மெய்யறிவோர் மாயை விட்டகன்று, கரும மல போத மொழிந்து, சுட்டகன்று நிற்க, அவரைச் சூழ்ந்து

கலக்குந் துரியத் தேவு. உபநிடதங்களெல்லாம் உபசாந்த நிலேக்காப்பாலுள்ள நின்னைக் காணேம் என்று வழுத்தா நின்ற தன்மயச் சின்மய சகசத் தேவு; பரவிந்து, பரநாத நிலே கடந்து வெளி மூன்றுந் தெரிந்தும் நின் சின்மயஞ் சிறிதுந் தேர்ந்திலோ மென்று ஆகமங்கள் போற்றத் தனி நின்ற பரம் பொருளே, தானுகித் தானல்ல தொன்று மில்லாத் தன்மையே,

மத்தேறி அலேதயிர்போல் வஞ்ச வாழ்க்கை
மயலேறி விருப்பேறி மதத்தி ஞேடு
பித்தேறி யுழல்கின்ற மனத்தா லந்தோ
பேயேறி நலிகின்ற பேதை யானேன்;
வித்தேறி விளேவேறி மகிழ்கின் றூர்போல்
மேலேறி அன்பரெல்லாம் விளங்கு கின்றூர்
ஒத்தேறி உயிர்க் குயிராய் நிறைந்த எங்கள்
உடையானே யிதுதகுமோ உணர்கி லேனே

அருள் வெளியில் ஆனந்த வடிவெடுத்தாடும் பெரு வாழ்வே, மருள் வலேயிலகப்பட்டு, இருட்டிற் கோலிழந்த குருட்டுமன் போல் தவிக்கின்றேன்; சகடக்கால் போல மனம் எண்ணுத தெண்ணி யுருள்கின்றது; கல்தவளே தனக்கும் உண வூட்டும் உனது கருணே நிலேயறியேன். பெற்றவளேக் காணுத பிள்ளேபோலப் பேதுறுகின்றேன்; குரங்கின் கைமாலே யெனக் குலேகின்றேன்; கொம்பற்ற இளங் கொடி போல் தளர்கின்றேன்.

அருளுடைய பரம் பொருளே மன்றிலாடும்
ஆனந்தப் பெருவாழ்வே அன்புளோர்தந்
தெருளுடைய உளமுழுதுங் கோயில் கொண்ட
சிவமேமெய் யறிவுருவாந் தெய்வ மேயிம்
மருளுடைய மனப் பேதை நாயி னேன்செய்
வன்பிழையைச் சிறிதேனு மதித்தியாயில்
இருளுடைய பவக்கடல்விட் டேறேன் என்னே
யேற்றுவதற் கெண்ணுகவென் னின்பத் தேவே!

கச. வள்ளலார் திருமணம்.

இவ்வாறு அடங்காச் சிவானந்த வெறியேறி பாச பந்தங்களை உடைத்தெறியக் குமுறும் உள்ளம் மணத் தளைக் கடங்குமோ?

பலகால் வேண்டினர் தாயாரும் உடன் பிறந்தாரும்; ஞான சம்பந்தர் திருமணக் கோலம் போல நினது திருமண அழகைக் காண வேண்டுமென அவா மிஞ்சி ஒரு சிவயோகி யரைக் கொண்டு வற்புறுத்தினர். மனம் வேறுபட்ட அடி களார் பெரியோர் வற்புறுத்தலுக்கு வாயுரை யளித்தார். உடனே தமக்கை உண்ணுமுலை யம்மையார் திருமகள் தனக் கோடியம்மாளை அடிகளாரின் வாழ்க்கைத் துணையாக வரித்த னர். வள்ளலாரோ தனது மணவாளனுன ஞான நடத்தரசின் காதல் வெறிபிடித்து ஊனுறவுகளை மறந்து, சதாகால சகஜ நிஷ்டரானுர். உலகியற் காதல் கனவிலு மற்ற உண்மைக் காட்சியாளரான வள்ளலார் மனை யென்றும் மக்களென்றும், மாடென்றும் உணவென்றும், உடையென் றும் என்றும் அலையாது, உள்ளின்பந் திளைத்திருந்தார். இந்நிலை அறிவரோ இல்லறத்தார்? ஒரு நாள் இரவில் பற்றற்ற இம்மணமகனையும், தாங்கள் விரும்பி வரிவித்த மணமகளையும் தனிமையில் ஒன்று கூட்டினர். எப்படி யேனும் இல்லறத்தில் அவரைப் பிணிக்க வேண்டுமெனப் பலர் முயன்றனர். அடிகளார் என்ன செய்தார்? பெண்மை யலை ஏறிட்டும் பார்த்தாரா? இல்லை. தனது அகத்திற் கோயில் கொண்ட மணவாளனை யெண்ணியுருகினுர்; உருகு தற்குத் திருவாசகத்தை ஓதி அவ்விரவு முழுதும் மெய் மறந் திருந்தார். இராம கிருஷ்ண பரமஹம்ஸருக்கு சாரதா தேவிபோன்று அமைந்த தனக்கோடி யம்மையும் தனது

மனுள்ளன் பிறர்போல்வானல்லன்; ஐந்தை யடக்கி அருள் வழி நிற்கும் ஞான வீரனெனக் கண்டு அவருடைய தூயநெறிக்குப் பழுதுவராது நடந்து கொண்டார். ஞானம் முற்றிப் போயிற்று. இனிச் சித்தம் இக்கரை திரும்பாதென வீட்டிலுள்ளோரும் தமது முயற்சியில் அயர்ச்சி கொண்டனர்.

ஆனால் எம்பெருமான் இல்லறத்தையும் பெண்களையும் வெறுப்பவரோ எனின் இல்லை. அருட்பாக்களில்,

"புண்ணைக் கட்டிக்கொண் டேயதன் மேலொரு
புடைவை கட்டிப் புதுமைகள் காட்டிடும்
பெண்ணைக் கட்டிக்கொள் வாரிவர் கொள்ளிவாய்ப்
பேயைக் கட்டிக்கொண் டாலும் பிழைப்பர்காண்;
மண்ணைக் கட்டிக்கொண் டேயழு கின்றவிம்
மடையப் பிள்ளைகள் வாழ்வினை நோக்குங்கால்
கண்ணைக் கட்டிக்கொண் டோர்வழி போங்கிழக்
கழுதை வாழ்விற் கடையென லாகுமே!"

என்பன போன்ற செய்யுட்கள் பல பெண்களை வெறுப்பது போலத் தோன்றும். அப்படியல்ல; அனைத்திலும் அருட்சோதி யாடலைக் கண்டுவக்கும் அருட்பெருமான் பெண்மையை யெள்ளவில்லை; காமக் குரோதாதிகளையே கண்டித்தார்; உலகில் மோகத்தால் மாந்தர்படும் வாதனைகளைத் தன்மேலேற்றி பிறர்க்காகத் தன்னையே இழிவு செய்து பாடினர். உலகைப் பிடித்த மோகினிப் பேய்க்கு திருவருளிரக்கத்தாற் சவுக்கடி கொடுத்தார். வள்ளலாரின் நெஞ்சறிவுறுத்தலையும் விண்ணப்பங்களையும், முறை யீடுகளையும் உருகிப் படிக்கும் எவர் மனமுங் கரைந்து மாயை யழுக்கற்றுத் தூய்மை பெறும் என்பது அநுபவம். உலகம் எதில் மயங்கிக் கடவுளை மறக்கிறதோ அதற்கெல்லாம் அருட்பெருமான் தாமே அம்மயக்க முற்றதுபோலப்

பாவித்து சரியான சம்மட்டிப் பூசை கொடுக்கிறார். தமது திருவருட் பேற்றினால் உலகில் மனப்பேய் புரியும் அட்டூழியங்களைத் தாக்கி யடிக்கிறார்.

"பன்முகஞ்சேர் மனமெனுமோர் பரியாசப் பயலே
பதையாதே சிதையாதே பார்க்குமிட மெல்லாம்
கோன்முகங்கோண் டடிக்கடி போய்க் குதியாதேயெனது
குறிப்பின்வழி நின்றிடுநின் குறிப்பு நடவாது;
என்முனமோர் புன்முனைமே லிருந்தபனித் துளிநீ
யிம்மெனுமுன் அடக்கிடுவேன் என்னையறியாயோ,
பின்முனென நினையேல்காண் சிற்சபையி னடிக்கும்
பெரியதனித் தலைவனுக்குப் பெரியபிள்ளையானே!

மயங்கு புத்தியென்னும் உலக வழக்காளிப் பயலே, மனதில் அடங்கு; இல்லையேல் உன்னை மடித்திடுவேன்; கலை யறியாச் சித்தமெனுங் கனமோசப் பயலே கால் தலை நிலை யறியாது அலையாதே! அசைவற உள்ளே நில்; அகங்கார மென்னும் பொல்லா வடவாதிப்பயலே, நின் செபம் பலியாது; மாயை யெனும் படுதிருட்டுச் சிறுக்கியே, உன் மாயக் கூத்துகளை மூட்டைக் கட்டிச் சுமந்து காட்டுவழியோடு; இல்லையேல் உன்னைப் பின்முன் பாராது மாய்த்திடுவேன்! கன்மமெனுங் கலகப் பயலே, உண்மை தீமை கலந்த விகற்பங் காட்டும் நின் நடத்தை செல்லாது; ஆணவ இருட்டறை காக்கும் குருட்டு முடப்பயலே, உன் சுற்றத்துடன் செல்; தூக்கமெனுங் கடைப்பயலே. உன் சுற்ற மொடும் செல்; இருந்தால் தலை தப்பாது; பயமெனும் கொடும்பாவிப் பயலே, கடலில் விழுந்தொழி! கோப மெனும் புலைப்பயலே, காம வலைப்பயலே, மோகக் கடைப்பயலே, குறும்பு மதப்பயலே, மாற்சரியப் பயலே, இருந்தால் அழிவாய், உடனே செல்! "மரண மெனும் பெருந்திருட்டு மாபாவிப் பயலே வையகமும் வானகமும் மற்றகமும் கடந்து பசையற நீ ஒழிந்திடுக!"

நான் ஏக்கந் தவிர்ந்தேன்! ஆக்க மடைந்தேன்! சிற்சபை யப்பனுக்குச் செல்வப் பிள்ளையானேன் என்று உலகின் இருட்பேய்களை ஓட்டி யடிப்பார் ஒரு கால். மற்றொரு கால்,

மழவுக்கும் ஒருபிடிசோ றளிப்பதன்றி
யிருபிடியூண் வழங்கி லிங்கே
யுழவுக்கு முதல் குறையு மெனவளர்த்தங்
கவற்றையெலா மோகோ! பேயின்
விழவுக்கும், புலாலுண்ணும் விருந்துக்கு மருந்துக்கு
மெலிந்து மாண்டார்
இழவுக்கு மிடர்க்கோடுங்கோ விறைவருக்குங்
கொடுத்திழப்ப ரென்னே யென்னே!

என்றவாறு இழி நடை பயிலும் உலகிற்கு ஏசுநாதர் போல எம்பெருமானும் சரியான சாட்டை கொடுத்துள்ளார்.

"பித்துலகீரே! கட்டோடே கனத்தோடே, பட்டோடே மணியோடே வாழ்கின்றோ மென்று செருக்குரைப்பீர். பசியோடு வந்தார் முகம் பாரீர்! காமாந்தகாரத்திற் கண் மூடித் திரிகின்றீர்; அற்ப மகிழ்ச்சி பெற்றீர்; பின் படு தீமையில் முன் படுகின்றீர்; துன்மார்க்க நடையிடைத் தூங்குகின்றீர்; பண்ணாத தீமைகள் பண்ணுகின்றீர்;

போய் விளக்கப் புகுகின்றீர் போது கழிக்கின்றீர்
புலைகொலைகள் புகுகின்றீர் கலகலவென் கின்றீர்
கைவிளக்குப் பிடித்தொருபாழ்ங் கிணற்றில்விழு கின்ற
களியரெனக் களிக்கின்றீர் கருத்திருந்துங் கருதீர்
ஐவிளக்கு மூப்புமர ணாதிகளை நினைத்தால்
அடிவயிற்றை முறுக்காதோ கொடியமுயற் றுலகீர்
மெய்விளக்க எனதுதந்தை வருகின்ற தருணம்
மேவியதீண் டடைவீரேல் ஆவிபெறு வீரே!

என்று உலகை இருளினின்று ஒளிக்கும், சாவினின்று அமர வாழ்விற்கும், பொய்யினின்று உண்மைக்கும் அழைக்கும் அழுத்தமான ஆணித்தரமான ஆர்வ மொழிகளன்றோ அருட்சோதியார் வாக்கில் விளையாடின. அவ்வாறே பெண்களைப் பற்றி அவர் பேசிய உரை யெல்லாம் காமத்தை அடியோடு அருவருத்து ஒழிக்கவே யன்றோ. பெண்மையின் தெய்வத் தன்மை அறியாது கேவலம் புலன் விழைவையே நாடுந் தொழில் அருட்பா படிப்பவர் அடிச் சுவட்டையும் அஞ்சியோடும்.

பெண்மையின் பெருமை.

வள்ளலார் பெண்மையைப் பற்றி உயர்ந்த சமத்துவக் கருத்துடையார். ஆணுக்குள் பெண்ணும் பெண்ணுக்குள் ஆணும் இருக்கும் உண்மையை வலியுறுத்துகிறார்.

"பெண்களுக்கு யோகம் முதலிய சாதனங்கள் அவசியம் கற்பிக்க வேண்டியது. மேலும் பேதமற்று, அபேதமாய்ப் படிப்பு முதலியவையும் சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டியது. தத்துவம் முதலியவற்றின் சொரூப ரூபாதிகளைத் தெரிவித்துச் சாளமாக்கினால், பின் தடையின்றி நம்முடைய துரிய ஆசிரம காலத்தில் ஒத்திருப்பார்கள்" என்று உபதேசிக்கிறார். ஆண் பெண் சேர்ந்து வாழும் நியமங்களைத் தெளிவாக முறைவகுக்கிறார். இல்லற வாழ்வை வாழ் வாங்கு வாழு முறையைத் தெள்ளத் தெளிந்த உரை நடையில் வள்ளலார் பளிங்கு போலக் காட்டி ஆண் பெண் வாழ்வை அருணெறி வாழ்வாக்க முயன்றுள்ளார். வரட்டுச் சந்யாசம் அவருக்குப் பிடித்தமன்று. சந்யாசம் கடுமனத்தருக்கே என்கிறார் அவர் கூறும் மொழிகளெல்லாம் அருள் பழுத் தொழுகி மாந்தர் மீது இரக்கங் கொண்டு உதவும் அறிவு மொழிகளே யன்றிப் பிறிதில்லை. தனக்கு இல்லறம்

நடாத்த நேரமில்லை. ஆன்மாக்களின் மீது கருணைகொண்டு அருட்பா பொழியவும் அருட்பணி புரியவுமே ஒவ்வொரு மூச்சையும் செலவிட்டதனால் வேறு சிந்தனைக்கு இடமில்லை. ஆனாலும் நமது வள்ளற் பெருமானும் ஒரு பெரிய குடும்பத்தை அடக்கி யாண்டே வந்தார்; அக்குடும்ப வரலாற்றைக் குடும்ப கோஷத்திற் காண்க.

குடும்ப கோஷம்.

ஆணவம், மாயை, காமியம் என்னும் அரக்கிகளை மணந்து மடமை மனம், புத்தி சித்தம் அகங்காரம், முக்குணங்கள் என்னும் பொல்லா மக்களைப் பெற்று, குடிக்கூலி வீடான இவ்வுடலில் வாத பித்த கபங்களுடன் ஜீவன் படும் சம்சாரத் துயரங்களைக் குடும்ப கோஷம் மிகத் தெளிவா யெடுத்துரைக்கிறது.

"பகலும் இரவும் பாவிகள் அலைத்தனர்; கிணறு வெட்டப் பூதந் தோன்றியதென்னும் சொல்லை யொத்தது. மூன்று மாதரும் முழுப்பாய் சுருட்டிகள். குடும்பத்துடனே குடித்தனஞ் செய்யக்குடிக்கூலிக்குக் கொண்ட மனையில் கண்ட காட்சிகள் கன விநோதங்கள்; இராமாயணத்தும் பாரதத்து மில்லை; இழிவினும் இழிவது எண்சாண் உள்ளது; மலமுஞ் சலமும் மாறா வொழுக்கது; சுற்றிலும் ஒன்பது பொத்தல் உடையது. இம்மனைத் தலைவராய் எழுந்த மூவர் தறுகண் கடையர்; தயவேயில்லார். பிண்டமென்னும் பெருங் குடிக்கூலி அன்றைக் கன்றே நின்று வாங்குவர்." இக்குடும்ப வாழ்வில் வள்ளலாரின் சில தினசரிக் குறிப்புகள் காண்கின்றன. வேதாந்தம், சித்தாந்தம், இதிகாச புராணங்கள், இலக்கியம், சமய நூல்கள், வாய்ப்போர், விவகாரங்கள் மத வழக்குகள், வம்புகள், வீண் கதைகள் இவை சுற்றிவரும். அவ்வவற்றிற்குச் சமயோசிதமாய்

சமாதானஞ் சொல்லி இயன்ற மட்டில் ஈடுதருவார். மீதி நேரம் தமது நித்திய கருமத்திற் செலவாகும். என்னை?

பின்னர் மனையின் பின்புறத் தேகிக்
கலக்கு மலத்தைக் கடிதே கழித்துக்
கல்லில் அழுக்கைக் கழற்றுதல் போன்று
பல்லின் அழுக்கைப் பண்பின் மாற்றிச்
சோமனைப் போல வெண் சோமனைத் துவைத்து
நன்னீ ராடி நறுமலர் கொய்து
தேவருக் கேற்றத் திரவியங் கூட்டி
வெண்ணீ றதனை விளங்கப் பூசிப்
புகழ்ருத் ராக்கப் பூனை யென்ன
உற்ற சேபவடம் உருட்டி யுருட்டிக்
குரண்டகம் போன்று குறித்த யோகம்
செய்த பின்னர் சிறிது நேரம்
அருத்தியிற் பூசனை அமர்ந்தங் காற்றி
ஊன்பிண் டத்திற் குறுபிண்ட மீந்து
குடிக்கூ லிக்கடன் குறையறத் தீர்த்துப்
பகல்வே டத்திற் பலரை விரட்டி
நித்திரைப் பரத்தை நேர்ந்து கூடவும்
பொழுதுஞ் சரியாய்ப் போகின் றதுவே"

உட்குடும்பத்தை முற்றும் அடக்கி முறைப்படுத்தித் தனது ஞான மணவாளனிடம் ஒப்புவித்து மனித ஜாதியை யும் இருட் குடும்பத்தினின்று அருட் குடும்பத்திற்கு ஆளாக்கவன்றோ எம்பெருமானின் வாழ்வின் ஒவ்வொரு மூச்சும் வேள்வியாக்கப்பட்டது. மேலும் தன்னையே ஞான நடத்தரசிற் குரிய காதற் கிழத்தியாகப் பாவித்து அவர் செய்த அன்பு நம்மாழ்வார் அன்புடன் கலந்து நிற்கிற தன்றோ?

அறியாத பருவத்தே யென்னைவலிந் தழைத்தே
ஆடல்செயுந் திருவடிக்கே பாடல்செயப் பணித்தார்.
செறியாத மனச்சிறியேன் செய்தபிழை யெல்லாந்
திருவிளையாட் டெனக்கொண்டே திருமாலை யணிந்தார்
பிறியாமல் என்னுயிரிற் கலந்துகலந் தினிக்கும்
பெருந்தலைவர் நடராசர் எனைப் புணர்ந்தார்; அருளாம்
அறிவாளர் புறப்புணர்ச்சி யேனையழியா தோங்க
அருளியதீண் டகப்புணர்ச்சி யளவுரைக்க லாமே.

என்று தமது மணவாளன் அனுபவத்தைக் கூறிச் சுத்த மனமென்னுந் தோழியுடன் இன்புறும் ஆனந்தான்மா உலகியற் குடும்பம் பற்றி வாழவும் விரும்புமா?

கரு. தில்லையப்பனைத் திரும்பவுங் காணல்.

சவலைப் பருவத்திலேயே தம் உள்ளத்தை யீர்த்து "நீ என் மைந்தன்" என்று அறிவுறுத்திய தில்லையப்பனின் உள்ளழைப்பு வந்தது. தமது 24-வது ஆண்டில் அடிகள் பொன்னம்பலத்தைக் காணப் புறப்பட்டார். நோயுற்றிருந்த தமது இளைய சகோதரர் பரசுராம பிள்ளையையும் சிதம்பர தரிசனம் செய்விக்க உடனழைத்துச் சென்றார். மதுரை சிதம்பர சுவாமிகள், வீராசாமி நாயகர், சுந்தரம் பிள்ளை முதலிய அன்பரும் அடிகளுடன் சென்றனர். செல்லுழி அரிய புலவர் மணிகளுக்கு நிலயமான புதுவையில் தருமலிங்க செட்டியார் போன்ற சித்தாந்தச் செல்வர்கட்குச் சில ஐயங்களைத் தீர்த்து அப்பன் வாழும் அருள் மன்றான தில்லை சேர்ந்தார்.

அப்பனைக் கண்டார் அருட் பிள்ளை. செப்பருங் காதலால் விம்மினர்; வேசற்றூர்: எல்லையில்லாத் தில்லைக் கூத்தனை உள்ள மன்றில் நடமிடக் கண்டார். இடையறாது அன்பினெழுந்த அருண் மலர் மாலையைத் தமது திருவாக்கால் தொடுத்துத் தொடுத்து அருட்பெருஞ் சோதி யப்பனுக்கு உள்ளங்குளிரச் சூட்டினர். "பொன்னின் மாமணிப் பொது நடம்புரிகின்ற புண்ணியா! பத்தர் மனம் தேன் வாழை யெனத் தித்திக்கும் இன்பனே உன்னடி பிடித்தேன்; இனி விடமாட்டேன்; உன்னைப் பிரிந்து துன்பப்படமாட்டேன்; கண்ணனையோய்! கரும்பின் இனிய கருணையமுதே! துரும்பின் மிகச் சிறியேனின் பெரிய பிழை பொறுத் தருளிய அன்பையென் சொல்கேன்! என் மனங் குடிகொண்ட குருவே! அன்னே, அப்பா, ஐயா அரசே, அன்பே, அறிவே அமுதே, அழியாப் பொன்னே மணியே, பொருளே, அருளே, கருணா நிதியே, அருணுடகனே, அடியார் இதயாம்புயனே, சுடர் மாமணியே, சுகநாயகனே அபயம்! அபயம்! இனிச் சிறு பொழுதுந் தாழ்ந்திடல் வேண்டாம் — தாங்க மாட்டேன்! அநித்திய உலகினைப் பார்க்கவு மாட்டேன்! உனை யன்றி வேறு பேறு வேண்டேன்! என் அருட்பெருஞ் ஜோதி யப்பனே, உனை யன்றி உன்னேன் உணரேன் உரையேன்! கனியிற் சுவைபோல் என் மனத்தில் இனிக்கும் இனிப்பே, உன் பொன்னடிக் காட்பட்டேன். உனது ஜோதி கண்டல்லால் அருந்தவு மாட்டேன். காசு, பணம், கன்னியராசை, காணியாட்சியைக் கருதிலேன்! உனது திருவருள் நேசமே விரும்பினேன். என் உடலுயிர் நினது அடைக்கலம்; இனி நிகழ்வதெல்லாம் நின் செயல், என் செயலில்லை. அகத்தோனே, புறத்தோனே, அணுவோனே, மகத்தானே, சகத்தானே, இகத்தானே, பரத்தானே, எம்மானே, மருந்தானே, விருந்தானே,

சுத்த சிவசன்மார்க்கந் துலங்க என்னை யீன்றோனே, சரணம் சரணம் அருளரசே, அருட் குருவே, அருட் பெருஞ் ஜோதியே!

அணிவளர் திருச்சிற் றம்பலத் தாடும்
ஆனந்த போகமே அமுதே
மணிவள ரொளியே ஒளியினுள் ஒளியே
மன்னுமென் ஆருயிர்த் துணையே
துணிவுறு சித்தாந் தப்பெரும் பொருளே,
தூயவே தாந்தத்தின் பயனே
பணிவுறு முளத்தே யினித்திட வெனக்கே
பழுத்தபே ரானந்தப் பழமே
அன்பிலே பழுத்த தனிப்பழ மென்கோ!

அறிவிலே அறிவறி வென்கோ!
இன்பிலே நிறைந்த சிவபத மென்கோ!
என்னுயிர்த் துணைப்பதி யென்கோ
வன்பிலா மனத்தே வயங்கொளி யென்கோ
மன்னுமம் பலத்தர சென்கோ!
என்புரி யழியாப் பொன்புரி யாக்கி
யென்னையாண் டருளிய நினையே.
அருட்பெருஞ் ஜோதி அமுதமே அமுதம்
அளித்தெனை வளர்த்திட அருளாந்
தெருட்பெருந் தாய்தன் கையிலே கொடுத்த
தெய்வமே சத்திய சிவமே
இருட்பெரு நிலத்தைக் கடத்தியென் றனைமேல்
எற்றிய இன்பமே யெல்லாப்
பொருட்பெரு நெறியுங் காட்டிய குருவே
பொதுநடம் புரிகின்ற பொருளே!

என்று கரையற்ற அருட்கடல் மடைதிறந்தது போலத் தமது உள்ளக் காதல் மடைதிறந்து அருட்பா வெள்ளம் பாய்ச்சித் தில்லையில் வடக்குச் சித்திர வீதியில் அமர்ந்திருக்கையில் இவர் பெருமையறிந்த சுந்தர ஸ்வாமிகள் என்பார் காணிய வந்தார். வள்ளற் பெருமானின் மாசறு காட்சியும் தேசுறு வடிவும், பேசரும் புலமையும் பேரருள் வாக்கும், அளவறு மன்பும், தெளிவுறு மொழியும், ஒளியுறு கண்ணும், களியுறு சிந்தையும், பழகப் பழகப் பாலினுந் தேனினும் பழத்தினுங் கண்டினும் உளத்தன்பினிக்கும் இனிய தூய வுறவும் சுந்தர ஸ்வாமிகளைக் கவர்ந்தன. அன்பும், வணக்கமும் மிக்கு, வள்ளலாருடன் சுவாமிகள் மன்றுளானைச் சென்று வணங்கும் நேரம் போக, எஞ்சிய நேரமெல்லாம் ஞான விசாரத்திலேயே கழித்தார். வள்ளலார் முன்னிலையில் ஒரு காந்த சக்தி உலாவுவதைக் கண்டு அன்னார் எதிரிருந்து பேசாது, பக்கத்தில் ஒதுங்கி யமர்ந்து பேசி வந்தார். அதைப்பற்றி அன்பர்கள் வினவவே எதிரிருந்து பேசுவோர் ஆற்றலை யிழுத்துக் கொள்ளும் ஆற்றலுடையார் அவர் என்று உரைத்தார். தவமும், தூய்மையும், அருளும் ஆத்மானுபவமும் நிறைந்து சிற் சக்திக் காந்தமாக விளங்கும் பெரியோர் மின்சார மலை போன்றவர்கள். பெரிய காந்தம் சிறிய காந்தத்தை யிழுப்பதுபோல் அவர்களுடைய சக்திக்கதிர் முன் சிறு திறலாளர் நிற்க முடியாது.

வள்ளலாரின் வாக்கமுதைப் பருகிய சுந்தர ஸ்வாமிகள் இது ஒரு திருவருள் வடிவு, எம்மை யாட்கொள்ள எழுந்தருளியுள்ளதெனப் போற்றினர். அன்பும் அருளும் நட்டால் இன்பப் பெருக்கிற்கு எல்லையுண்டோ. சுந்தர ஸ்வாமிகள் இப்படி அன்புருகிச் சென்ற பின் வள்ளலார் கண்ணீருகுந்து நின்றார். சீடர் என்னென வினவினர். இப்போது

அளவளாவிய சுவாமிகள் இன்னும் ஆறு மாதத்தில் மறைந்து விடுவார்" என்றார். அவ்வாறே நடந்தது. முக்காலத்தறிவும் நமது பெருமானுக்கு அமைந்திருந்த தென்பதற்குப் பல சான்றுகள் உள்ளன.

அன்பர் கண்ணேயுங் கருத்தையும் கண்ணி போற் பிடிக்கும் தில்லையப்பன் திருவடி தொழுது சில காலம் வள்ளலார் தல யாத்திரை செய்து ஆங்காங்கு தமது அருட்பா மலர்களாற் கடவுட்டந்தையை வணங்கிச் சென்றார். இந்த யாத்திரையின் கண் நிகழ்ந்த வியன் செயல்கள் பல. இந்த அருள் வடிவையும், அருண்மடை திறந்த வாக்கையும் கண்ணாலும், காதாலும் பருகிய அன்பர் கொண்ட பெருங்களிப்பிற் களவில்லை. சீர்காழியில் ஓர் அரிய சொற்பொழிவு நிகழ்த்தினர்; ஒருவருக்கு தீராக் குன்ம நோயைத் திருநீறீந்து தீர்த்தார். வைத்தீசுவரன் கோயிலில் மிகவும் அரிய பதிக மொன்றருளினர். திருவாரூர், திருச்செங்காட்டங்குடி, திருப்புகலூர் முதலிய பெரும்பதிகளைத் தரிசித்துத் திருவூறல் உற்சவத்திற்கு எழுந்தருளினர்.

கசு. வழிபாடு.

அக்காலம் திருப்பாதிரிப்புலியூர் பிரம்ம சமாஜிகளுக்கு உருவழி பாட்டின் அவசியத்தைப்பற்றி விளக்கினர். பிரம்ம சமாஜிகள் உரு வழிபாட்டை எதிர்த்து விரிவுரை நிகழ்த்தி வந்தனர். அடிகள் உரு வணக்கத்தின் தகுதியை யுறுத்தி ஒரு சீட்டனுப்பினர். சமாஜத்தார் மறுப்பெழுதினர். அன்பர் வேண்டு கோட்படி வள்ளலார் அவர்கள் வாதத்திற்கு ஏற்ற மறுப்பைக் கூறி ஆண்டவனின் அருள் வடிவையும் உரு வழிபாட்டின் அவசியத்தையும் பற்றித் தெளிவாக விளக்கினர்.

"அருவான பிரம்மத்தை அறிவோர் அறிக; உருவாக அன்பு செய்வோர் அன்பு செய்க. நிரஞ்சன நிராகாரப் பிரமத்தை உருவில் வழிபடாது நினைத்தல் வேண்டுமென்கிறீர்கள். அத்தகைய சுத்த பிரம்மம் உரைமனத்திற்கு எட்டாத பூரணம். மனோலயமான பின்பே பிரம்மானுபவ மெய்தும். மனம் சிறிது கிளம்பினாலும் ஆத்ம ஞானம் விளங்காது. மனம் அசத்து, சடம், அநித்யம், மாயா காரியம். பிரம்மம் சத்து, அறிவு நித்தியம், இன்பம், சுத்தம், மாயாதீதம். பிரம்மத்தை ஆத்ம ஞானத்தாலே அறியலாம். பிரமம் விக்ரக ஆராதனையால் எய்தும். விக்ரஹம் என்பது விசேஷ இடம். ஆன்மா அமரும் வீடு; பக்தியோடு உபாசித்தால் பலனெய்தும். உரு வழிபாட்டால் பலர் அறிவும் அருளும் திறனும் பெற்றிருக்கின்றனர்" என்று தர்க்க இலக்கணப்படி சுவாமிகள் தெளிந்துரைக்கவே உரு வழிபாட்டிற் கெதிரிகள் விதண்டா வாதம் பலியாது தோற்றனர்.

ஆன்ம ஞானம் புலர்ந்து ஆன்ம வுணர்வே வழிபாடாகும் உயர்ந்த அரு வணக்கத்திற்கு உரு வழிபாடு உறுதுணையாகுமென்றே ஆன்றோர், அறிஞரெல்லாம் இந்த உருவழிபாட்டைக் கைக் கொண்டனர். எல்லாம் அவன் மயம் எல்லாம் அவனுரு; அணுவணுவிலும் அவனுளான். அணுவணுவும் அவன் வடிவே, உலக வடிவாக அவனுளான். உலகையே அருட்பணி மலரால் வணங்குதல் அவனை வணங்கலாகும். எங்கெங்கு பார்த்தாலும் எவ்வுயிருக்கும் அவ்வுயிராய் அங்கங்கிருக்கும் அவனை ஆருயிர் வடிவாக அன்பு மலரால் வழிபடலாம். மூர்த்தி தலம் தீர்த்தமும் அவன் வடிவே யாதலின் அவற்றிலும் அவனைக் கண்டு அன்பு செய்யலாம். இவை யெல்லாம் ஓடியலையும் மனத்தை ஒன்றில் நிலை நிறுத்தும். மனம் நிலைத்துச் சிந்தை யொழிந்து

அகந்தை யழிந்து அருளுதித்தால் உணர்வெனும் மலரால் உள்ளத்தானை இடைவிடாது என்றும் வழிபட்டு, கோயில், மூர்த்தி, மலர், மஞ்சனநீர், வழிபடும் கை எல்லாம் உள்ள மாகி நிற்கலாம். சில மதங்கள் உருவை வெறுப்பன எனி னும் அவையும் ஒரு குறியைத் தொழுவனவே; பெரும் பாலும் மதங்கள் கதிர், பிறை, தீ, வளி, வெளி முதலிய ஏதாயினும் ஒரு வடிவில் உரு வணக்கமே செய்கின்றன. அருவணக்கம் அரிது, பெரிது; உருவணக்கம் எளிது; உண்மை யன்பிற்கேற்ற பயனளிக்கத் தக்கது. சைவ சமயம் உரு, அரு, உரு வரு, அருவுருவாக இன்பக் கடவுளை வழி பட்டு எல்லாச் சமயங்களையும் தன்னுளடக்கி நிற்கிறது. உருக்களிற் சிறந்தது நடராஜமூர்த்தி, அதில் எல்லாம் அடங்கியுள்ளது. தீயை வழிபடுவோருக்கு அங்கு சிற் கனல் உண்டு; வெளி வணக்கஞ் செய்வோர்க்கு தகராகாய முள்ளது; ஒலி வணக்கம் செய்வோர்க்கு (அதாவது சீக்கியர் போன்று தமது சமய நூலைப்பணிவோர்க்கு) டமாக நாத முள்ளது. தண்மை வடிவாகப் பணிவோர்க்கு கங்கை யுள் ளது. நடராஜ மூர்த்தத்தில் எல்லா வழிபாடும் அடங்கும். சிற்பரவியோமத்தில் அருவா யுணர்ந்து கலக்கும் உயர்ந்த சிவாத்துவிதானுபவமும் எய்தும்; அதனுல் உள்ள மன்றத் தில் நடமிடும் சோதி நடராஜனையும் காணலாம். தனக்கு அருமையான பொருள் யாவும் அவன். காண்பது கேட்பது யாவும் அவன்; உள்ளும் புறமும் அவன் என்றுணரும் உயர் ந்த நிலையை நமது வள்ளற் பெருமான் அடைந்தார். அவர் தமது சிவானுபூதியால் அருட்பெருஞ்சோதி ஆலயத்திற் சித்திரித்த பொருள் எத்தகையது?

"அகவடிவை ஒருகணத்தே அனக வடிவாக்கி,
அருளமுதம் உவந்தளித்தே அடிக்கடியேன் உளத்தே

முகவடிவந் தனைக்காட்டிக் களித்துவியந்திடவே
முடிபனைத்தும் உணர்த்தியொரு முன்னிலையில்லாதே
சகவடிவிற் றூனாகி நானாகி நானுந்
தானுமொரு வடிவாகித் தனித்தோங்கப் புரிந்தே
சுகவடிவந் தனையளித்த துரையேயென் உளத்தே
சுத்தநடம் புரிகின்ற சித்தசிகா மணியே''

பதி, பரன், பரம்பரன், ஞானநிதி, ஆரணம், ஆகமம், ஆகிய அரும்பொருள், அறிவு, அனுபவம், காரணம், காரியம், காரண காரியங் கடந்த பெரும்பதி, அன்பர் உள்ளத்தமர்ந்த செல்வம், புத்தமுது, சத்தியம், இணையற்ற சிவன், அணையற்ற கடல், அறிவுக்கனல், துயர்க்கடல் கடக்கும் புணையே, அம்மே, அப்பா, அரசே, சாகாக் கலையளித்த தயாநிதியே உள்ளபடி யென்னறிவிலுள்ள பெருஞ் சுகமே, ஆதியந்தந் தோற்றாத அரும்பெரும் ஜோதியே, அச்சந் தவிர்த்து இச்சையெலாம் அளித்த அருளே, அன்பறிவே, அருட்பொருளே, அமுதே, ஆங்கார மற்றவரை நீங்காத கனிவே, என்று தனது அருளப்பனையெண்ணி உருகிய வள்ளலார் செய்த வழிபாட்டு நியமமென்ன? பாடிப் படித்து, பணிந்து, கேட்டு, அன்பு மாலையணிந்து, மனமுருகக் கண்ணீர் சொரிந்து, அழுதுதொழுது, ஆங்காரந் தணிந்து, அருள் பெருகும் நிலை ஒருபாலிருக்க, மனதடக்கி மோனத்தில் சகஜ நிஷ்டையிலும் அவனை விடாது கலந்திருந்தார்.

படிப்படக்கிக் கேள்வியெல்லாம் பற்றறவிட் டடக்கிப்
பார்த்திடலு மடக்கியுறும் பரிசமெலா மடக்கித்
தடிப்புறுமுண் சுவையடக்கிக் கந்தமெலா மடக்கிச்
சாதிமதஞ் சமயமெனும் சழக்கையும்விட் டடக்கி,

மடிப்படக்கி நின்ருலும் நில்லேனு னேனவே
வனக்குரங்கு வியப்பவேன்றன் மனக்குரங்கு குதித்த
துடிப்படக்கி ஆட்கோண்ட துரையேயேன் உளத்தே
சுத்தநடம் புரிகின்ற சித்தசிகா மணியே!

இதுவே உயர்ந்த வழிபாடு - அவனுக்கு முழுதும் அடைக்கலமாகி, இதயமன்றுள் நானற அவனுட் கலந்து அவன் நம்மை ஆண்டுகொள்ள விருப்பதே இன்பம். இதய மன்றுள் அவனைக் கண்டோர் எங்கும், எவற்றிலும் அவனைக் காண்பர். கல்லிலும் செம்பிலும் கண்ணுதலைக் காண்பர். இவ்வித அபர பக்தி (உருவணக்கம்) பர பக்திக்கு வழி காட்டும் உண்மையை நமது வள்ளற் பெருமான் வாழ்வினின்றே அறிகிறோம்.

கள. திருவருள் விளக்கம்.

கருங்குழி வாழ்வு.

இப்படிப் பல தலங்கள் சுற்றி அறிவு மழை பொழிந்து வள்ளற் பெருமான் தில்லையப்பனைச் சார்ந்தார். அப்போது இவரது பிறப்பிடமான மருதூர் தன்னிடம் உதித்த அருள் மாணிக்கத்தை யழைத்து உபசரித்தது. அன்பின் வள்ளல் மருதூருக் கடுத்த கருங்குழி சேர்ந்தார். அங்கு பரசுராம பிள்ளை சிவபத மடைந்தார். அவருக்கு இறுதிக் கடன்கள் இசை பெற முடித்துச் செல்லவிருக்கும் போது அவ்வூர்ச் செல்வர் வேங்கட ரெட்டியார் அடிகளின் அருணெறியில் ஈடுபட்டுத் தமது திருமனையிலேயே தங்கும்படி அன்புடன் வேண்டிக் கொண்டார். அப்படியே வள்ளலார் திரு வுளம் பூத்தருளினர். வள்ளலார் தமது வாழ்வின் இருப் பிடமாகக் கொண்ட கருங்குழிக் குற்றது தமது 28-வது

ஆண்டில். அருட்சோதியப்பன் தன் மைந்தனை எப்பணிக்காக உலகிற்கு வரவழைத்தானே அப்பணி தொடங்குங் காலம் வந்து விட்டது. அவ்வருட் பணிக் களத்திற்கே மைந்தனைக் கொணர்ந்து விட்டான். கருங்குழியில் வள்ளற் பெருமான் நிகழ்த்திய அற்புதங்கள் பல. அதனுடன் சுற்றுமுள்ள ஊர்களிலும் அவ்வப்போது நிகழ்த்திய வியன் செயல்களை ஒருங்கே கூறுவாம்.

சித்தாடல்.

ஓரிரவு ஒரு சிறு விளக்கேற்றி வைத்து விட்டுக் கருங்குழி ரெட்டியார் வீட்டின ரெல்லாம் வேறோரூர் சென்றிருந்தனர். விளக்கு சிறிது எரிந்து எண்ணெயின்றி அமரும் போது வள்ளலார் அருகே ஒருபானையிலிருந்த தண்ணீரை எடுத்து ஊற்றினார். தனது அருட்சுடர்க் கரத்தால் ஊற்றிய தண்ணீரை உண்டு விளக்கும் இரவு முழுதும் எரிந்தது. பெருமானார் தனைமறந்து அருட்பாக்கள் எழுதிக் கொண்டிருக்கிறார். விடிந்ததும் வீட்டன்னை வந்து விளக்கைப் பார்க்கிறாள். நீர் நிறைந்துள்ளது. ஆனால் நெய் வார்த்தது போல எரிகின்றது. இவர் அதிசய சித்தரென்று அன்று முதல் அனைவரும் வணங்குவாராயினர். மற்றொரு கால் பாலு ரெட்டி யென்பாரின் தொழு நோயைத் திரு நீறளித்துத் தீர்த்தருளினார்; அவ்வாறே முத்து நாராயண ரெட்டி யெனுஞ் செல்வருக்குக் கண் மறைவினைப் போக்கினார்; இவர் தமது செல்வ முழுதையும் எம்பெருமானையே யேற்றுக் கொள்ள வேண்டினார். ஓடும் பொன்னும் ஒக்க நோக்கும் வள்ளலார் இளமையிலேயே காசு பணத்தைக் கூரையிலும் பாழுங் கிணறுகளிலும் எறிந்து வந்த நிராசைப் பெருமானன்றோ! பரமஹம்ஸர் துவாரக நாதர் தந்த செல்வத்தை மறுத்தது போலவேமறுத்து, 'வேண்டுமானால்

சீனிவாசப் பெருமாள்கோயிலுக்கு எழுதிவையுங்கள்!' என்றார். அவ்வாறே ரெட்டியார் செய்தார். பின்னொரு நாள் இயல்வனப்பை நுகர அன்பருடன் உலாவும் போது பெரு மழை பொழிந்து அனைவர் ஆடையும் நனைந்தது. ஆனால் வள்ளலார் ஆடை மட்டும் நனைய வில்லையாம். ஒரு நாள் அன்பர் வேண்டுகோட் கிணங்கக் கூடலூர் சென்று அருநெறியைப் பற்றி உபதேசித்தார். அவ்வூரில் தேவநாயகம் பிள்ளை என்பார் வள்ளலாரைத் தம் வீட்டிற்கு அழைத்தார். வள்ளலார் "இது தானோ உன் தகப்பன் வியோக ஸ்தானம்" என்று கையிலிருந்த பிரம்பால் தட்டிக் கேட்டார். தேவநாயகம் திடுக்கிட்டார்! ஆ! நமது தந்தை இப்படித் தலையில் முக்காடிட்ட ஒருவர் பிரம்பினால் தட்டிக் கேட்பார். அவரே உன் குரு என்று சொல்லிச் சென்றாரே! அடையாளங்கள் மிகப் பொருத்தமாயிருக்கின்றனவே என்று தாள் பணிந்து வள்ளற் பெருமானைத் தமது குருவாக ஏற்றுக் கொண்டார். இவ்வன்பர் இரச வாதத்திற் பெரும் பொருள் இழந்திருந்ததை ஐயா அறிந்து, அக்கணமே ஒரு இரும்பைச் சொக்கத் தங்கமாக மாற்றிக் காட்டி அன்பனே இது இச்சையற்றவனுக்கே இயலும். நீ இவ்வித்தையில் மயங்காதே என்று அதை மறைத்து விட்டார் மற்றொருமுறை செஞ்சி மலை மீதிருக்கையில் தேவநாயகம் பிள்ளை பசி தவிக்கவே, திடீரென்று, ஒரு செம்பு நீரும் இலட்டுவும் வரவழைத் தீந்து பசிதீர்த்தார்.

ஒரு நாள் வள்ளலார் ஒரு வாழைத் தோட்டத்தூடு சென்றார். ஒரு கொடிய பாம்பு தலையில் தீண்டிற்று. அன்பர் பதறிப் பாம்பைக் கொல்ல முயன்றனர். அருநெறிப் பெருமானோ, "உயிரைக் கொல்லற்க அதன் நஞ்சு நம்மை நலிக்காது, அதையே நலிக்கும்" எனவே பாம்பு சிறிது நேரத்திற் கெல்லாம் இறந்து விழுந்தது.

கூடலூரில் தாம் நிகழ்த்தி வந்த அருட்பொழிவுகளுக்கு மஞ்சக் குப்பத்தினின்று இராதா கிருஷ்ணபிள்ளை என்னும் அன்பர் சிரத்தையுடன் வந்து இரவிலேயே ஊருக்குத் திரும்புவார். வழியில் அச்ச மேற்படின் உடனே ஒரு மனிதன் தீவட்டி யேந்தி ஒளிகாட்டி அச்சந்தவிர்த்து மறைவதை நாடோறும் கண்டார்; ஆனால் ஆளைக்காண முடிவதில்லை. வள்ளலாரிடம் இதைக் குறித்துச் சொன்னபோது, எல்லாம் திருவருட் செயலே என்று கூறினர். இருளில் தனி வழிச் செல்லும் அன்பர்க்கு அருளொளி காட்டி அச்சந்தீர்க்கும் கருணை வள்ளலன்றோ அருட் ப்ரகாசருட் புகுந்துள்ளார்! இச்சமயந்தான் முன்னே நாம் சொன்ன பிரம்ம சமாஜிகளுடன் உருவழி பாட்டு வாதம் நிகழ்ந்தது.

ஒரு நாள் அப்பாசாமி செட்டியார் வீட்டில் நிஷ்டையிலிருக்கையில் ஒரு சித்தர் வந்து அனைவரும் யாரென்று தொடரவே உடனே மறைந்துவிட்டார். வள்ளலார் இவர் சித்தர்; காண வந்தார்; இதோ அவர் கொடுத்த லட்டு என்று காட்டி இந்நேரம் காசியில் இருப்பார் என்று சொன்னார்.

உண்ணாக்கு வளர்ந்து துன்புற்ற ஓரன்பருக்கு ஒருநாள் திருநீறீந்து நோய் நீக்கினார். மற்றொரு நாள் ஒரு வாழைக் கனி தந்து வைத்துக் கட்டச் சொல்லி ஓரன்பருக்குக் கண்ணோய் நீக்கினார்.

வேட்ட வலம் ஜமீந்தார் மனைவியார் இருவர்; ஒருவருக்கு பிரம்ம ராக்ஷசு; மற்றொருவருக்கு மஹோதரம். ஜமீந்தார் கணக்கற்ற பணம் செலவழித்துக் குறி கோடாங்கி, மந்திரம், தந்திரம், மணி, மருந்து, எல்லாம் பார்த்தார். போலிச் சிறுதெய்வங்களுக்கு, அந்தோ பாவம், ஆடு கோழிகளை பலி வாங்கிப் பொங்கலிட்டார்; இவ்வாயில்லா உயிர்களின் முறையீடுகளினாலோ, ஜமீந்தார் செய்த முன் வினைப்

பயனுலோ, முடிவில் அவர் அழைப்பிற் கிணங்க அருணெறிப் பெருமான் அவர் மாளிகைக்கு வர இசைந்தார். ஜமீந்தார் மஹான் வரவை நோக்கி நகர் அலங்கரித்து மனையலங்கரித்து வள்ளலாருக்காக இரண்டு அலங்கார நாற்காலிகள் போட்டிருந்தார். தன் மனத்தில் நினைத்த நாற்காலியில் அமர்ந்தால் வள்ளலார் பெரியாரே யென்றெண்ணி யிருந்தார். வந்தார் எம்பெருமான். அரண்மனை வாயிலில் அடிவைத்த வுடனே, மாளிகையிலிருந்து பிரம்ம ராக்ஷஸு கொண்ட மனைவி அலறி யடித்து 'இதோ போகிறேன்' என்று திருநீறு வாங்கி யணிந்து வணங்கினுள். பிரம்ம ராக்ஷசு மாயமாய்ப் போயிற்று. பிறகு அரண்மனைக்குட் சென்று ஜமீந்தார் நினைத்த நாற்காலியிலேயே அமர்ந்தார். மற்றோர் மனைவியின் மஹோதரத்தையும் திருநீற்ந்து மூன்று வேளையில் தீர்த்தார்! இவ்வியன் செயல்களைக்கண்டு ஜமீந்தார் அருட்பெருமானைச் சரண் புகுந்து அடியாராகி அருணெறி நின்று ஐயாவின் உபதேசப்படி சிறு தெய்வங்களுக்கு உயிர்ப் பலியிடும் பெருங் கொலை பாதகத்தை அறவே நிறுத்தினர். தேள் பாம்பு முதலிய விஷ ஜந்துக்களைக்கூடக் கொல்லாது ஊருக்கப்பால் எடுத்து விடும்படி உத்தரவிட்டார். அங்கிருந்து ஐயா அவர்கள் தொழுவூர் வேலாயுத முதலியார் முதலிய சீடருடன் விருத்தாசலம் சென்று அத்திருக்கோயிலில் எழுந்தருளி யிருக்கும் சிவனுக்குத் தமது அருட் பாமாலையைச் சூட்டினர்.

பொற்சபைச் சித்தனின் அருட் கனியான நமது வள்ளலார் தமது சித்தியால் ஈயம் இரும்பு செம்பு முதலிய வற்றை உயர்ந்த பொன் வெள்ளியாகச் செய்து காட்டி உடனே அவற்றைக் குளங்களிலும் கிணறுகளிலும் எறிந்துவிடுவார். வேம்பையர் என்ற ஒருவர் ஒருநாள் நமது சித்தர் சிங்கத்தின் ரஸவாத அற்புதங்களைக் கண்டு தாமும் அவ்வாறே

பொன்னாசையால் செய்யத் துணிந்து அதற்கேற்ற பொருள்களை நுட்பமாக அறிந்து சேர்த்துத் தனியிடத்தில் தொடங்கவே இரு கண்களும் பொட்டையாகிக் கெட்டன! பலவகை வைத்தியம் செய்தும் பயனில்லை; முடிவில் தம் பிழைக்கு வருந்தி அடிகள் காலில் விழுந்தார். வள்ளற் பெருமானும் தண்ணீர் கொண்டு அவர் கண்களைத் திறந்தார்! ஒருகால் நெடு நாளாகப் பிள்ளைப்பேறின்றி வருந்திய சிவராமய்யர் என்பாருக்கு ஆண் மகவு பிறக்க அருளினர்; ஐயரும் பெருமானின் அற்புதங்களை வியந்து உத்தரவுப்படி கோட்டைப் புலவனூரில் ஒரு சத்திரம் கட்டுவித்தார். வடலூரில் ஐயா பிரசங்கம் நடக்கையில் ஒருநாள் நான்கு சாம வேத சாஸ்திரிகள் சாம வேதத்தில் கேள்வி கேட்கவேண்டுமென் றெண்ணி வந்தனர். அவர் கருத்தை முன்பே யறிந்த நம்பெருமான் அவர் வருந் தருணம் சாம வேதத்தைப் பற்றிச் சரமாரியாகப் பொழிந்து அவர்கள் கேட்க நினைத்த கேள்விகட்கெல்லாம் விடையிறுத்துக் கொண்டிருந்தார். இத்திருவருட் செல்வரின் பேரறிவுத் திறனைக் கண்ட சாஸ்திரிகளும் வாழ்த்தி வணங்கிச் சென்றனர். பிறகு ஓரடியார் மனைவியின் சங்கை தோஷத்தைத் திருநீறிந்து தீர்த்தார். ரசவாதப் பித்துக் கொண்ட அவ்வடியாரை, நீரும் மணலும் கலந்த ஒரு குவளை தண்ணீர் தரச் சொல்லிக் கையால் அதை மூடி யெடுக்கவே மணலெல்லாம் பொன்னாயிருந்தது. மற்றொரு கல் திரு ஆதிரைத் தரிசனத்திற்காகத் தில்லை செல்லும்போது ஒரு குன்ம நோயாளரை அக்கணமே குணப்படுத்தினர். மழை வராண்டு வடலூரைச்சுற்றியுள்ள குடிகள் வருந்தவே தமது திருவருள் வல்லபத்தால் நான்கு செவி மழை பொழிவித்தார். புதுப்பேட்டையில் இரண்டு உவர்க் கிணறுகளை நன்னீர்க் கிணறுகளாக்கி யருளினர். இன்றும் அவை பால்போன்ற நீரளிக்கின்றன, அவ்வூரில்

ஒரு வீடு பற்றிக் கொழுந்து விட்டெரியும்போது தம் ஆடை யால் வீசி யணைத்து அனைவரையும் காத்தருளினர். ஓரிரவு கச்சேரி சிரஸ்தார் இராமச்சந்திர முதலியாருடன் மாட்டு வண்டியில் மஞ்சக்குப்பம் சென்றுகொண்டிருந்தபோது கள்வர் மறித்து முதலியாரின் வைர மோதிரத்தைத் தா அதட்டினர். ஐயா "அவசரமோ" என்றார். கள்வர் ஐயா வையும் அடிக்கத் தடியோங்கினர் ஆ! ஓங்கிய கைகள் அப் படியே நின்றுவிட்டன! கண்களும் மூடுண்டன! உடனே கள்வர் தங்கள் அறியாமைக்கு வருந்தி விழுந்து வணங்கி இரக்கங் கேட்கவே 'பிச்' என்றார் ஐயர். அவர்கள் மீண்டும் கண் பெற்றுக் கை பெற்றுச் சென்றனர். குறிஞ்சிப்பாடி அன்பர் ஒருவர் காலை ஒரு புதர் முன் உட்காரவே ஒரு புற்றரவு தீண்டியது. உடனே 'இராமலிங்கம்மே லாணை' என்றார். அரவு வாயைத் திறந்தவாறே அசைவற்றது. அதன் கடியும் அவரை எதுவும் செய்யவில்லை. ஐயா அதனைத் தன் ஞான விழியால் அறிந்து ஒரு உயிர் பட்டினி கிடக்கிறதே என்று இரங்கி அவ்வாணையை விடுதலை செய்ய அன்பரைப் பணிக்கவே அவர் அங்ஙனம் செய்யப் பாம்பு புற்றினுட் சென்றது.

ஒரு நாள் வள்ளலார் வடலூரில் தருமசாலையில் அன் பர்களுடன் இருந்தவாறே கூடலூரில் தமது அன்பர் தேவ நாயகம் பிள்ளையின் புதல்வரான ஐயாசாமி பிள்ளைக்கு ஒரு திராப்பெரு நோயைத் தாமே தோன்றித் தீர்த்தார். ஒரு நாள் ஆறுமுக முதலியார் என்பார் ஒரு குளிகை பெறவிரும் பினர். இஃதறிந்த வள்ளலார் அவர் கரத்தில் இரு சிறு குளிகை வைத்தலும், தாங்க முடியாது கீழே விட்டு விட் டார். "குளிகை தாங்க வலிமை போதாது உமக்கு. உண்மை நெறியறியும்" என்று உரைத்தருளினர். மற்றொரு நாள் ஒரு குருக்கள் குளிகை வேண்டவே இருப்புப் பெட்டகத்

தின் மீது வைத்து எடுத்துக் கொள்ளச் சொன்னார். குருக்கள் எடுக்க முயலவும் கை பிடித்துக் கொண்டது. அது முதல் குளிகைப் பித்தை விடுத்தார். தமது அருமை யன்பர் தொழூவூர் வேலாயுத முதலியாருக்கு உடம்புமுழுதும் பரவித் தடித்த சிரங்குகளைத் திருநீறிந்து அக்கணமே குணப்படுத்தினார். ஒரு நாள் தம்மைக் காண மேட்டுக்குப்பம் வரும் ஓரன்பர் வழி தடுமாறி அலையவே முன்னே தோன்றி நேர் வழி காட்டி மறைந்தார். தம் வழிப்படி பசுக்களை அன்புடன் காத்து வந்த திருவொற்றியூர் இராஜகோபால பிள்ளை யென்பாரை ஒரு நாள் மாடு முட்டி வருத்தவே ஐயா கனவில் தோன்றி "அஞ்சற்க; நாளை இருவர் வந்து உன்னைக் குணப்படுத்துவர்" என்று, மறைந்தார். அவ்வாறே மறு நாள் இருவர் வந்து குணப்படுத்தினர். கொங்கண தேயத் தன்பர் இருவருக்கு வெண் குட்டமும் கருங் குட்டமும் தீர்த்தருளினர்.

கஅ. பணிவு.

இவை, கண்டோர் குறித்து வைத்த சித்துக்கள். காணாது இயற்றிய சித்துக்களோ கணக்கில. அடிகள் கருங்குழியில் தங்கிய 16 ஆண்டுகளும் சுற்றியுள்ள ஊர்களுக்குச் சென்று அருள் மழை பொழிவதும், அன்பர்க் கிரங்கி அற்புத வல்லபத்தால் பிணி, துயர், அச்சம், இடர்களைக்களைவது மாக இருந்தார். இத்தகைய சித்துக்கள் ஆயிரஞ் செய்தாரேனும் நமது பிரான் எள்ளளவும் அவற்றைத் தமதெனச் சொல்லார். எல்லாம் திருவருட் செயல்; இவற்றை வெளியிடாதேயும் என்றுரைப்பார். வள்ளற் பெருமானின் ஒள்ளிய தாழ்மையும் அவர் காட்டிய ஒரு சித்தென்றே சொல்ல வேண்டும். எல்லாம் அருளாண்டவன் செயல். எல்லாம் வல்ல சித்தன் தனதுடலிற் கோயில் கொண்டால்

எதுதான் இயலாது? தானென்று முனைந்து ஒருவருக்கு உபதேசங் கூட ஐயா செய்வதில்லை. திருச்சிற்றம்பல ஞானியார் என்றொருவர் ஒரு நாள் ஐயாவிடம் அருளுபதேசம் வேண்டினர். 'தாங்கள் துறவி; அடியேன் தங்களுக்கு உபதேசஞ் செய்தல் ஒவ்வாதென்றார்.' ஞானியார் பிடிவாதமாக வணங்கினர். உடனே

நின்னிலைமை என்னருளால் நீ யுணர்ந்து நின்றடங்கில்
இந்நிலையே அந்நிலையை யெய்துதிகாண்—முன்னிலையில்
நிற்குருவி னுட்டாதே யென்றுரைத்தான் ஏரகம்வாழ்
சற்குருவென் சாமிநாதன்

என்றொரு வெண்பா வரைந்து கொடுத்தனுப்பினர். சிலருக்குத் திருநீறுகூட அண்டையில் இருப்பவர் கையால் தரச் சொல்லுவார். தம்மை என்றும் பெருந் துறவி யென்றும் சித்தரென்றும் நமது பெருமான் கூறிக் கொள்வதில்லை. அன்பர் தம்மை 'சாமி அருட் பிரகாசர்' என்று வணங்குதலையும் அவர் விரும்பியதில்லை. தனது அன்பர் எங்கும் எத்துறை யிசைக்க அடிகளார் அவர்களை நோக்கி யுரைத்த தாழ்த் துரை கேண்மின்:—

சன்மார்க்க சங்கத்தீர் சிற்றடியேன் உமது
தாள் வணங்கிச் சாற்றுகின்றேன் தயவினொடுங் கேளீர்
என்மார்க்கத் தெனைநுமக்குள் ஒருவனெனக் கோள்வீர்
எல்லாஞ்செய் வல்லநம திறைவனையே தொழுவீர்
புன்மார்க்கத் தவர்போல வேறுசில புகன்றே
புந்திமயக் கடையாதீர்; பூரணமெய்ச் சுகமாய்த்
தன்மார்க்க மாய்விளங்கும் சுத்தசிவ மோன்றே
தன்னாணை யென்னாணை சார்ந்தறிமி னீண்டே!

ஆ! என்ன தற்போத மின்மை! அருட்கருணைப் பெருந் தந்தை தனக்களித்த அருள் வல்லபத்தில் ஆயிரத்தில் ஒரு

பங்கு கூட வள்ளலார் உலகிற்குக் காட்டவில்லை. சூரிய னுக்குக் கதிர் இயல்பு போல வள்ளலாருக்கு அருள் வாக்கும் அருட்சித்தும் இயல்பாயிருந்தன. ஆனால் அருட்பாவினும் அற்புதமான சித்து எது? அவர் உலகிற்குக் காட்டியுள்ள ஆன்ம நேய ஒருப்பாட்டுரிமையினும் அரிய சித்து எது? இவ்விரண்டு சித்துக்களே உலகெலாம் உய்தற்குப் போதியனவாகும். உலகிற்குத் தமது வாழ்வாலும் உண்மை நிறைமொழிகளாலும் நல்வழி காட்டுவதே தீர்க்கதரிசி களின் முதன்மையான கடமை. மற்றச் சித்தாடலெல்லாம் ஆண்டவன் அருட் பெருமை விளங்குதற்கு அவ்வப்போது அரிதாக மஹான்களால் "நான் செய்கிறேன்" என்ற ஆணவ மின்றி இயல்பாக இயங்கும். ஏசுநாதர் செத்தோரை யெழுப் பினர்; குஷ்டரோகியின் நோயைத் தீர்த்தார். பேய்களை ஓட் டினர். நமது வள்ளலாரும் அதனினும் அற்புதச் சித்துகளை வெகு சாதாரணமாகச் செய்தார். ஒரு ஜான், மத்தாய், லூக், பர்தலோமியோ, ஒரு விவேகானந்தர், அக்காலத்தில் இருந் திருந்தால் வள்ளலார் பெயரில் ஒரு அற்புதமான பைபிள் செய்திருப்பர். உலகெங்கும் அவர் அருளாட்சி நிலவி யிருக்கும். ஆனால் வள்ளலார் தமது அருட்டந்தையின் அருட்பணியாகவே அனைத்தும் செய்தாரே யொழிய எதிலும் சிறிதும் தற்பெருமை வேண்டவில்லை. வள்ளலார் தமது அற்புதச் சித்தை எப்படிப் பெற்றாரென்பது அவர் வாக்கி னின்றே அறியத் தக்கது.

கடல் கடந்தேன் கரை கடந்தேன்
கண்டுகொண்டேன் கோயில்
கதவதிறந் திடப்பெற்றேன்
காட்சி யெலாங் கண்டேன்
அடர் கடந்த திருவமுதுண்
டருளொளியால் அனைத்தும்

அறிந்துதெளிந் தறிவுருவாய்
அழியாமை யடைந்தேன்;
உடல் குளிர்ந்தேன் உயிர் குளிர்ந்தேன்;
உள்ளமெல்லாந் தழைத்தேன்;
உள்ளபடி உள்ள பொருள்
உள்ளவனாய் நிறைந்தேன்!
இடர் தவிர்க்குஞ் சித்தியெலாம்
என்வச மோங்கினவே
இத்தனையும் பொதுநடஞ்செய்
யிறைவனருட் செயலே!

இதுதான் சித்தின் இரகசியம்!

"கடையேன் புரிந்த குற்றமெல்லாம் கருதாது என்னுட் கலந்து ஞானவமுதளித்து, அருட்சித்திப் பூவையைப் புணர்த்தி அருட்கொடை கொடுத்தாய். நினக்குக் கைமாறென்ன கொடுப்பேன்!" என்று உருகும் அருள் வாக்குகளை நோக்கின் வள்ளலார் தனது உடல், உயிர், உள்ளம், கண், கருத்து, எழுத்து, சொல், செயல் அனைத்திலும் திருவருளை உணர்ந்து அதன் செயலே தன் செயலாகி நின்றது புலப்படும். இனி வள்ளலாருக்கு எல்லாம் செய்ய வல்ல சித்து ஈந்ததெது என்று ஆராய்வாம் ஏனெனில் அதுவே அவர் பெருஞ் செயல்களின் ஆவியும் உடலுமாகும்.

கக. அருட்பா வெளியானது.

வள்ளற் பெருமானின்றித் துயருற்ற சென்னை யன்பர் வருந்தி வருந்தி யழைத்தும் தம் அவதாரப் பணி, ஈண்டே யுள்ள தென்றறிந்த எம்பிரான், கருங்குழியிலேயே தமது வாழ்வுக் கற்பகத்தை நட்டார். ஆண்டே அருட்பாவூற்று கடலாகப் பொங்கி யெழுந்தது. இக்காலத்தில் தான் மூன்

ரூவது, நான்காவது, ஐந்தாவது திருமுறைகள் பாடப் பெற்றன; கருங்குழிக்கு வருமுன்னரே இரண்டாந் திரு முறை பாடப்பெற்றது. அவ்வப்போது தில்லை சென்று தமது அருட்தந்தைக்கு நாளுக்கு நாள் அழகும் மணமும் மிகுந்த அருள் மாலைகளை ஏராளமாகச் சூட்டி வந்தார்; இப் பாக்களின் அருமையும் அருள் பெருமையும், அன்பர் மனதை உருக்கவே அதனை அச்சிட வேண்டுமென்னும் அவாவை வெளியிட்டனர். அடக்கமே உருவெடுத்த எம்பி ரான் முதலில் சம்மதிக்கவில்லை. தம் பாடல்களை அச்சிட் டுப் பெருமை பெற வேண்டுமென்ற நினைப்பு சிறிதும் அப் படிகம் போன்ற உள்ளத்திலில்லை. புதுவை வேலு முதலி யார், சிவானந்தபுரம் செல்வராய முதலியார் இருக்கம் இரத் தின முதலியார் முதலியோர், இருமொழிப்புலவர் தொழு வூர் வேலாயுத முதலியாரைக் கொண்டு திருமுறைகளாக வகு த்து வெளியிட்டனர். உலகெலாம் உணர்ந்தோதி, உருகி, வாழ்வில் அமைத்து இன்பந்திருவருள் பெறுதற்கரிய இத் திருவாக்குகளைக் கண்டோரும் கேட்டோரும் கடவுட் காதல் முன்டெழுந்து வள்ளற் பெருமானையும் அவர் வாக்கி னின்று பாடிய உள்ளப் பெருமானையும் வாழ்த்தி வணங்கலா யினர். இப்போதும் வள்ளலார் தமது பணிவையே காட் டினர். புத்தகத்தில் திருவருட் பிரகாச வள்ளலார் என்று தம்மைச் சிறப்பித்த அன்பர் வேலாயுத முதலியாரை "என் காணும், திருவருட் பிரகாச வள்ளலாரேன்று உம்மை யார் போடச் சொன்னது"? என அதட்டினர். முதலியார் அருளாசான் முன் திகைத்தார். பிறகு "திருவருட் பிர காச வள்ளல் (பதி, சிவன்) + யார்? என்னும் சிதம்பரம் இராமலிங்கம் பிள்ளை" என்று பிரித்துக் காட்டி வள்ளலாரே சமாதானஞ் சொன்னர். தன்னை சுவாமிகள் என்றழைப்ப தற்குக் கூட சம்மதிக்கமாட்டார் எம்பிரான் என்பது அவ

ரது கடிதங்களினின்று விளங்கும். உடல், எலும்பு, உயிர், உளம், உணர்வு, வாக்கு, நாக்கு, செவி, கண், கண் மணி, ஒளி, தன்னறிவு, இயல்பு அனைத்திலும் கலந்து தித்தித்துக் கற்பனை கடந்தோங்கும் சுத்த சிவ சன்மார்க்க பதியான சோதி நடராஜனுக்கே தம்மை யூணாக்கி முற்றும் தற்போத மிழந்து அருட் போதந் திளைக்கும் வள்ளலாரின் அடக்க மும், பெருமையும் மற்றொரு சோதனையால் வெளியாயிற்று.

அருட்பாவைத் திரிசிரபும் மஹாவித்வான் மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளை போன்றோர் வியந்து வள்ளற் பெருமானை நேரே கண்டு வணங்கி ஆட்பட்டனரேனும், சில பழந் தமிழ்ப் புலவர்களுக்கு அதை அருட்பா வென்றழைப்பது பிடிக்கவில்லை. நால்வர் ஓதிய தமிழே திருவருட்பாவென்று பெரிய சபை கூடிக் கிளர்ச்சி செய்து போலி யருட்பா மறு ப்பு என்றொருநூல் வெளியிட்டனர். அதற்குத் தொழுவூர் வேலாயுத முதலியார் போன்றோர் ஆணித்திறமான மறுப்பு கள் வெளியிட்டனர். அக்காலத்தில் கிளர்ச்சிகள் வலுத்துத் தன்னைச் சுற்றித் தர்க்கவாதச் சிலம்பங்களும், கண்டனவாள் வீச்சுகளும், முட்டுக் கடாக்களும் இகழ்ச்சிப் பறைகளும் பலமாயிருக்கும் போது எம்பெருமானர் என்ன செய்தார்? இதுவும் அவனருட் கூத்தென நகைத்துத் தம் இன்கனி மொழியால் "தம்மை யுணர்ந்தோர் பாட்டெலாம் அருட்பா; மற்றைப் பாடல் மருட்பா. ஏழு திருமுறைகளை வகுத்த நம்பி யாண்டார் நம்பி அவற்றிற்கு அருட்பா என்று பெயரிட வில்லை; சமயாசாரியார் அருளியதை தேவாரம், திருவாசகம், தமிழ் வேதம், திரு நெறித் தமிழ், திருப்பாட்டு என் றும், ஒன்பது நாயன்மார் இயற்றியதைத் திருவிசைப் பாவென்றும், அருண்மொழிப் புலவர் வாக்கைப் பெரிய புராணம், திருத்தொண்டர் புராணம் என்றும் வழங்கல்

மரபு” என்று சாந்தமாகக் கூறித் தம்முள் அமைதி யெய்தியிருந்தார். ‘அடக்கம் அமரருள் உய்க்கும். அருட்பா ஜீவநதி போல அன்பர் உள்ளத்தில் இன்பவெள்ளம் பெருக்கி யோடுகிறது. அதை யெதிர்த்தோர் வாய் அடங்கித் துயில்கின்றது. இவையெல்லாம் காலத்தின் சோதனே. தம்மை வன் மொழியால் தாக்கிய மாந்தர்க்கும் இனிமையே கருதி நமது வள்ளற் பெருமான் மீண்டும் மீண்டும் தமது அருணெறியைக் கூற லாயினர்:

நீர் பிறரோ? யானுமக்கு நேயவுற வலனோ?
நெடுமொழியே யுரைப்பனன்றிக் கொடுமொழிசொல் [வேனோ?
சார்புறவே யருளமுதந் தந்தெனேமே லேற்றித்
தனித்தபெருஞ் சுகமளித்த தனித்தபெரும் பதிதான்
சீர்பெறவே திருப்பொதுவிற் றிருமேனி தரித்துச்
சித்தாடல் புரிகின்ற திருநாள்கள் அடுத்த;
ஓர்புறவே யிதுநல்ல தருணமிங்கே வம்மின்
உலகியலீர் உன்னியவா றுற்றுவீர் விரைந்தே!

என்று மீண்டும் மீண்டும் வள்ளற்குயில் தனது தேன் மொழியால் உலகை அழைத்தது.

உ0. ஜீவகாருண்யம்.

தந்தை தமக்குப் பணித்த அருணெறியை இனி உலகறிய விளக்கும் காலம் வந்து விட்டது. உயிர்களிடம் வள்ளற் பெருமானுக்கு புத்தரைப் போலப் பேரிரக்கம் பிறந்தது. எல்லா உயிர்களேயும் தம்முயிரெனக் கருதினர். இப்போது தமது ஜீவகாருண்ய ஒழுக்கத்தை நூலாக வெளியிட்டார். அதன்கண் உயிர்களின் பசியாற்றல் பேறமென அருமையாகக் கூறியுள்ளார்:—

"புண்ணியமென்பது ஜீவகாருண்யம் ஒன்றே; பாவ மென்பது ஜீவகாருண்ய மின்மையே. ஜீவகாருண்யத் தாலேயே கடவுளின் இயற்கை விளக்கமான அருளை யடைய முடியும். ஜீவர்களெல்லாம் சர்வ சக்தியுள்ள கடவுளால் படைக்கப்பட்ட ஓர் உரிமையுள்ள சகோதரரே யாவர். உயிர் இரக்கமுள்ளவர்கள் சுகம் பெறுவர்; அஃதின்றி அறிவும் அன்பும் அருள் விளக்கமுந் தோன்றா. கடவுள் அருளைப் பெறுதற்கு உயிர் இரக்கமே முதன்மையான சாதனம். ஊழ் வகையாலும், அஜாக்கிரதையாலும், பசி, தாகம், பிணி, இச்சை, எளிமை, பயம், கொலை, என்பவைகளானும் வரும் அபாயங்களை நிவர்த்திசெய்து கொள்ளமாட்டாமல் வருந்தும் ஜீவர்களுக்கு அவற்றை நிவர்த்தி செய்விக்கத்தக்க சுதந்திரமுள்ள ஜீவர்கள் ஜீவகாருண்யத்தால் நிவர்த்தி செய்விக்க வேண்டும். பசி நீக்கலும், கொலை நீக்கலும் விசேஷமான உயிரிரக்கம். கொலைபுணவு கொடுமை. மரம், புல், நெல், முதலியவற்றின் வித்து, காய், கனி, தழை முதலியவை உண்ணல் உயிரிரக்கத்திற்கு விரோதமில்லை. அவை பரிசமான ஓரறிவுடையன. அவற்றின் முதல்களை விடுத்து வித்து காய்கனிகளையே உண்கிறோம். தாவரங்களுக்கு மனம் முதலிய அந்தக்கரண விருத்தியில்லை. அவற்றை நாமே வித்தூன்றி விளைவிக்கலாம். ஆகலின் தாவர உணவு கொண்டு பசி வருந்துவோருக்கு அருத்தவேண்டும். பசிக்கொடுமை அனைவரும் அறிந்ததே. எல்லா ஜீவர்களிடமும் கடவுள் விளக்கம் பொதுவாக விளங்குவதை யறிந்து சன்மார்க்கத்திற்கு ஒத்த சத்துவ ஆகாரத்தால் பொது நோக்குடன் பசி தவிர்க்கவேண்டும். உணவளித்தலை எக்காலத்தும் உரிய தொண்டாகக் கொள்ள வேண்டும். பிறர் பசியாற்றல் எல்லையற்ற புண்ணியப் பயனுடைத்து. ஆன்ம உருக்கம் உண்டாக உண்டாக அந்த ஆன்மாவினுள்ளிருக்கும் கடவுள் விளக்கமாகிய அருள்

வெளிப்பட்டு விளக்கும். அத்திருவருள் விளக்கத்தால் கடவுள் இன்பம் அனுபவமாகிப் பூரணமாகும் ஜீவர்கள் ஆன்ம இனம், ஜீவகாருண்யம் ஆன்ம வுரிமை யென்றறிக.

மருவாணைப் பெண்ணாக்கி ஒரு கணத்திற்
கண்விழித்து வயங்கும் அப்பெண்
உருவாணை யுருவாக்கி யிறந்தவரை
யெழுப்புகின்ற வுறுவனேனும்
கருவாணை யுறவிரங்கா துயிருடம்பைக்
கடிந்துண்ணுங் கருத்த னேலெங்
குருவாணை யெமதுசிவக் கொழுந்தாணை
ஞானியெனக் கூறேனே!

என்றும்,

வட்டிமேல் வட்டிகொள் மார்க்கத்தில் நின்றீர்
வட்டியை வளர்க்கின்ற மார்க்கத்தை அறியீர்
பெட்டிமேல் பெட்டிவைத் தாள்கின்றீர் வயிற்றுப்
பெட்டியை நிரப்பிக்கொண் டொட்டியுள் ளிருந்தீர்!
பட்டினி கிடப்பதைப் பார்க்கவு நேரீர்
பழங்கஞ்சி யாயினும் வழங்கவு நினையீர்
எட்டிபோல் வாழ்கின்றீர் கொட்டிபோற் கிளைத்தீர்!
எத்துணை கொள்கின்றீர் பித்துல கீரே"

என்றும், உயிரிரக்கமற்றவர்க்கு நமது அருணெறிப் பெருமான் சூடு கொடுக்கின்றார்.

உக. தரும சாலை.

தமது ஜீவகாருண்யக் கொள்கையைச் செயலிற்காட்ட தரும சாலை யொன்றமைக்க அடிகள் திருவுளம் பூண்டார். அன்பர்கள் திருவுளக் குறிப்பையேற்று ஓரிடம்

குறிப்பிடச் சொன்னார். திருவருள் நோக்கத்தால் பரவெளி போன்று எவ்வகையான உலக விவகாரமும் அற்ற சுத்த வெட்ட வெளியைக் காட்டி ஈண்டே தருமசாலை அமைந்து வளருதல் பொருந்தும் என்றார். அவ் வூராரே ஐயா அவர்கள் தருமசாலைக்கு எண்பது காணி நிலத்தைப் பட்டா செய்து கொடுத்தனர். அதுவே வடலூர் வெளி. தில்லை, திருவதிகை திருமுதுக்குன்றம், திருப்பாதிரிப்புலியூர் முதலிய பெரும்பதிகளுக்கிடையே தென் பெண்ணை, கெடிலம், வெள்ளாறு, மணிமுத்தா நதியாகிய ஆறுகள் நாற்புறமும் மாலை சூட்ட, நடுவே அம்பலவாணன் ஆடரங்கு போல் நிராமயமாய் விரிந்த வெட்ட வெளியாகிய வடலூர், பார்வதிபுரம், உத்தரஞான சிதம்பரம், ஞானசபை, சித்திபுரம் என்று அருமையாக அழைக்கப்படும். தமது 44-வது ஆண்டு (பிரபவ-ஹூ வைகாசி 11 வியாழன்) வள்ளலார் சித்திபுரத்தில் தனது அற்புதமான அருட்பணியைத் தொடங்கி தரும சாலையைக் கட்டி முடித்து ஆயிரக்கணக்கான பேர்களுக்கு நாடோறும் எக்குறையுமின்றி எவ்வேறுபாடுமின்றி உணவளித்து வந்தார். முதல் மூன்று நாள் 10000 பேருக்கு உணவளிக்கப்பட்டது. பாலினும் இனிய ஒரு நல்லூற்றுக் கேணியும், ஐயருக்கு அடிமைப் பட்ட ஒரு மாமும் தரும சாலையை அடுத்துள்ளன. இங்கும் பல வியன் செயல்கள் நிகழ்ந்தன. இன்றும் யாருக்கும் அங்கு முகங்கண்டு பசியாற்றும் அன்புத்தொண்டு சிறப்பாக நடக்கிறது. ஓர் இரவு, உணவெல்லாம் அளவாகத் தயாராகி அனைவரும் உண்ணப்போகின்றனர். திடீரென நூறுபேர் வந்துவிட்டனர். என்ன செய்வதென அங்கிருந்தவருக்குத் தோன்றவில்லை. இருந்த உணவோ போதாது; புதிதாகச் சமைத்தற்கும் அவ்விரவில் முடியாத காரியமாயிருந்தது. ஐயா அவர்களோ 'இலை போடுங்கள்' என்று கூறித் தமது திருக்கையால் பரிமாறவே

எல்லாருக்கும் அவ்வுணவு போதியதாயிருந்தது. அவர் கை கற்பகக் கையன்றோ? அருளும் அன்புமாகிய சங்கநிதிபது மநிதியன்றோ அப்பூங்கரங்கள்! மற்றொரு பகல் உணவுப் பொருள்கள் அறச்சாலையில் இல்லை. அன்பர் முறையிட்டனர். சற்று, திருவருட் கலப்பிலிருந்து 'எல்லாம் நாளை வரும்' என்றார் வள்ளலார். மறுநாளே திருத்துறை யூரினின்று மூன்று வண்டி நிரம்ப அரிசியும் மற்ற உணவுப் பொருள்களும் வந்தன. 'சுவாமிகள் எங்கள் கனவில் தோன்றிக் கட்டளையிட்டவாறு கொணர்ந்தோம்' என்று கொணர்ந்த அன்பர் கூறித் திருவருட் பிரசாதம் பெற்று வணங்கிச் சென்றனர்.

உஉ. ஞான சபை.

இப்படிப் பேருயிரிரக்கம் பூண்டு, ஆருயிர்கட்குப் பசியாற்றுந் தொண்டு புரிந்து தரும சாலையில் எழுந்தருளிய வள்ளலார் தமது சமரச வேதம் பரவுமாறு சமரச தரும பாடசாலை யொன்று (பொது மறைக் கழகம்) அருகே யமைத்து அங்கு சுத்த சத்திய சமரச சன்மார்க்க வேதமான அருட்பாவை அன்பர் ஓதி யுணர்ந்து அதன் வழி நிற்கச் செய்தார். அதற்கு அணித்தாக மற்றொரு நாற்பது காணி நிலத்தில் எல்லாரும் சமரசமாகக் கலந்து வணக்கம் செய்யத்தக்க அற்புத ஞான சபை யொன்று நிறுவினார். இச்செயல் திருவருள் நோக்கத்தால் திருவருள் வல்லபத்தாலேயே நிகழ்ந்தது. தாமரை வடிவில் எண்கோணமாக மிக அழகா யமைந்த அவ்வறிவு மன்றத்தின் அமைப்பை எழுதிக் கொடுக்கவே, அன்பர் ஐயாவின் அருள் வல்லபங் கொண்டு கட்டி முடித்தனர். இவ்வற நிலயக் கொடி மரத்

திற்கு மரம் வாங்கச் சென்னை சென்றவர் 'விலை யதிகம் சொல்லுகிறார்கள்' என்று திரும்பி வந்தார். 'நீர் முதலில் போம், நான் வருகிறேன்' எனப் பணித்து, அடிகள் அவருக்கு முன்னேயே சென்னை சென்று மரத்தொட்டியில் வேண்டிய மரம் சகாயமாக வாங்கித்தந்து அவருக்கு முன்பே வடலூரில் தோன்றினார். இச்சமயம் வடலூரி லிருந்தவர்களும் ஐயர் தம்முடனிருப்பதைக் கண்டனர். இப்படி ஒரே காலத்தில் பல இடங்களில் இருப்பது நம் பெருமான் காட்டிய இயற் சித்துகளி லொன்று. மற்றொரு நாள் ஞான சபை மேல்விதானங் கட்டும்போது சாரம் முறிந்து மூவர் கீழே விழுந்தும் சிறிதும் காயப்படவில்லை. அறிவு மன்றம் முடிந்தது. அன்பர் தஞ்சை அலங்கார வேலைக்காரரைக் கொண்டு ஒரு அழகிய திருப்பந்தலமைத்த னர். அதில் வேலை செய்தவர்கள் புலாலருந்துவோர் ஆதலின் இம்மன்றம் திருவுளச் சம்மதமில்லை யென்று ஐயா கூறி னார். உடனே ஒரு பெரு மழை; இடி; பந்தல் சாம்ப லாயிற்று. ஆனால் வேறொரு சேதமும் இல்லை.

அனைத்தினுஞ் சிறந்த சுடரே அச்சபையில் வணங்கப் படுகிறது. அச்சபைக்கு ஏழு சிற்சக்தி விளக்கமான ஏழு திரைகள் (Seven planes of consciousness) இட்டு, ஏழு மணி விளக்கங்கள் மிளிர்கின்றன. அடி நிலை, ஆதார வெளி, நடு நிலை, இதயாம்பரவெளி, முடி நிலை, சிற்சபா ரகசியாங்கித வெளி, உபயாம்பர மென்னும் செம்பொன் னம்பலம் ஆகிய ஏழும் வள்ளலாரின் அருள் நோக்கின்படி அமைந்தன. அங்கு கற்பூர சோதி வழிபாடே நடக்கிறது— எல்லாம் அறிவு, அன்பு. தூய்மை, வாய்மை, அருள் விளக்கமே! தூய அருளிதயம் போன்ற ஒரு பெரிய நிலைக் கண்ணாடி வரவழைத்துத் தமது சித்தி வளாகத் திரு மாளிகையில் ஒரு திருவிளக்கின் முன் வைத்து ஒரு மண்ட

லம் வழிபாடு செய்து அவ்விரண்டையும் தைப்பூசத்தன்று ஞான சபையில் ஸ்தாபிக்கச் செய்தார். அன்று அருட் சோதி விளக்கங் காட்டினர். இவை யெல்லாம் அமைத்து நமது குருமணி நாதன் மேட்டுக் குப்பத்தில் சித்திவளாக மெனும் சிற்றில்லில் எப்போதும் இன்ப நிஷ்டையில் இருந்து வந்தார். இடையிடையே அன்பர்கள், சித்தி விளக் கங்கள் பலவும் கண்டு வந்தனர். ஒருநாள் அன்பர் தமது தலைவருடன் ஆனித் திருவிழாக் காட்சிக்குச் சிதம்பரம் செல்ல நெடுநேரம் காத்துக்கொண் டிருந்தனர். ஐயா வரும் வழியைக் காணோம். சிலர் பொறுமையற்றுப் புறப்பட்டு விட்டனர். பிறகு தரும சாலையில் ஓரிடத்தில் திரை தொங்க விட்டு அதனுட் சென்று காணும்படி மீதி யன்பர்க்கு ஐயா பணித்தார்! ஆ! சிற்றம்பலக் காட்சி அங்கு பொன் னொளிர் ந்தது. அன்பர் வியந்து போற்றிப் பணிந்தனர்.

உரு. அருட் பெருஞ் ஜோதி யுதயம்.

சித்தி வளாகத் திருமாளிகையில் இடைவிடாத சிவ ஞானானுபவத்தில் சகஜ சுகானுபவ நிஷ்டையி லமரும் காலத்தில், நான் வள்ளலாரின் வாக்கு, செயல், நோக்கு, சித்தி அனைத்தையும் உள்ளிருந்து ஆற்றிய அருட்பெருஞ் ஜோதி காட்சியாகி அவருள்ளும் புறமும் சோதி வடிவானது. இதன் இன்பச் சிலிர்ப்பில் எழுந்த ஆவேச வூற்றே அருட் பெருஞ் சோதி அகவல். அதுவே வள்ளலாரின் இரகசியம், சக்தி, சித்தி விளக்கம் எல்லாம். அதுவே அருட்பாவிற்கு உயிர். இவ்வருட்சோதி யகவலே தைப்பூசத்தன்று ஞான சபையில் திருக்கண்ணாடியும் மணி விளக்கும் பிரதிஷ்டை

செய்யும்போது ஆயிரக்கணக்கான அன்பர்கள் ஆர்வமுடன் பாடியது. இன்றும் அது உருக்கமுடன் பாடப்பட்டு வருகின்றது. ஆனால் இதன் பொருளை மனங் கடந்த விஞ்ஞானுபவம் பெற்ற பூரண யோகிகளே அறிவர். சாதாரணமான ஹட, ராஜ, ஞான, பக்தி, கர்மயோக விதானங்களுக்கு இதன் உன்னதப் பெருமை எட்டாது. வள்ளலார் வருந் தருணப் பாட்டுகளிற் கூறிப்போந்த உண்மை பலித்தது. மனமாயைக் குழியில், இருளிடரில் நடைப் பிணங்களாகத் திரியும் மாந்தரை அருட்பெருஞ் சோதி வெள்ளம் பாய்ச்சி அமர வாழ்வில் உய்க்கும் வள்ளலாரின் காரியத்தை இப்போது அணுப்பிசகாது அருளாண்டவன் நிறைவேற்றி வருகின்றான். அவருரைத்த உயர்ந்த உண்மைகளை யறிய அக்காலம் அபக்குவமாயிருந்தது. வள்ளற் பெருமான் பணிவுடன் உருக்கமாக அருளுகிறார்:—

ஏதுமறி யாச்சிறிய பயல்களினுஞ் சிறியேன்
இப்பெரிய வார்த்தைதனக் கியானுரேன் னிறைவன்
ஓதுகநீ யென்றபடி ஓதுகின்றேன் மனமே
உள்ளபடி சத்தியமீ துணர்ந்திடுக; நமது
தீதுமுழு துந்தவிர்த்தே சித்தியெலா மளிக்கத்
திருவருளாம் பெருஞ்ஜோதி யப்பன்வருந் தருணம்
ஈதிதுவே யென்றுலகம் அறியவிரைந் துரைப்பாய்
எல்லாருங் களிப்படைந்துள் ளிசைந்தேத்தி யிடவே.

என்று பலவாக அள்ளித் தெளித்த வருந்தருணப் பாடல் ஒவ்வொன்றும் உண்மை மணி, அந்த உண்மை நிறைவேறி வருகிறது. உலகறிய விளங்கும்!

அருட்பெருஞ் சோதி அகவல் முழுதும் கடவுட் சோதியினின்று தெறித்த அனுபவச் சுடர்கள். அதில் எல்லா வேத ரகசியமும் அடங்கியுள்ளது. அதற்கு உரை

யெழுதொணாது. அவரவர் அனுபவித்தே உள்ளுறைந்தே அதன் பொருளறிய வேண்டும்.

'வானரசு உன்னில் இலங்குகிறது' என்று ஏசுநாதர் அருளினர். அந்த வானரசும் வள்ளலார் ஓதிய அருளாட்சியும் ஒன்றே. அந்த அருளாட்சியே எல்லா மதங்களும் எதிர்பார்க்கும் பரிபூரண யோக சாம்ராஜ்யம். அதை உள்ளே அனுபவித்தவரே புறத்தே காண வல்லவர். அது தத்துவாதீதம்; சச்சிதானந்தப் பரவெளி யெனும் பொன்னம்பலத்தில் சமயங் கடந்து, காரணங் கற்பனை கடந்து, துரியங் கடந்த சுக பரிபூரணமாய், இயற்கை யுண்மையாய், சாகாக் கலாநிலயமாய், சக்தி மயமாய், எல்லாம் வல்லதாய் இலகும் பரஞ்சுடர். அதுவே எல்லாம் வல்ல யோக சித்திகளுக்கும் இருப்பு. மனமாய இருள் நீக்கி அருளொளி நிரப்புவ ததுவே. ஐம்பூதங்களையும் ஆண்டு அதனதன் தன்மையா யிருப்ப ததுவே. வானிடைக் காற்றும், காற்றிடை நெருப்பும், நெருப்பிடை நீரும், நீரிடைப் புவியும், புவிமேற் படைப்பும், வித்திடை விளைவும், வகுத்தத துவே. ஒற்றுமை வேற்றுமை, உரிமைகளனைத்தும், உருவினில் அருவும், அருவினில் உருவும், அருவிலருவும், கரணம், இடம், கலை, வண்ணம், வடிவு, சிறுமை, பெருமை, மென்மை, திண்மை, அடி, நடு, முடி, அகம், புறம் சராசரம் ஆகிய எல்லாமும் அருட்பெருஞ்சோதி விளக்கமே. பெண்ணில் ஆணும், ஆணினுட் பெண்ணும், தனித்தனி வடிவிலும்தக்க ஆண் பெண்ணியல் அனைத்தும் வகுத்தது அருட்பெருஞ்சோதி. எப்படி எவ்வுயிர் எண்ணுமோ அப்படி யளிக்கும் அருட்பெருஞ் சோதியே தோற்றமாம் மாயைத் தொடர்பறுத்து அருளாற்றலை யளிக்கும்; ஆணவமழித்தே அனுக்கிரகம் புரியும். எவ்வகை யுயிர்களும் இன்புற நிற்கும். மாய வாழ்வில் செத்தார்போல் வாழும் மாந்தரை நித்திய

ஆன்ம உணர்வில் எழுப்பி இறவா நிலைதரும். அது அதுவே. தானே தான். தானே எல்லாம். அது பரம் பரம்பரம். பரஞ் சிதம்பரம். அவனோடவளாய் அதுவாய் அலதாய் நிலமிசை நண்ணிய சிவம். அருளமுதம், கருணை யுள்ளத்தில் விளங்கிடும் மெய் விளக்கு. அதன் அருளுறின் எல்லாம் ஆகும். அருணெறி ஒன்றே அறநெறி யென்று அஃது இயம்புகின்றது. அருளறிவு, அருட்சுடர், அருட்சுகம், அருட்பேறு, அருள்வல்லபம், அருணிலை, அருள் வடிவம் எல்லாம் அருளி உள்ளகத் தமர்ந்து உயிரிற் கலந்து சுத்த சன்மார்க்க சுக நிலையில் சத்திய சோதி வாழ்வளிக்கும் சாகாக் கலையதுவே சிவ ரகசியம் பிரம ரகசியம், துரிய ரகசியம், சத்தியல், சித்தியல், எல்லாம் அது. கேட்டவை கேட்பித்து, காண்பவை காட்டிச் செய்பவை செய்வித்து உண்பவை ஊட்டி சாகாக் கலையின் திறமெலாம் பயிற்றி, எல்லா நிலைகளுக்கும் ஏற்றிய குருமணி அதுவே. அருளமுதூட்டி, அச்சங் கலக்கந் தவிர்த்து, சித்தி சக்தி யளித்து, சத்தி நிபாதந்தனை யளித்து, தன்னிகரில்லாத் தலைவனைக் காட்டிடுந் தாய் அதுவே! துன்பெலாந் தவிர்த்து, அன்பு நிரப்பி, எல்லா நன்மையு மளித்து, அறிவிலாப் பருவத்து அறிவெனக் களித்து, அகத்தினும் புறத்தினும் அமர்ந்து இவ்வுலகில் ஒளி காட்டி, இணையிலாக் களிப்புற்றிடத் தன் பொருளனைத்தையும், தன்னரசாட்சியில் என் பொருளாக்கிய என் தனித் தந்தை அருட்பெருஞ் சோதி. தன் வடிவு, தன்னாட்சி, தன் சித்து, தன் தத்துவம், எனதாக்கித் தன் கையிற் பிடித்த தனி யருட் சோதியை என் கையிற் கொடுத்துத் தன் சக்தி வடிவும் யானும் ஒன்றெனக் காட்டி, தன்னுரு, என்னுரு தன்னுரை என்னுரை என்ற தந்தை அது. அதுவே ஈறிலாப் பதங்கள் யாவையுங் கடந்த இன்பம். அச்சமுந் தளர்வும் நீக்கி, துறை, இது வழி

முறை இது என்று துணிவிந்த துணையதுவே. எனக்கு உயிரினுஞ் சிறந்த அருட்டுணையான நட்பு அதுவே. குணங் குறியில்லா தென்னைக் கலந்த நட்பு அதுவே. அதுவே மனக் குறை நீக்கி என்றும் எனக்கு உறவானது. அது சத்து, உண்மை, துரியங்கடந்த பெரிய வான் பொருள்; என்றுமுள்ளது. எங்கும் நிறைந்தது. பல சக்தி சக்தர்களாய் விளங்குவது. உயிர், உடல், காண்பன, காட்சி, செய்வன, செய்வினை, அறிவன அறிபவை பலவாகும் இயற்கை விளக்கம் (சித்து) அதுவே. அவத்தைகளெல்லாங் கடந்து, அறிவுக் கறிவினில் அதுவே அதுவாம் இயற்கை யின்பம் (ஆனந்தம்) அதுவே. கரும்பும், கனியும், பாலும், தேனும் கைக்க இனிக்கும் கருதரிய அமுது அதுவே. அது என்றும் உள்ளது, என்னுயிர் உடல் உள்ளமெல்லாம் இனிக்க என்னுள் உள்ளது. அது ஞானத்தேன்; சக்திக் தேன்; நிறை சிவ அமுது; சச்சிதானந்தத் தனி முதலமுது. உலகெலாங் கொள்ளினும் உலப்பிலா அமுதம்; நினைத்தவை நினைத்தாங் கெய்தும் மணி. ஐந்து, எட்டு, ஆறு, நான்கென மொழியும் வேதாகம விரிவடங்கிய மந்திரம் அதுவே. இறந்தவரை எழுப்பும் வல்லபம் அதற்கே யுண்டு; நரை திரை மூப்பிலாது என்றும் இளமையோடிருக்க ஞானமா மருந்தாவது அதுவே. எடுத்தெடுத் துதவினும் என்றுங் குறையாது வளர்ந்து, நான் மறக்கினும் என்னை நீங்காது, எண்ணிய தெல்லா மீயும் பைம்பொன் அதுவே. அது எல்லா நிதியும் வளரும் கற்பனை கடந்த கருணைமா நிதி, நற்குண நிதி, சற்குண நிதி, உரைமனங் கடந்து துரிய மேல் வெளியில் துலங்கும் சோதி மாமலை. அருளானந்தக் கடல், தீஞ்சுவை யூற்று, சோடை வாய்க் குளிர் நிழல், மேடை வாய் மென்கால், செவ்விள நீர், கட்டி மாம்பழம், கனியெலாங் கூட்டிக் கலந்த தீஞ்சுவை, உவர்ப்புறு தினிக்கும் உயர்மலைத் தேன்.

சுக மணமலர், யாழிசை, எழிசை, வேதகீதம், என் கண், களிப்பு, தவம், பொருள் பலன், வாழ்வு, குலம், புலம், வரம், தரம், திறம், சிரம், என் தனி அன்பு, அதுவே. மனங் கனிய, மதி நிறைந்தொளிர, என்னுளத்தெழுந்து என்னுட் பழுத்த புத்தமு துணவு; தன்னையே எனக்கீந்த அன்பு; எனக்குப் பொன்னுடம்பு பொருந்திட என்னுளே யெழுந்து என்னுளங் கலந்த அன்பு. ஆணவ இருளற என்னுள் ஏற்றிய விளக்கு. என்செய் தவம் பலித்த திருவளர் நிறை மதி.

பாலெனத் தண்கதிர் பரப்பியெஞ் ஞான்றும்
மேல்வெளி விளங்க விளங்கிய மதியே!
நலந்தர வுயிருடல் நல்லறி வெனக்கே
மலர்ந்திடக் கருணை மழைபொழி மழையே
ஆதியு நடுவும் அந்தமுங் கடந்த
ஜோதியா யென்னுட் சூழ்ந்தமெய்ச் சுடரே!
உள்ளொளி யோங்கிட வுயிரொளி விளங்கிட
வெள்ளொளி காட்டிய மெய்யருட் கனலே
சபையென துளமெனத் தானமர்ந் தெனக்கே
அபய மளித்ததோ ரருட்பெருஞ் சோதி
சாகாக் கல்வியின் தரமெலா முணர்த்திச்
சாகா வரத்தையும் தந்துமேன் மேலும்
அன்பையும் விளைவித் தருட்பே ரொளியால்
இன்பையு நிறைவித் தென்னையு நின்னையும்
ஒருரு வாக்கியான் உன்னிய படியெலாம்
சீருறச் செய்துயிர்த் திறம்பெற அழியா
அருளமு தளித்தனை யருணிலை யேற்றினை
அருளறி வளித்தனை யருட்பெருஞ் சோதி
சித்திக ளனைத்தையுந் தெளிவித் தெனக்கே
சத்திய நிலைதனைத் தயவினிற் றந்தனை

போற்றிநின் பேரருள்! போற்றிநின் பெருஞ்சீர்
ஆற்றலி னோங்கிய அருட்பெருஞ் சோதி!
அருட்பெருஞ் சோதி அருட்பெருஞ் சோதி!
அருட்பெருஞ் சோதி அருட்பெருஞ் சோதி!

இதுவே சுருக்கமாக அருட்பெருஞ் சோதி (Supramental Truth light) யின் உரு, திரு, விரிவெல்லாம். உரையால் உரைக்கத்தக்கது இவ்வளவே. மனிதனுக்கும் விலங்கிற்கும் எவ்வளவு வேற்றுமை யுள்ளதோ அவ்வளவு இந்த அருட்பெருஞ் சோதி யாளனுக்கும் சாதாரணமான மனிதனுக்கும் உள்ளது.

உச. வள்ளலார் தோற்றம்.

இச்சோதி நிலை பெற்ற சுடர் மேனிப் பெருமான் பின்பு முயன்றதென்னை? பெருஞ் செயல் முயன்றார்—உலகெல்லாம் சாதி மத நிற நாடு குல வேற்றுமையின்றி அருட் சோதி வெளியிற் சேரும் பெருமுயற்சி செய்தார். அக்காலம் அவரை அறிந்து கொள்ளவில்லை. இருப்பினும் தமது தூய வாழ்வாலும் சோதி மொழியாலும் தாம் வந்த காரியத்தையும் அருட்சோதி பெறும் பயன்களையும் பல வகையில் மக்களுக்கு அறிவுறுத்தியே சென்றார்.

இப்போது இந்த அருள் வெள்ளம் நித்யானந்த நித்திரையிற் கலக்கும் காலம் வந்து விட்டது. தம் உரு மறையுங் காலத்தில் அவர் வாழ்வின் குறிப்புகள் சில நமக்குக் கிடைத்தன. அவற்றை ஈண்டுக் கூறுவாம்:—

வள்ளலார் சாதாரண உயரமுள்ளவர். நிமிர்ந்தமெலிந்த உடல்; எலும்புகள் தெரியும்: ஆயினும் வீரியபலம் மிக்கவர். தெளிந்த மாநிற மேனி; நீண்ட மெல்லிய மூக்கு, சிற்கனல் பொறியும் விழிகள்; முகத்தில் சிறிது விசனக்

குறி காணும். அது தனது அருட்சோதி யனுபவத்தை உலகறிந்து, அருளாட்சிபெறும் பக்குவம் மாந்தர்க்கு இன்னும் வரவில்லையே என்பதற்கடையாளம். கடைசிக் காலம் முடி வளர்த்துக் கொண்டிருந்தார். இவர் சத்துவ குணத்திற் கறிகுறியான இரண்டு தூய வெள்ளை யாடைகளை அரையிலும் மேலும் அணிந்திருப்பார். துவராடை அணிவதில்லை. கடும் நிராகார தபசி. துயில் நீத்தவர். இவர் இளைப்பாறி எவருங் கண்டதில்லை. இரண்டு மூன்று நாளைக்கொரு தரமே அளவாகச் சில கவளங்கள் உண்பாராம். இரண்டு மூன்று மாத காலம் வரை சிறிது பானகமே உண்டு உபவாசமிருப்பார். நெய் முழுக்குச் செய்யும் நாட்களில் மௌனம் வகிப்பார். அன்று எத்தொழிலும் செய்யார். மனம் வருந்த நினைத்தலும் ஆகாதென்பது அவர் கருத்து. காலை வெயில் மேலே படாது போர்த்திருப்பார். காலை வெயில் புறப்படு முன்பே வெளிக் கடன்களை முடித்துத் திரும்புவார். உயிர்கள் நசுக்குணுமென்று காலிலே கட்டைபோடாது மெத்தெனத் தோலாற் சமைத்த ஜோடுகளையே அணிந்திருந்தார். தம் மீசையைச் சிறிதாக வாயில் ரோமம் படாதவாறு கத்தரித்து வைத்திருந்தார். எவ்வுயிரையும் தம்முயிர்போலெண்ணிப் பசியாற்றலும், கொலை நீக்கலும் செய்தார். அவர் திடீரெனச் சில காலம் மறைந்து பிறகு திடீரெனத் தோன்றுதலும் உண்டு. கை கால், தலை வேறு வேறாகக் கிடந்து பிறகு எழுந்ததையும் சில அன்பர் கண்டிருக்கின்றனர் அவர் பிரணவ தேக மடைந்ததால், முயன்றும் ஒளிப்படமெடுக்க முடியவில்லை. அவர் உரு அதில் விழவில்லை. பிறகு பண்ருட்டி யன்பர் ஒருவர் அடிகள் திருவுருவை யெழுதியளித்தார். 'பொன்னுன மேனி மண்ணுயிற்றே' என்று அதைக் கீழே போட்டார். நபி நாயகத்தைப் போலவே தம் உருவை வைத்து வணங்கக் கூடா

தென வள்ளலார் விரும்பினர். அவர் தமக்கென எப்பெருமையும் விரும்பாத அடக்கம் பூண்டார். கொல்லாமையை நீக்க முயன்றார். இவர் காந்த விழியிற் பட்டவர்கள் கொலை வழி விலகி அருணெறி பூண்டனர். தாயுமானவருக்கும் இவருக்கும் பல விதத்தில் கொள்கை யொற்றுமையுண்டு.

௨௫. அருட்பொழிவு.

அடிகள் சத்திய ஞான சபையில் அடிக்கடி அருள் மொழி பொழிந்து ஆயிரக்கணக்கான அன்பர்க்கு அருளுதயமாகச் செய்வார். இடையிடையே 'உங்களைக் கைவிடேன்' என்பார். வள்ளலார் சொற்பொழிவின் பொருளான அருணெறியை ஈண்டு சுருக்கிக் கூறுவோம். சாதி சமயச் சழக்குகளுக் கெட்டாத சோதி நெறியான சுத்த சமரச சன்மார்க்கத்தை இவர் வழி காட்டி யுறுத்தி வந்தார். இவர் சன்மார்க்க சமயத்தைக் கீழ்வரும் இரண்டு செய்யுட்களும் தெற்றென விளக்குகின்றன:—

எவ்வுயிரும் பொதுவெனக்கண் டிரங்கியுப
கரிக்கின்றார் யாவர் அந்தச்
செவ்வியர்தஞ் செயலனைத்துந் திருவருளின்
செயலெனவே தெரிந்தே னிங்கே
கவ்வையிலாத் திருநெறியத் திருவாளர்
தமக்கேவல் களிப்பாற் செய்ய
ஒவ்வியதென் கருத்தவர்சீ ரோதிடவென்
வாய்மிகவு மூர்வ தாலோ!

எத்துணையும் பேதமுறா தெவ்வுயிருந்
தம்முயிர்போ லெண்ணி யுள்ளே
ஒத்துரிமை யுடையவரா யுவக்கின்றார்
யாவரவர் உளந்தான் சுத்த

சித்துருவா யெம்பெருமான் நடம்புரியும்
இடமெனநான் தெரிந்தேன் அந்த
வித்தகர்தம் அடிக்கேவல் புரிந்திடவேன்
சிந்தைமிக விழைந்த தாலோ!

என்றவாறு அருள், அன்பு, உயிரிரக்கம், சமரசம் இவையே வள்ளலார் மதத்தின் சுருதி மொழிகள்.

பெருகியபே ரருளுடையார் அம்பலத்தே நடிக்கும்
பெருந்தகையென் கணவர்திருப் பேர்புகலென் கின்றாய்
அருகர்புத்த ராதியென்பேன் அயனென்பேன், நாரா
யணனென்பேன், நானென்பேன், ஆதிசிவ னென்பேன்,
பருகுசதா சிவமென்பேன் சத்திசிவ னென்பேன்
பரமென்பேன் பிரமமென்பேன் பரப்பிரம மென்பேன்
துருவுசுத்த பிரமமென்பேன் துரியநிறை வென்பேன்
சுத்தசிவ மென்பனிவை சித்து விளையாட்டே.

வள்ளலாரின் சமரசக் கடவுள் இவ்வாறு எம்மதத்திற்கும் சம்மதமானவர். எவ்விடத்தும் எவ்வுயிர்க்கும் இரண்டற்ற அருட்சிவமே அவர் கடவுள். அவ்வருட்கடவுளை உருவருவாக விளங்கும் ஒளியாக அவர் கண்டோதினர். கண் காண்பவற்றுளெல்லாம் சிறந்தது ஒளியேயன்றோ? அச்செழுஞ் சுடரையே சுத்த சமத்துவ சிவவெளிக் கடையாளமான நிலைக் கண்ணாடி முன் வைத்துக் கருதும்படி வள்ளலார் தமது அருணெறிச் சங்கத்தைப் பணித்தார். அருட்சோதி புருவ நடுவே தோன்றும். புருவ நடுவே தியானத்தை ஊன்றினால் இவ்வொளி விளங்கும்.

ஒளியொன்றே அண்டபகி ரண்டமெலாம் விளங்கி
ஓங்குகின்ற தன்றியண்ட பகிரண்டங் களிலும்
வெளிநின்ற சராசரத்தும் அகத்தினொடு புறத்தும்
விளங்குமகப் புறத்தினொடும் புறப்புறத்தும் நிறைந்தே

உளநின்ற இருணீக்கி யிலங்குகின்ற தன்மை
உலகறியும் நீயறியா தன்றுகண்டாய் தோழி
தளிநின்ற ஒளிமயமே வேறிலையெல் லாமும்
தானெனவே தாகமங்கள் சாற்றுதல் சத்தியமே.

இதுவே வேதாந்த வொளி, சித்தாந்த விளக்கு, யோகாந்தம், நாதாந்தம், போதாந்தம் கலாந்தங் கடந்த துரிய முடி யனுபவ சுத்த சித்தாந்தத் தனிப்பெருஞ் சுகநிலை. ஆறந்த நிலைகளின் அனுபவ நிறைவு அருட்பெருஞ்சோதி தனிப்பெருங் கருணையே.

காட்சியே காண்பதுவே ஞேயமேயுட்
கண்ணுடையார் கண்ணிறைந்த களிப்பே யோங்கு
மாட்சியே உண்மையறி வின்ப மென்ன
வயங்குகின்ற வாழ்வேமா மௌனக் காணி
யாட்சியே யாட்சிசெய்யும் அரசே சுத்த
அறிவேமெய் யன்பேதெள் ளமுதே நல்ல
சூட்சியே சூட்சியெலாங் கடந்து நின்ற
துரியமே துரியமுடிச் சோதித் தேவே!

இந்தச் சோதித் தேவை உள் அனுபவமே காட்டும்.

இப்பொருள் கோதகன்ற யோகர் மனக் குகையில் வாழும் மோகனக் கோமளம்; வாதகன்ற ஞானியர் மதியிலூறும் வானமுதம்; ஆனந்த மாமழை. இந்த இயற்கையுண்மைக் கடவுளின் இன்ப நிலை யனுபவம் சுய முயற்சியால் எய்தாது. திருவருட் கருணையாலே யெய்தும், அருளறிவிப்பதே அறிவு, மனிதர் அறிவறிவிப்பது இருள். திருவருட் சுதந்திரத்தினாலேயே நித்தியானந்த நிலை யெய்தும். அதற்கு நமது தேக சுதந்திரம் போக சுதந்திரம் ஜீவ சுதந்திரம் எல்லாம் அவனுக்கே (திருவருட்சிவன்) ஊனுக்கவேண்டும். அவனது இயற்கைத் தனிப்பெருங்

கருணை விளக்கத்திற்கே சத்திய ஞானசபை ஏற்பட்டது. இது சாதி சமயம் நாடு மொழி நிறம் முதலிய வேறுபாடெதுவுமின்றி எல்லாருக்கும் சமரச சுத்த சன்மார்க்கமான சோதிக் கடவுளை நாடி அருணெறியைப் போதிப்பதற்கேற்பட்டது.

1867-வது ஆண்டு சமரச சன்மார்க்க சங்கம் ஏற்பட்டு ஆறு ஆண்டுகள் தீவிர வேலை செய்தது. அதன் வேகம் இப்போது நாடெங்கும் அதிகரிக்கிறது. பிணி மூப்பு சாக்காடற்று நித்திய தேகம் பெறவும் தமது அன்பரான இச் சங்கத்தினருக்கு வள்ளலார் வழி காட்டினர். ஆன்மநேய ஒருப்பாட்டுரிமையே (Spiritual Communism) வள்ளலாரின் சுருதி வாக்கியம். சாகாக்கலையே இவர் கல்வி. அருட்பாவே இவர்கள் ஓதுந் திருமுறை. வள்ளலார் தமது அன்பர்க்கு வாரிச் சொரிந்த அருட்சோதி மழையினின்று சில மின்றுளிகளை ஈண்டுத் தருவாம்.

உகூ. சாகா நிலை.

அடிகள் குறித்த சாகா நிலை யென்பது பிறப் பிறப்பற்ற சுத்தான்ம நிலை. தெய்வ சேதனத்தில் (சிற்சக்தி) அல்லது அருளுணர்வில் வாழ்வதே சாகா நிலை. அத்தூய நிலை யடைந்தால் உடலும் பொன்னொளிரும். 'மாசற்ற கொள்கை மனத்திலடைந்தக்கால் ஈசனைக் காட்டும் உடம்பு.' தெய்வத் திருவருளுக்கு மருட்போதம் தற்போதம் சார் போதமான ஆணவ வாழ்வை ஊனாக்கி அவன் நம்மைக் கருவி கொண்டு தன்னிச்சையை நடத்தவே, நாம் அவனுடன் அடங்கி இணை பிரியாத அருட் கலப்பில் இருத்தல்வேண்டும். எல்லாம் அவன் மயம், அவன் செயல், அவனருள் வடிவம்;

அவன் சாதி மதங் கடந்த பொதுநடத் தந்தை. எல்லா உயிர்களும் அவன் திருமேனி என்னும் சமரச நோக்கம் இன்றியமையாதது.

இறந்தவரை யெடுத்திமேபோ தரற்றுகின்றீர் உலகீர்
இறவாத பெருவரநீர் ஏன்அடைய மாட்டீர்
மறந்திருந்தீர் பிணிமூப்பிற் சம்மதமோ நுமக்கு
மறந்துமிதை நினைக்கினல்லோர் மனநடுங்குங் கண்டீர்
சிறந்திடுசேன் மார்க்கமொன்றே பிணிமூப்பு மரணஞ்
சேராமற் றவிர்த்திடுங்காண் தெரிந்துவம்மி னிங்கே
பிறந்தபிறப் பிதிற்றனே நித்தியமெய் வாழ்வு
பெற்றிடலாம் பேரின்ப முற்றிடலாம் விரைந்தே.

ஆன்ம விசாரத்தால் பச்சைத் திரையாகிய ராகாதிகளை விலக்குங்கள். ஆண்டவனை வழுத்தி, இறைஞ்சி நினைத்த லால் பிறக்கும் அன்புக் கனல் ஆணவத்திரை யகற்றி அருளொளி துலங்கும். மலை காடுகளில் தவஞ் செய்வதினும் இது நலம். விசாரம் என்பது துக்க நிவர்த்தி. வேதாகம புராண இதிகாசம் எதிலும் லட்சியம் வைக்கவேண்டாம். சைவம் வைணவம் வேதாந்தம் சித்தாந்தம் முதலிய மதத் தும் நாட்டம் வேண்டாம். ஆண்டவனிடமே நாட்ட மூன் றிச் செயலனைத்தும் அருளொளியாற் காண்க. கருணையுஞ் சிவமுமே பொருளெனக் காணும் காட்சியும் பெறுக. வேறு சிறு நெறி வேண்டாம். ஒருமை யிருந்தால் அருள் வரும். என்னைப்போல நீங்களும் ஒருமையுடன் இருங்கள். சமய வாதிகளை நம்பவேண்டாம். தெய்வத்தைத் தெரிந்துகொள் ளாது இவ்வுலகத்தார் என்னைத் தெய்வமெனச் சுற்றுகின் றூர்கள்! ஐயோ நம் சகோதரர்கள் தெய்வத்தைத் தெரிந்து கொள்ளாததினலே யல்லவா நம்மைச் சுற்றுகிறூர் கள் என்று நான் உள்ளும் புறமும் பரிதாபப் பட்டுக்

கொண்டே யிருந்தேன், இருக்கின்றேன், இருப்பேன். அனுபவித்தாலல்லாது தெய்வத்திடம் பிரிய மிருக்காது. பிரபஞ்ச போகத்தின் கண் அலட்சியம் தோன்றினால் நிராசை யுண்டாகும். நாம் அடைய வேண்டியது ஆன்ம லாபமான சிவானுபமே. சுவர்க்க நரக விசாரம் வேண்டாம். அருட்பெருஞ் சோதி தனிப்பெருங் கருணையெனும் மந்திரம் ஆண்டவன் அளித்தது. அதை அருணெறி பற்றிச் சாதனம் செய்க. நமது சன்மார்க்கக் கொடியின் பொருளென்ன? நமது நாபி முதல் புருவ மத்தி ஈறாக ஒரு நாடியிருக்கின்றது. அந்த நாடி நுனியில் புருவ மத்தியில் ஓர் சவ்வு தொங்குகின்றது. அதன் அடிப்புறம் வெண்மை, மேற் புறம் மஞ்சள், அச்சவ்வின் கீழ் ஓர் நரப்பு ஏறவும், இறங்கவும் அனுபவத்தால் விளங்கும். இவ்வடையாளமே நமது கொடி. அகமாகிய ஆன்மப் பிரகாசமே ஞான சபை. அந்தப் பிரகாசத்துக்குள் இருக்கும் பிரகாசம் கடவுள். அந்த உள்ளொளியின் அசைவே நடனம்; இதுவே ஞானகாச நடனம். அசைவுற்றதே நடராஜரென்றும் ஆனந்த நடனமென்றும் சொல்லுகின்றது. அருளே அவனை யடையும் நெறி. இவ்வருள் எல்லா உயிர்களிடமும் அன்பு வைப்பதால் எய்தும். பிற உயிர் துன்புறாது நடத்தலே ஜீவ காருண்யம்.

௨எ. உடலைப் பேணும் முறை.

நம்மை நஷ்டஞ் செய்யும் ஆகாரம், மைதுனம், நித்திரை, பயம் இவற்றில் கவனமாயிருத்தல் வேண்டும். இம்மானிட உடலே முத்திக்கேற்றதனால் இவற்றின் பால் கவனமாயிருக்க வேண்டும். இந்நியமத்தைப் போற்றுக.

சூரியோதயத்திற்கு 5 நாழிகைக்கு முன் நித்திரை நீங்கி எழுந்து, நீறு பூசிச் சிறிது தியானித்தல். பின்பு சற்றே மௌனமாக வெளியிலுலவி மலங் கழித்தல். மலங் கழிக்கும்போது வலது கையால் இடது பக்கம் அடி வயிற்றைப் பிடித்தல். ஜலங் கழிக்கையில் இடது கையால் வலது பக்கம் அடி வயிற்றைப் பிடித்திருத்தல். மலம் தடைப்பட்டால் இடது பக்கம் சற்றே படுத்துப் பிராணவாயுவை வலத்தே வரும்படி செய்க. பிறகு செவி, கண், மூக்கு, வாய், தொப்புளிலுள்ள அழுக்குகளை வெந்நீரால் துடைத்தல், அதன்பின் வேலங்குச்சி, ஆலம்விழுது, இவை கொண்டு பல் விளக்கல்; பின் கரிசலாங்கண்ணித் தூள் கொண்டு உள்ளே சிறிது சாரம் போகும்படி பல்லில் தேய்த்து வாய் அலம்பின பின் பொற்றலைக் கையாந்தகரையிலை அல்லது கரிசலாங்கண்ணியிலை ஒரு பங்கு, தூது வளையிலை, முசுமுசுக்கையிலை கால் பங்கு ஜீரகம் கால் பங்கு இவற்றைச் சூரணித்து—அதில் ஒரு வராகன் எடை நன்னீர் சேர்த்து அதனுடன் ஒரு சேர் பசுவின் பால் கலந்து நீர் வற்றக் காய்ச்சி நாட்டுச் சர்க்கரை கலந்து சாப்பிட வேண்டும். காலை வேறு உணவு கூடாது. வில்வம், கடுக்காய், அறுக வேர் இவையும் உண்ணலாம். இளம் வெந்நீரில் குளித்து சிவ சிந்தனையுடன் சிறிதிருந்து பசி கண்டால் உணவு தரல் வேண்டும். முன் புசித்தது செரித்த பின்பே அற்றது போற்றித் தராசுமுனை போல அளவறிந்து உண்ணவேண்டும். உணவில் உப்பு குறைவாகவே சேர்க்கவேணும். பச்சரிசி, பசும்பால், பசுநெய், முருங்கை, கத்தரி, புடல் கொத்தவரைக்காய், பேயன் வாழை, புளியாரை, முள்ளி, தூதுளை, பொன்னுங்காணி, கிரை, மிளகு, ஓமம், வெங்காயம் துவரம்பருப்பு முதலியவை உணவுப் பொருளாகக் கொள்ளலாம். பெருங்காயம், வெங்காயம், வெள்ளைப்பூண்டு, இவற்

றைத் தள்ளுக. உப்பு புளி மிளகாய் முதலியவை மிகச் சிறிதளவே சேர்க்க வேண்டும். மதியம் உண்டபின் இளஞ் சூடுள்ள வெந்நீரை தாகத்திற்குக் குடித்தல் வேண்டும். உணவு பாதி உறக்கம் அரைக்கால் மைதுனம் வீசம் பயம் பூச்சியம் ஆகப் பெறுதல் வேண்டும். பகல் உண்ட வுடன் உறக்கம் வராது சற்று இளைப்பாறுக. பிறகு மத்யானந் தொடங்கி 25 நாழிகை மட்டும் மெல்ல சாத்வீக விவகாரத்திருத்தல், மெல்லெனப் பேசல், 5 நாழிகை ஓரிடத் திருந்து கடவுளை நினைத்தல், சாயங்காலம் அசையாதிருந்து தியானித்தல். இரவில் பகல் உணவிற்கும் பாதி அளவே உண்ணல். இரவில் மனதை அடக்கித் தியானித்தல், இடப்புறம் படுத்தல்; ஒரு நாழிகை மனத்தை தேக சம்பந் தத்தில் வையாது, பின் அறிவு விகற்பியாமல் சூடு தோன்றா மல் இடதுபுறச் சாய்வாக புத்திரனைக் குறித்த காலத்தன்றி மற்றக் காலத்தில் சுக்கிலம் வெளி யேறாமல் (பிராண வாயுவை உள்ளேயும் வாங்காது வெளியேயும் விடாது நடுவில் உலாவச் செய்வதே இதற்கு உபாயம்) ஒரு முறை தேக சம்பந்தம் செய்து உடனே தேக சுத்தியுடன் சிவத்தி யானத்திருக்கவேண்டும். 4 தினத்திற் கொருதரம் செய்தல் அதமம், 8 தினத்திற்கு ஒரு முறை மத்திமம், 15 தினத் திற்கு ஒரு தாம் உத்தமம். அதன் மேற்படில் சுக்கிலம் ஆபாசப்பட்டுத்தானே கழியும். துன்மார்க்கப் பழக்கம் செய்யக்கூடாது. இரவில் சொப்பனம் வராது மெது வாகவே நித்திரை செய்து விழித்துக் கொள்ளவேண்டும். அச்சம் கூடாது. எப்போதும் மகிழ்வுடன் இருக்கவேண் டும். கடுஞ்சொல், உரத்துப் பேசல், ஓடி நடத்தல், வழக் கிடல், சண்டை கூடாது. சிவ சிந்தனையுடனேயே எந்த வேலையும் செய்ய வேண்டும். புருவ மத்தியில் நமது ஆன்ம ஞானமென்ற கற்பூரத்தில் கடவுள் அருள் விளக்கு எரிவ

தாக பாவித்துப் பழகிக் கடவுளிடம் உண்மை யன்பும் உயிர் இரக்கமும் கொண்டு ஓங்கார பஞ்சாட்சரி அல்லது சிவ பஞ்சாட்சரத்தை உச்சரிக்க வேண்டும். சிவ என்பது அனுதியாய் மலமில்லாத சர்வ வல்லமையுள்ள பொருள். இது தவிர ஆறு மாதத்திற் கொருமுறை வெள்ளைக் காட்டான் முதலியவற்றுல் விரேசனம் வாங்கிக் கொள்ளல், பருக்காரை முதலியவற்றுல் நாலு மாதத்திற்கு ஒருதரம் வமனம் செய்தல், முள்ளி முதலியவற்றுல் வருஷத்திற்கு ஒருதரம் நசியஞ் செய்தல், நாலு நாளைக்கு ஒருதரம் அத்தி முதலியவற்றுல் செய்த மையைக் கண்ணுக்கு அஞ்சனந் தீட்டல், நாலு நாள் அல்லது வாரம் ஒரு முறை முலைப்பால் பொன்னுங்காணி கூட்டித் தைலம் இட்டுக் கொள்ளல், முதலியன குறிக்கத்தக்கன.

உடம்புவரு வகையறியீர் உயிர்வகையை யறியீர்
உடல்பழுக்க வுண்டுநிதம் உறங்குதற்கே யறிவீர்
மடம்புகுபேய் மனத்தாலே மயங்குகின்றீர் மனத்தை
வசப்படுத்தீர் வசப்படுத்தும் வழிதுறைகற் றறியீர்
இடம்பெறுபோய் வாழ்க்கையிலே யின்பதுன்ப மடுத்தே
யெண்ணி யெண்ணி யிளைக்கின்றீர் ஏழையுல கீரே
நடம்புரியென் தனித்தந்தை வருகின்ற தருணம்
நண்ணியது நண்ணுமினோ புண்ணியஞ்சார் வீரே!

உஅ. திருவுரு மறைதல்.

இவ்வாறாக உடற் பாதுகாப்பு முதல்உயர்ந்த அருட் கலப்பு மட்டும் உள்ள ஒவ்வோர் அணுவையும் அளந்து அருட் பாவாகக் கொட்டித் தம் ஆர்வத்தை வற்றாக் கடல் மடையாகத் திறந்தார் வள்ளலார். அக்காலத்தில் சில அன்பர் தவிர

ஏனையோர் அதனை அறியவில்லை. ஒரு நூற்றாண்டிற்குப் பின்னே நடக்கவேண்டியதை முன்பே சொன்னார். இவர் சமரசம் பலருக்கு அருவருப்பா யிருந்தது. பழைய வாசனையின் கடிப்பும் ஆணவ மலமும் இந்த நறுமணப் பூந்தென்றலை நுகர வொட்டாது தடுத்தன.

ஆயினும், பெருந்திரளான கூட்டம் எப்போதும் அவரைச் சூழ்ந்திருக்கும். அற்புதச் சித்தர், அருட்பொழிவாளர், கனி தமிழ்வள்ளல், கசிந்துருகன்பர், அருணெறிப் பெருமான், உயிர் இரக்கமே உயிரென வுடையார் என்று மாந்தர் குழுமினரே யன்றி ஆன்மநேய ஒருப்பாடு, சுத்த சமரச சன்மார்க்கம், அருட் பெருஞ்சோதி முதலிய பதங்கள் அவர்களுக்குப் புதியனவாகவே யிருந்தன. ஆனால் எல்லாம் அறிந்த வள்ளலார் தெய்வ சற்குருமணி தனது எண்ணத்தை நிறைவேற்றுவா னென்பதை முற்றும் உணர்ந்தார்.

“என் சொற்களை நீவிர் செவி மடுத்திலீர். மகாத்மாக்கள் அந்நிய நாட்டினின்று வந்து அவைகளை ஏற்றுப் போற்றுவர். இனிப் பத்து ஆண்டிற்குள் கலி புருஷன் செல்வாக்கு அடங்கிவிடும். புலாற் பழக்கம் நாளா வட்டத்தில் நின்றுவிடும். சாதிகுல சமய வேறுபாடுகள் ஒழிந்து இந்தியாவில் சகோதர தர்மம் (சர்வ சமரச சன்மார்க்கம்) நிலைபெறும். அகிலமாம் அன்பே உண்மைக் கடவுள். அதுவே உலகில் பூரண சமாதானமும் சமரசமும் நிலை நிறுத்த வல்லது. தம்முள் இலகும் கடவுட் சக்தியாம் அருட் சோதியை மனிதர் அன்பால் அறிந்ததும் இயற்கைச் சக்தியை மாற்றவல்ல அற்புத வல்லமை பெறுவர். இச் சமரச சன்மார்க்க சங்கத்தில் அங்கம் வகிக்க நீங்கள் அருகரல்லீர். இச்சங்கத்தின் உண்மை அங்கத்தினர் வடக்கே வெகு தூரத்தினின்று வருகிறார்கள்.

"நீங்கள் நான் சொல்வதைக் கேட்பதில்லை எனது போதனைகளின் கருத்துப்படி நடக்கவுமில்லை. நான் சொல்வதைக் கொள்வதில்லை யென்று திடப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறீர்கள் போலும். என்றாலும் காலம் நெருங்கிவிட்டது. ருசியா, அமெரிக்காவினின்றும் வடக்கிருந்தும் இதர நாடுகளினின்றும் அறிவாளிகள் இந்தியாவிற்கு வந்து இதே அகில சகோதர ஒற்றுமை, ஆன்ம நேய ஒருப்பாட்டு உரிமையைப் பிரசங்கிப்பார்கள். நான் இப்போது வீணில் சொல்லும் உண்மைகளை அப்போது தெரிந்து மதித்து நடப்பீர்கள். வடக்கே வெகு தூரத்தில் வசிக்கும் அம்பல சகோதரர் இந்தியாவில் அநேக அற்புதங்களை நிகழ்த்தி நமது தேசத்திற்கு அளவற்ற நன்மை செய்வதைச் சீக்கிரம் காண்பீர்கள்" என்று வள்ளற்குயில் இறுதி நாட்களில் பாடியது. இந்த தீர்க்க தரிசனத்தின்படியே 1875ல் இந்தியாவில் சகோதரத்வத்தின் பெயரால் ருசிய நாட்டுப் பிளாவட்ஸ்கி அம்மையும், அமெரிக்க நாட்டு ஆல் காட்டும் பிரம்மஞான சபை எற்படுத்தினர். இம்மஹானின் வரலாற்றையும், தீர்க்க தரிசனத்தையும் அறிந்த பிளாவட்ஸ்கி அம்மையார் 1882-ல் Hints on Esoteric Theosophy யில் எழுதியதன் சாரமாவது:—

"தியாசாபிகல் சபை ஆரம்பிக்க எங்களுக்குக் கட்டளையிட்ட மஹாத்மாக்களுள் யோகி இராமலிங்கம் நிச்சயமாகவே சம்பந்தப்பட்டிருக்கிறார்" என ஊகிக்க வல்லது. "1873-ம் ஆண்டு பாரிசுக்குப் போக உத்தரவு கிடைத்தது. ஜூனில் அமெரிக்கா ஐக்கிய நாட்டுக்குப் போகக் கட்டளை பிறக்கவே ஜூலையில் சென்றேன். இச்சமயமே இராமலிங்கம் இனி வரும் சம்பவங்களைச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார். 1875-ம் வருஷம் நவம்பர் மாதம் பிரம்மஞான சபை எற்பட்டது.

1878-ம் வருஷத்திற்குப் பின்பே இந்திய நண்பருக்குத் தெரிவித்து, 1879-ம் வருஷம் பிப்ரவரியில் பம்பாய்க்குக் காரியாலயம் மாறியது. பிறகு அடையாற்றிற்கு வந்தது" ஆனால் வள்ளலார் குறித்த ஆன்ம நேயம் தமிழ் நாட்டில் இன்னும் மௌனமாக யோக சக்தியால் வளர்ந்து கொண்டிருக்கிறது.

வள்ளற் பெருமான் ஐம்பது ஆண்டுகளும் ஐந்து திங்களும் தமிழுலகில் அருட் சோதியாக விளங்கினர். அடிக்கடி தாம் மறையப் போவதாகச் சொல்லிவந்தார். இறுதிக் காலம் அன்பர்க்கு அரிய நெறியும் ஆறுதலும் புகட்டி வந்தார். ஆன்ம நேயத்தைப் பற்றி விரிவுரை பொழிந்தார். கடைசி மூன்று மாதம் 1874-ல் மோனம் வகித்தார். 1874 ஜனவரி முடிவில் பேசத் தொடங்கி அரிய உபதேசங்கள் செய்தார். பிறகு சித்தி வளாகத்தில் தமது சிறு குடிலில் உள்முகப்பட்டு அன்பர்க்கு அருளும் அன்பும் ஆசியும் ஈந்து,

சேத்தாரை யெல்லாந் திரும்ப எழுப்புதலிங்
கேத்தால் முடியுமெனி லெம்மவரே—சித்தாம்
அருட்பெருஞ் ஜோதி யதனுன் முடியுந்
தெருட்பெருஞ் சத்தியமீ தே!

என்று அறிவித்தார். சித்தீசுரர் இரண்டரைக் கடிகையில் புறப் படுவாரென்று அருளினர். காலம் தனது உண்மையை அறிய இன்னும் கனியவில்லை யென்று அறிந்தார்.

பிச்சுலக மெச்சப் பிதற்றுகின்ற பேதையனேன்
இச்சையெலா மெய்த விசைத்தருளிச் செய்தனையே;
அச்சமெலாந் தீர்ந்தே னருளமுத முண்கின்றேன்;
நிச்சலும்பே ரானந்த நித்திரைசெய் கின்றேனே.

என்று இறுதியாய் அருளி, ஆனந்தாதீதத் திருந்து படுக்கையில் சாய்ந்து கொண்டார். தமது உரு எவருக்கும் புலப்படாதிருந்து சில காலத்திற்குப் பின் பிரணவ தேகியாய் ஞானசம்பந்த குருத்வ நிலை பெற்று உலகெங்கும் சித்துக்கள் புரியும் குறிப் புணர்த்தித் தம்மை முற்றும் அறிவாக்கி ஒளியாக்கி அருவாக்கி விட்டார். முன்பே உத்தரவுப்படி கதவுகள் மூடப்பட்டன. அறையிற் காற்றுப் போவதற்கும் இடமில்லை. பின்பு கதவைத் திறக்கவே 'திறந்தால் வெறுமைதான் இருக்கும்' என்று குருமுனி சொன்னவாறே வெறும் வெளியாயிருந்தது. அங்கே ஒரு நித்திய விளக்கு இன்று எரிகிறது. அதுவே அந்த அருட் சோதி வள்ளலை நினைப்பூட்டுகிறது. ஆனல் வள்ளலார் சக்தி உலகெங்கும் நிறைந்துள்ளது! சொல்ல வேண்டுமா? இன்று சமரச சன்மார்க்க வேகம் எங்கும பரவி எல்லார் மனத்தையும் ஈர்த்துள்ளதையாரே அறியார்? ஆன்ம நேய ஒருப்பாட்டு உரிமையைத் தமது அருள் வல்லபத்தால் உலகெல்லாம் கொண்டு செலுத்தும் சற் குருமணி வாழ்க!

அருட் பெருஞ் ஜோதி! தனிப் பெருங் கருணை!

ஓம் சுத்த சக்தி!

சுவாமி சுத்தானந்த பாரதியார் இயற்றிய நூல்கள்.

		ரூ.	அ.
அன்னை	...	0	4
அரவிந்தயோக விளக்கம்	...	0	4
அரவிந்தப் பிரகாசம்	...	0	12
புதுயுகப் பாட்டு	...	0	6
கீதை காட்டும் பாதை	...	0	12
பாரத சக்தி (காவ்யம்; முதல் பாகம்)	...	1	8
ரமண விஜயம்	...	2	0
பெரியார் வரலாறு	...	2	0
அப்பரின் அன்பு வெற்றி	....	0	10
சுப்ரமண்ய பாரதியார் (கவிக்குயில்)	...	1	0
பரமஹம்ஸலீலை (நாடகம்)	...	2	4
ராமலிங்க விஜயம்	...	0	10
தர்மஸாதனம் (அச்சில்)	...	1	8
கம்பக் கவியின்பம் (6 பாகம்-அச்சில்)	...	6	0
விரத வைராக்யம் (நாடகம்)	...	0	8
பைந்தமிழ்ச் சோலை	...	0	4
தாயுமானச்சுடர்	...	0	2
திருநூல்	...	0	3
நாடகக் கலைவிளக்கம்	...	0	2
இன்பமாலை	...	0	5
The Yoga of Sri Aurobindo	....	2	0
Dharma (Aranool)	...	0	4

-Mahatma Ramalingam-

A detailed study of the life and teachings of The Prophet of Shuddha-sanmarga and grace-Lights-Contains lucid translations of many important verses of the Holy Arutpa and also translation of the teachings. Price Re. One only.

Janamitran Press, North Main Street, Pudukotah.